

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer
E. J. C. VAN HOOTEGEM, Majoor der Infanterie.

121ste JAAR

Nr 5

Mei 1952

Nadruk
verboden

Abonnement f3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f1.25

MOORMAN^{ns} PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders	268
Mededelingen van de Chef van de Generale Staf	270

Redactioneel gedeelte

De terugstootloze vuurmond 75 mm, door A. G. Heyligers, Eerste Luitenant der Infanterie	272
De tactiek in de moderne oorlog. De tactiek der verbonden wapens, door C. Koster, Majoor der Artillerie	278
Het regiment infanterie en zijn afdeling rechtstreekse steun bij opmars, door J. G. J. van der Hulst, Kapitein der Artillerie	286
Practische wenken voor een bataljon infanterie te velde. Mogelijke alarmregeling voor een paraat infanteriebataljoen, door E. J. C. van Hootegem, Majoor der Infanterie	291
Het belang van een goed moreel, door Drs J. M. M. Hornix, Res.-Kapitein der A.A.T.	297
Grepn uit de werkelijkheid. De 107e Duitse pantserbrigade tijdens de geallieerde stoot naar Arnhem, door B. Koning, Luitenant-Kolonel van de Generale Staf	304
Onze opleidingen schieten tekort in harding, door H. E. Gramberg, Eerste Luitenant der Infanterie	313
Militair en Maatschappij, door H. J. Neuman, Res.-Eerste Luitenant A.D.	315
Uit de buitenlandse vakpers	317

De Legerleiding stelt er prijs op vast te stellen, dat het adverteren in dit orgaan uiteraard het verkrijgen van voorkeur voor leveranties aan de Koninklijke Landmacht of aan de Luchtstrijdkrachten niet kan inhouden.

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer
E. J. C. VAN HOOTEGEM, Majoor der Infanterie.

121ste JAAR

Nr 5

Mei 1952

Nadruk
verboden

Abonnement f3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f1.25

MOORMAN^{ns} PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders	268
Mededelingen van de Chef van de Generale Staf	270

Redactioneel gedeelte

De terugstootloze vuurmond 75 mm, door A. G. Heyligers, Eerste Luitenant der Infanterie	272
De tactiek in de moderne oorlog. De tactiek der verbonden wapens, door C. Koster, Majoor der Artillerie	278
Het regiment infanterie en zijn afdeling rechtstreekse steun bij opmars, door J. G. J. van der Hulst, Kapitein der Artillerie	286
Practische wenken voor een bataljon infanterie te velde. Mogelijke alarmregeling voor een paraat infanteriebataljoen, door E. J. C. van Hootegem, Majoor der Infanterie	291
Het belang van een goed moreel, door Drs J. M. M. Hornix, Res.-Kapitein der A.A.T.	297
Grepen uit de werkelijkheid. De 107e Duitse pantserbrigade tijdens de geallieerde stoot naar Arnhem, door B. Koning, Luitenant-Kolonel van de Generale Staf	304
Onze opleidingen schieten tekort in harding, door H. E. Gramberg, Eerste Luitenant der Infanterie	313
Militair en Maatschappij, door H. J. Neuman, Res.-Eerste Luitenant A.D.	315
Uit de buitenlandse vakpers	317

De Legerleiding stelt er prijs op vast te stellen, dat het adverteren in dit orgaan uiteraard het verkrijgen van voorkeur voor leveranties aan de Koninklijke Landmacht of aan de Luchtstrijdkrachten niet kan inhouden.

OFFICIELE MEDEDELINGEN

van het

Ministerie van Oorlog

UIT DE LEGERORDERS

Nr 49 L-LM — Defileermarsen.

1. De hierna genoemde marsen worden erkend en vastgesteld als de defileermarsen van de, daarvoor vermelde regimenten.

Regiment	Defileermars	Componist	Traditie van:
Garderegiment Grenadiers en Jagers	Grenadiersmars (met tamboers)	F. Dunkler	Grenadiers en Jagers
Garderegiment „Prinses Irene”	Prinses Irene Brigade	Lammerts	Brigade „Prinses Irene”
Regiment Stoottroepen	Het Commando	S. P. van Leeuwen	
R.I. Johan Willem Friso	Steeds vooraan (met klaroenen)	S. P. van Leeuwen	1 R.I.
R.I. Limburgse Jagers	Manoeuvremars (met tamboers en klaroenen)	P. A. Stenz	6 R.I.
R.I. Oranje Gelderland	Le Courageux	P. A. Stenz	
Regiment Zware Infanterie Chassé	Defileermars	Joh. Zaagmans	7 R.I.
Regiment Huzaren van Boreel	Huzarenmars (met cavalerietrompetten)	H. Karels	Cavalerie
1e Regiment Genietroepen	Heemskerk van Beestmars	J. Zwart	
1e Regiment Verbindingsstroepen	De Verbindingsstroepen	A. Bosch	

2. Zolang voor de niet onder pt 1 genoemde regimenten, welke tot het Wapen der Cavalerie, het Wapen der Genie of de Verbindingsdienst behoren, (nog) geen eigen defileermarsen zijn vastgesteld, worden als defileermars voor deze regimenten onderscheidenlijk de „Huzarenmars”, de „Heemskerk van Beestmars” en „De Verbindingsstroepen” gespeeld.

3. Zolang voor de regimenten, welke niet onder pt 1 of pt 2 zijn bedoeld, (nog) geen eigen defileermarsen zijn vastgesteld, wordt als defileermars voor deze regimenten de „Huldigingsmars” van C. L. Walther Boer gespeeld.

4. Van elk der in pt 1 genoemde defileermarsen en van de in pt 3 genoemde „Huldigingsmars” wordt door de Directeur der Koninklijke Militaire Kapel een archief-exemplaar, zowel voor harmonie- als voor fanfarecorps, bewerkt en opgelegd. Hij stelt de officiële muziekcorpsen van de Koninklijke Landmacht, alsmede die van de Koninklijke Marine en van de Luchtmacht in de gelegenheid afschriften hiervan te maken.

5. Elk muziekcorps van de Koninklijke Landmacht en van de Luchtmacht is verplicht van de hierna genoemde muziekstukken een volledig stel partijen, geschreven in boekjes, te bezitten en

deze stukken te allen tijde te kunnen spelen:

- a. het Wilhelmus;
- b. de Parademars;
- c. alle vastgestelde defileermarsen;
- d. alle overige muziekstukken, welke krachtens een Ministeriële Beschikking bij bepaalde officiële gelegenheden moeten worden gespeeld.

Nr 51 L-LM — Machtiging tot het op de uniform dragen van de „United Nations Service Medal”.

Bij Koninklijk Besluit van 22 Januari 1952, Nr 25 is het volgende bepaald:
Aan militairen van de Koninklijke marine en van de Koninklijke landmacht

wordt vergund de „United Nations Service Medal” op de uniform te dragen, indien zij, krachtens de bepalingen betreffende de „United Nations Service Medal”, vastgesteld door de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties op 25 September 1951, voor toekenning van die medaille in aanmerking zijn gebracht.

Nr 56 L-LM — Oprichting van nieuwe onderdelen.

Oppericht is het Korps Luchtwachtdienst.
In het Koninklijk Besluit Nr 22 d.d. 7 Augustus 1950 werd als oprichtingsdatum vastgesteld 1 Maart 1950.

Nr 58 L-LM — Herhalingsoefeningen Luchtmacht

Bij Koninklijk Besluit van 19 Februari 1952, nr 32, is het volgende bepaald:
„Artikel 1
In 1952 komen of blijven voor herha-

lingsoefeningen in werkelijke dienst de gewone dienstplichtigen behorende tot de hiernagenoemde Luchtmachtonderdelen en voor de duur daarachter vermeld.

Luchtmachtonderdelen	Duur van het verblijf in werkelijke dienst	
	Korporaals en soldaten	Onderofficieren en door de Minister van Oorlog nader aan te wijzen categorieën korporaals
1	2	3
a. het Commando Luchtverdediging	17 dagen	17 dagen
het personeel behorende tot het dienstvak der Militaire Administratie	—	30 dagen
het personeel behorende tot de Militair Geneeskundige Dienst	—	22 dagen
b. het Commando Tactische Luchtstrijdkrachten	50 dagen	50 dagen
het personeel behorende tot de Militair Geneeskundige Dienst	—	22 dagen
c. het Commando Depôts Materieel Luchtmacht	13 dagen	13 dagen
het personeel behorende tot het dienstvak der Militaire Administratie	—	26 dagen
het personeel behorende tot de Militair Geneeskundige Dienst	—	18 dagen
d. het Luchtmachtbewakingskorps	12 dagen	20 dagen
het personeel behorende tot het dienstvak der Militaire Administratie	—	33 dagen
het personeel behorende tot de Militair Geneeskundige Dienst	—	25 dagen

Artikel 2

„Onze Minister van Oorlog is gemachtigd om de in artikel 1 bedoelde duur met enkele dagen te verkorten”.

Nadere aanwijzingen omtrent deze herhalingsoefeningen worden bij afzonderlijke beschikking aan de autoriteiten, wie het aangaat, verstrekt.

Nr 59 L-LM — Onderscheidingsteken.

Voor het Regiment Huzaren van Sytzama zijn de volgende onderscheidings-taken vastgesteld:

Baret gesp: Sint Joris, van zilverkleurig metaal, op een nassausblauwe ondergrond, wit gebieds;

Onderscheidingsteken op de schouderbedekking: Sint Joris, van zilverkleurig metaal;

Korps onderscheidingsteken: strook: nassausblauw; letters: wit; tekst: Van Sytzama.

Padje dagelijkse tenue: nassausblauw omgeven door een lage liggende witte rand.

Nr 67 L-LM — S.H.A.P.E. Insignia.

1. Het personeel, behorende tot de Koninklijke landmacht of tot de luchtmacht, hetwelk voor onbepaalde tijd bij Supreme Headquarters Allied Powers in Europe (SHAPE), de tot SHAPE behorende onderdelen of bij de Nederlandse Liaison Missie bij SHAPE is gedetacheerd, is gedurende de tijd van deze detachering gerechtigd tot het dragen van de „SHAPE Shoulder Sleeve Patch” of van de „SHAPE Identification Badge”, op de veldtenue en de dagelijkse tenue.

2. Indien genoemde „Patch” wordt gedragen, zal zulks geschieden op de rechtermouw van de uniformjas of andere militaire bovenkleding op dezelfde hoogte als voorgeschreven is voor de Nederlandse Leeuw op de linkermouw.

Indien genoemde „Badge” wordt gedragen, zal zulks geschieden op de plooi van de linkerborstzak.

3. De bovenbedoelde „Patch” en „Badge” worden nimmer tezamen op dezelfde uniformjas of andere militaire bovenkleding gedragen.

Nr 71 L-LM — Overeenkomst met toe-

kenning van premie officieren van gezondheid.

De Minister van Oorlog heeft in verband met het feit, dat bij de Koninklijke landmacht op korte termijn dient te worden voorzien in de bestaande behoefte aan beroepsofficieren van gezondheid het volgende bepaald:

Artikel 1

1. Het Rijk kan met een arts, die naar het oordeel van de Minister van Oorlog daarvoor in aanmerking komt, schriftelijk een overeenkomst aangaan, waarbij de arts zich verbindt om na zijn benoeming tot officier van gezondheid bij het beroepspersoneel van de Koninklijke landmacht het Rijk als zodanig gedurende tien achtereenvolgende jaren te dienen en waarbij het Rijk zich verplicht om de arts na zijn benoeming een premie van f 15.000,— (vijftienduizend gulden) uit te keren.

2. De loonbelasting over de in het eerste lid bedoelde premie komt ten laste van het Rijk.

Artikel 2

De arts, die een overeenkomst heeft gesloten als bedoeld in artikel 1 en binnen een termijn van tien jaren nadat hij tot officier van gezondheid is benoemd, hetzij op grond van artikel 38 onder 2°, 3° en 4° van de Bevorderingswet voor de landmacht 1902 de rang van officier verliest, hetzij met toepassing van artikel 39, eerste lid onder 1°, 6° en 9° dier wet uit de dienst wordt ontslagen, is verplicht aan het Rijk het bedrag van de in artikel 1 bedoelde premie terug te betalen vermeerderd met vijf en twintig ten honderd, en wel binnen drie maanden nadat hij hiertoe door of vanwege de Minister van Oorlog zal zijn aangeschreven.

Artikel 3

De arts, die een overeenkomst als bedoeld in artikel 1 wenst aan te gaan, dient zich daartoe per request tot de Minister van Oorlog te wenden.

MEDEDELINGEN VAN DE CHEF VAN DE GENERALE STAF

Verschenen voorschriften.

1120-4. *Velddienst — Hoofdstuk 4. Krijgsgevangenen, buitgemaakte documenten en materiaal, benevens bijzondere rapporten.*

1450. *Voorlopige Richtlijnen voor de mortier van 60 mm, Deel 2 — Schietpleiding.*

Dit stencil, dat door de Inspecteur der Infanterie wordt uitgegeven en bij genoemde autoriteit moet worden aangevraagd (behalve v.w.b. de eerste verstrekking, welke automatisch geschiedt), behandelt de schietopleiding van de Amerikaanse mortier van 60 mm.

De wapenleer van de mortier van 60 mm wordt behandeld in Oefeningsaan-

wijziging nr A 230 (reeds verschenen); deze Oefeningsaanwijzing zal t.z.t. als Deel 1 van het voorschrift verschijnen, nadat de stof is verbeterd en omgewerkt.

Aangezien uiteraard de oplaag van het stencil zeer beperkt is, moeten slechts de uiterst noodzakelijke aantallen worden aangevraagd. Aanvragen, afkomstig van onderdelen buiten de Infanterie moeten worden ingediend d.t.v. de betrokken Inspecteur, opdat deze de aanvraag op noodzaak kan controleren.

1505. Handgranaten, 5e druk.

In dit voorschrift zijn enige aanwijzingen aangebracht, i.v.m. verschenen legerorders en veranderingen in de naamgeving. Op de 4e druk zal een wijzigingsblad worden uitgegeven, waardoor deze druk gelijk wordt aan de 5e.

1509. Geweervechten — Deel 1. Gebruik van de bajonet, 5e druk.

1509. Eerste opgave van wijzigingen op voorschrift nr 1509, „Geweervechten”, Deel 1 — Gebruik van de bajonet, 4e druk.

Dit wijzigingsblad maakt de 4e druk gelijk aan de 5e. De wijzigingen waren noodzakelijk i.v.m. het verschijnen van voorschrift nr 1529. „De Tirailleurcompagnie”.

1565-3. Zakboek voor de dienst te velde — Deel 3. Afskortingen voor gebruik te velde.

1645. 1e Opgave van Wijzigingen op voorschrift nr 1645 „Radio-installatie nr 31”.

1697. 1e Opgave van wijzigingen op voorlopig voorschrift nr 1697, 2e druk „Bediening van het enkele stuk 25 pr”

Einde van de Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog.

1733. 5e Opgave van wijzigingen op voorlopig voorschrift nr 1733 „Legerplaats bij Oldebroek”.

2050. Landmijnen — Deel V. Eigen mijnen en ontstekers + 1e Opgave van Wijzigingen.

Het Voorlopig Voorschrift nr 1940 „Zakboek Mijnen” komt hiermede te vervallen.

A6027. Magazijns-Catalogus tevens Naamlijst van: 414.75A Karabijn, Kal. 30, M 2.

6043. 2e Opgave van aanvullingen en wijzigingen op „Naamlijst Munitie en Springmiddelen”.

O.A.97. 1e Opgave van Wijzigingen op Oefeningsaanwijzing nr 97, 1e druk, „Aanwijzing Straf- en Tuchtrecht”.

O.A.97. 2e Opgave van Wijzigingen op Oefeningsaanwijzing nr 97, 1e en 2e druk „Aanwijzing Straf- en Tuchtrecht”.

De eerste en tweede druk van deze oefeningsaanwijzing kunnen naast elkaar worden gebruikt.

Diversen.

Rectificatie op Reglement voor de Militaire Ambtenaren der Koninklijke Landmacht, Uitgave 1950.

Reglement voor de Militaire Ambtenaren der Koninklijke Landmacht, Uitgave 1951, + 1e opgave van wijzigingen.

De uitgaven 1950 en 1951 kunnen naast elkaar worden gebruikt.

TEKENINGEN EN SCHETSEN.

Wij verzoeken inzenders van artikelen tekeningen en schetsen niet tussen de tekst te tekenen daar reproductie dan zeer bezwaarlijk of dikwijls niet mogelijk is. Men voege tekeningen en schetsen afzonderlijk bij in O.I. inkt op tekenpapier of calqueerpapier. Men houde er rekening mee, dat tekeningen en schetsen als regel bij reproductie worden verkleind tot ten hoogste kolom-breedte. Letters en cijfers moeten dus zo groot getekend worden, dat ze bij verkleining duidelijk leesbaar blijven. Daartoe moeten ze na verkleining nog ten minste 1 mm hoog zijn

DE TERUGSTOOTLOZE VUURMOND VAN 75 MM

door A. G. HEYLIGERS, *Eerste Luitenant der Infanterie, S.R.O.I.*

(Zie foto op omslag.)

Nu het peloton 6tp in de nieuwe Nederlandse organisatie van het Infanteriebataljon definitief is vervangen door het peloton terugstootloze vuurmonden van 75 mm (korthedshalve genoemd TLV.v.75 mm), lijkt het dienstig om een artikel te wijden aan dit voor ons betrekkelijk nieuwe wapen.

Geboren uit de reeds lang gevoelde behoefte aan een vuurmond van zeer lichte constructie, die in staat zou zijn om een projectiel van groot kaliber en grote uitwerking af te vuren, lijkt het alsof een wensdroom van iedere infanterist is vervuld. Eindelijk heeft men dan een draagbaar wapen van grote nauwkeurigheid, waarmee zowel vijandelijke tanks als kazematten en opstellingen voor automatische wapens onder vernietigend vuur kunnen worden genomen.

Hoewel reeds tijdens de 1e Wereldoorlog pogingen werden gedaan om een terugstootloze vuurmond te construeren, duurde het tot 1943 alvorens enkele tankbestrijdingswapenen, die in enige mate de eigenschappen van een TLV bezaten, in het veld verschenen. Namelijk de Panzerschreck en de Amerikaanse 2.36" raketwerper tp (bazooka), wapens met een voor die tijd groot doordringingsvermogen, doch met een zeer korte dracht.

Ongeveer gelijktijdig met de onderzoekingen op het gebied van de raketwerpers tp, was men in Amerika bij het Frankfort Arsenal begonnen met het ontwerpen en bouwen van een TLV.v.57 mm, die in October 1943 gereed kwam en in wezen weinig verschilde van het wapen in zijn huidige vorm. De TLV.v.57 mm is een niet-automatische luchtgekoelde achterlader, die zowel van de schouder als van een affuit kan worden afgevuurd. Het weegt, tezamen met de richtmiddelen, 20 kg. Met het wapen kunnen zowel pantserbrisant- als brisant- en rookgranaten worden afgevuurd. De gemiddelde aanvangssnelheid van het projectiel bedraagt 365 m/s. De gemiddelde max. schootsafstand bedraagt 4340 yards. Om van de TLV.v.57 mm te komen tot een zwaardere uitvoering met hogere prestaties was slechts een zeer korte stap.

Beschrijving van de TLV v. 75 mm

De TLV v. 75 mm is eveneens een draagbaar, terugstootloos wapen, dat normaal wordt afgevuurd van de ongewijzigde affuit van de zw.mitr. cal.0.30. Het is een luchtgekoelde, niet-automatische achterlader en is voorzien van een sluitstuk, dat met de hand wordt bediend en een slagpinafvoerinrichting. Deze afvoerinrichting heeft een eenvoudige constructie en is geheel ingebouwd in het sluitstuk, de sluitstukhefboom en het linkerhandvat van de hefboom. Het stuk wordt afgevuurd door de aan de linkerzijde van het wapen zittende veiligheidsknop met de wijsvinger in de richting van het stuk te draaien en met de duim de trekker in te drukken (zie Militaire Spectator, Jan. 1952, Omslagfoto). Het stuk

weegt 52 kg en de affuit 24 kg. De vuurmond kan eventueel worden geplaatst op de affuit van de lt. mitr. cal. 0.30 en op de standaard- en dashbordaffuit van de jeep.

Richtmiddelen

De vuurmond is voorzien van een richtkijker voor het vuren met directe richting tot 2100 yards en van een kijkervizier voor het vuren met directe richting boven 2100 yards en voor het vuren met indirecte richting. Het lenspatroon van de richtkijker is van het „boomtype”, waarmee men behalve voor afstand ook met voorhoudshoeken tot 30 ‰ in eenheden van 5 ‰ kan richten.

Munitie

De granaat voor de TLV.v.75 mm bestaat uit een geperforeerde en met zeer dun Kraft-papier gevoerde stalen huls, waarin de ontstekingsinrichting en de voortdrijvende lading zijn aangebracht en het projectiel, dat in de hals van de granaathuls is vastgeklemd. De geleiband van het projectiel is voorgegroefd, zodat de granaat bij het inbrengen in de kamer lichtelijk moet worden gedraaid teneinde de groeven in de trekken en velden van de loop te doen passen. Daar men tot op heden bij toepassing van het terugstootloos principe niet heeft kunnen voorkomen, dat plm. 80 % van de bij de ontsteking van de voortdrijvende lading ontstane energie verloren ging, heeft men, door de geleiband van het projectiel van te voren van groeven te voorzien, voorkomen, dat een extra hoeveelheid energie wordt verbruikt om de geleiband door de trekken en velden te „persen” teneinde het projectiel de gewenste rotatie te geven.

Met de TLV.v.75 mm kunnen, evenals met de TLV.v.57 mm, zowel pantserbrisant- als brisant- en rookgranaten worden gevuld. Onderstaande tabel geeft een aantal gegevens over munitie en prestaties van het wapen bij gebruik van de verschillende soorten munitie:

Soort Munitie	Aanvangs-snelheid	Max. schoots-afstand	Max. effectieve schootsafstand	Scherfwerking c.q. doordr. vermogen	Gewicht proj.
Pantserbrisant	305 m/s	7200 y.	1700 y.	4½ inch tot 30	5,9 kg
Brisant	300 m/s	6955 y.	6955 y.	45 x 15 y.	6,5 kg
Rook	300 m/s	7020 y.	7020 y.	15 y.	6,9 kg

Max. vuursnelheid: 9 gerichte sch/min.

Norm. vuursnelheid: 2 gerichte sch/min.

Verwisseling v. d. loop en het staartstuk dient te geschieden na: 5000 sch.

Verwisseling v. h. sluitstuk en uitlaatstuk dient plaats te hebben na: 500 sch.

Bij bovenstaande tabel moet worden aangetekend, dat de max. eff. schootsafstand van het pantserbrisantprojectiel in feite gelijk is aan de max. schootsafstand doch men heeft, gebaseerd op de gemiddelde prestaties van een zeer goed geoefende bediening, deze vastgesteld op 1700 yards. Het gemiddelde gewicht van de granaten compleet bedraagt 10 kg. Om te voorkomen, dat het papier, dat de voortdrijvende lading omhult, geperforeerd of vochtig wordt — waardoor bij het afvuren ernstige evenwichtsstoornissen kunnen ontstaan — heeft men de nodige aan-

dacht aan de verpakking van de munitie besteed. Zo komt het dan ook, dat twee granaten, welke tezamen in één mun.kist worden verpakt, met inbegrip van het verpakkingsmateriaal, gemiddeld 35 kg wegen.

Principe

Na ontbranding van de voortdrijvende lading, ontsnappen de ontstane gassen via de hulsopeningen in de vergrote kamer van het wapen. Het sluitstuk en uitlaatstuk zijn zodanig geconstrueerd, dat deze gassen via de gasontsnappingsgaten achterwaarts in de vrije ruimte ontsnappen, hierbij de terugstoot opheffend. De vorm van de gasontsnappingsgaten is nl. zodanig gekozen, dat bij ontbranding van de voortdrijvende lading: MASSAproj. \times SNELHEIDproj. = MASSAlading \times SNELHEID-uitstr.gassen.

Hierdoor bereikt men, dat de voorwaarts gerichte kracht gelijk is aan de achterwaartse en de vuurmond blijft dus tijdens het afvuren volkomen stilstaan. Verder zijn de gasontsnappingsgaten zodanig gevormd, dat aan de uitstromende gassen een wervelende beweging wordt gegeven. Het hierdoor ontstane koppel, werkende op de loop, is gelijk en tegengesteld aan het koppel dat wordt veroorzaakt door de wrijving tussen de trekken en velden van de loop en de geleiband van het projectiel. Op deze wijze wordt ook dit koppel, dat van invloed is op de gedragingen van het stuk tijdens het afvuren, opgeheven.

Gevaarlijke zone achter het wapen

Als gevolg van de achterwaarts gerichte gassen en vlam, dient een ieder terdege rekening te houden met de zich achter het wapen bevindende gevaarlijke en de voorzichtigheidszone. De eerste heeft de vorm van een driehoek met een diepte van plm. 25 meter en een basis van plm. 16 m. De voorzichtigheidszone bevindt zich in het verlengde van de gevaarlijke zone en heeft een diepte van plm. 15 m. In deze zone mag niemand tijdens het vuren met het gelaat in de richting van het stuk gaan staan om verwondingen als gevolg van weggeblazen stof, stenen e.a. voorwerpen te voorkomen.

Doelen voor de TLV.v.75 mm

In het bewegend gevecht moeten de doelen voor de TLV.v.75 mm, met het oog op het munitieverbruik en het probleem van de munitieaanvoer, nauwkeurig worden geselecteerd. Doelen om met directe richting onder vuur te worden genomen zijn in volgorde van hun geschiktheid:

1. Vij. automatische wapens en kleine vij. groepen;
2. Vij. kazematten, versterkte gebouwen en stellingen. In het algemeen doelen, die beschermd zijn tegen licht krombaanvuur, doch niet tegen vlakbaanvuur;
3. Vij. tanks e.a. voertuigen.

Kleine oppervlaktedoelen zullen over het algemeen met indirect vuur worden bestreden uit meer achtergelegen opstellingen. Wellicht zal de lezer tot zijn verwondering hebben gemerkt, dat de tankdoelen pas in de derde plaats worden genoemd. Omdat de TLV.v.75 mm de plaats van het kanon 6 tp in het Infanteriebataljon heeft ingenomen is men geneigd de TLV.v.75 mm uitsluitend te zien als een antitankwapen.

Niets is minder waar. De TLV.v.75 mm is in eerste aanleg een waardevolle steun voor de tirailleur in voorste lijn, die daardoor t.o.v. kleine doch sterke vijand weerstanden minder afhankelijk is geworden van de zware hulpwapens. Het wapen zal pas als antitankwapen worden gebruikt, wanneer vij. tanks de hoofdbedreiging vormen. Wel zal de B.C. of de commandant van het tir. onderdeel, waarbij een groep c.q. peloton TLV.v.75 mm is ingedeeld, bij beschouwing van de tactische situatie en het opmaken van zijn vuurplan in overweging moeten nemen, dat de TLV.v.75 mm het meest accurate en verdragende tankbestrijdingswapen van het bataljon is en dat het in staat is om tanks te beschadigen of tót stilstand te brengen tot op een afstand van 1700 yards. Zoals is vermeld is het doordringingsvermogen van de pantserbrisantgranaat niet groot naar de huidige maatstaven gerekend. In Amerika worden echter onophoudelijk proeven genomen met nieuwe soorten munitie met een grotere uitwerking.

Organisatie van het peloton.

Het peloton TLVn.v.75 mm bestaat uit een commandogroep (een Off, een OO, drie man) en twee groepen TLVn.v.75 mm (elk een OO, negen man). De hoofdbewapening bestaat uit een zw.mitr.cal.0.50 in de cogr en per groep twee TLVn.v.75 mm en een 3.5" raketwerper tp. Het ingedeelde transport bedraagt een jeep bij de cogr en een truck- $\frac{3}{4}$ ton-4 x 4 + een trailer-één ton, per groep. Voor verdere gegevens over de bewapening, uitrusting en het verbindingsmaterieel moge ik verwijzen naar de bestaande organisatietabellen. In Amerika schijnen plannen te bestaan om de personeelssterkte en het aantal ingedeelde voertuigen aanzienlijk op te voeren.

Mogelijkheden en beperkingen van de TLV v. 75 mm.

Uit het voorgaande zouden wij thans voor een groot deel de mogelijkheden en beperkingen van het wapen kunnen afleiden. Toch loont het de moeite om e.e.a. aan een nadere beschouwing te onderwerpen. Als gevolg van het feit, dat de vuurmond een lichte en eenvoudige constructie bezit en bij het afvuren geen terugstoot ondervindt, is de keuze van opstellingen voor het wapen zeer ruim en behoeft nagenoeg geen rekening gehouden te worden met de bodemgesteldheid ter plaatse (zie de Militaire Spectator, Jan. 1952, omslagfoto). Behalve dat door toepassing van het terugstootloos principe het aanbrengen van een zware en omvangrijke rem- en vooruitbrenginrichting wordt vermeden, zullen, doordat het stuk volkomen stil blijft staan, tijdens het vuren nagenoeg geen correcties behoeven te worden aangebracht als compensatie voor het verzakken van het stuk. Gezien het voorgaande en omdat het stuk verder is voorzien van zeer accurate richtmiddelen, is het gemakkelijk te richten en te bedienen. De schutter kan zonder enige krachtsinspanning het doel met het stuk volgen en ondertussen de juiste hoogte en richting aan het stuk geven. Dit alles kan hij doen zonder de correctieknop voor de hoogte en het trekkerhuis los te laten.

Het onderhoud van het wapen is zeer eenvoudig, terwijl verwisseling van defecte onderdelen in voorste lijn door niet-technisch geschoold personeel gemakkelijk en snel kan geschieden. Het stuk kan namelijk met twee zeer kleine sleutels, die in het rechterhandvat van de sluitstuk-

hefboom zijn geborgen, tot in de kleinste onderdelen uiteengenomen en ineengezet worden.

Wanneer wij de TLV. v. 75 mm vergelijken met het kanon 6 tp, zal het een ieder zonder meer duidelijk zijn, dat de productiekosten en de productietijd van de TLV. v. 75 mm aanzienlijk lager liggen dan van het kanon 6 tp. Het feit, dat van het niet-gemechaniseerde antitankgeschut in de afgelopen oorlog een zware tol werd geeist, mag algemeen bekend worden geacht. Het kanon 6 tp is dan ook meer of minder in ongenade gevallen door zijn geringe mobiliteit als gevolg van zijn zware constructie (1100 kg.) en grote afmetingen, waardoor het na de vuuropening snel een prooi kon worden van het tankgeschut. Dit laatste is een probleem, dat voor alle niet-gemechaniseerde antitankwapens blijft gelden. Gezien de lage productiekosten en de korte productietijd van de TLV. v. 75 mm echter, zal men zich het verlies van het stuk beter kunnen permitteren en kan het sneller worden vervangen. Bovendien bestaat door het geringe gewicht een redelijke kans, dat het stuk tijdig naar een reserve-opstelling kan worden verplaatst. De geringe afmetingen maken, dat het tot het ogenblik van het eerste schot gemakkelijk te maskeren is. De achterwaarts gerichte gassen en vlam alsmede het opgewaaide stof zullen natuurlijk de opstelling snel verraden, doch dit levert m.i. niet meer bezwaar op dan de mondingsvlam en -rook der meer orthodoxe vuurmonden. Wel moet het stuk tenminste 40 m vóór een mogelijk geschikte achtergrond worden opgesteld, om de bediening te vrijwaren voor de nadelige gevolgen van de mondingsvlam. Onder bepaalde omstandigheden bestaat wel kans, dat de opstelling wordt gesilhouetteerd tegen de wolk gevormd door de gassen en het opgewaaide stof. Een verder nadeel is, dat de wapenopstellingen zodanig gekozen dienen te worden, dat de eigen troepen geen last ondervinden van de uitgestoten gassen en vlam.

Een probleem, dat bij het practisch gebruik van het wapen aanleiding tot vele moeilijkheden kan geven, is de munitieaanvoer. Ondanks het feit, dat wij thans over een uiterst mobiel wapen van groot kaliber beschikken, is de munitie nagenoeg even zwaar als die der niet-terugstootloze vuurmonden van hetzelfde kaliber. Daarom zien wij dan ook dat, alhoewel de TLV. v. 75 mm door twee man kan worden bediend, de personeelssterkte van de groep naar verhouding vrij hoog ligt en dat, als het stuk in stelling staat, vier man als munitiedragers optreden. Wordt het stuk in draaglasten vervoerd en wil men de manschappen niet overbelasten, dan kunnen ten hoogste zes granaten worden meegevoerd. Alleen wanneer de munitie per weapons-carrier tot aan de stukken kan worden opgevoerd (b.v. in de verdediging of bij het indirect vuren uit meer achtergelegen opstellingen zal met de beide organiek ingedeelde stukken worden geschoten, tenzij extra personeel bij de groep is ingedeeld. Natuurlijk zullen, wanneer het terrein en het vij. vuur dit toestaan, de stukken zo veel mogelijk op trucks worden vervoerd. Bij het vervoer van stuk en munitie in draaglasten over grote afstanden (b.v. bij rivierovergangen), moet rekening gehouden worden met de mogelijkheid, dat de bediening niet in staat zal blijken te zijn de munitieaanvoer geregeld te doen verlopen en/of de voorwaartse beweging van de groep, c.q. het peloton, TLVn.v. 75 mm geen gelijke tred zal kunnen houden met die van de te ondersteunen tir. eenheden.

Het zou te ver voeren om in dit bestek uitvoerig op het tactische gebruik van het peloton en de groep TLVn.v.75 mm in te gaan. Hiertoe moge dan ook verwezen worden naar de onlangs verschenen Voorlopige Richtlijnen voor het gebruik v.d. Ondersteuningscompagnie v.h. Infanterie-bataljon; Nr. 1528-Deel III.

Resumerende komen wij tot het volgende overzicht :

Mogelijkheden.

- 1 Zeer ruime opstellingsmogelijkheden;
- 2 Grote bewegelijkheid;
- 3 Eenvoudige bediening en onderhoud;
- 4 Lage productiekosten en korte productietijd;
- 5 Zeer nauwkeurig en vernietigend vuur met dir. en ind. richting tot op grote afstanden en op doelen van allerlei aard.

Beperkingen.

- 1 Zware munitie (gew. munitie: gew. stuk = 1:8);
- 2 Achterwaarts gerichte gassen en mondingsvlam;
- 3 Betrekkelijk gering pantserdoor-dringsvermogen.

Opgedane ervaringen met de TLV.v. 75 mm.

Ondanks het feit, dat het onderzoek naar de mogelijkheden van de TLV reeds in 1943 met kracht ter hand werd genomen en het wapen tegen het eind van de oorlog nagenoeg zijn definitieve vorm verkreeg, is het tijdens de IIe Wereldoorlog niet algemeen gebruikt. Wel werden test-teams naar de strijdtonelen in de Pacific en in Europa gezonden. In Europa werden, kort voor de U.S. 17th Airborne Division op de oostelijke oever van de Rijn zou worden gedropt, zowel de TLV.v. 57 mm als de TLV.v. 75 mm bij de divisie ingedeeld, nadat de bedieningsmanschappen eerst een korte wapenopleiding hadden ontvangen. Allerwegen luidden de rapporten over de TLVn zeer gunstig en men was unaniem van oordeel, dat in een lang gevoelde behoefte aan nabij-ondersteuning van de infanterie in voorste lijn was voorzien. Het Amerikaanse leger aarzelde dan ook niet deze wapens in haar organisatie op te nemen.

Toen de vijandelikheden in Korea aanvingen, kregen de TLVn echter pas goed de kans te bewijzen wat zij waard waren. Immers in de IIe W.O. was hun gebruik nog uitsluitend experimenteel. Wel werden zij onder gevechtsumstandigheden beproefd, doch de vuurmonden werden niet voortdurend gebruikt en met meer dan gewone zorg behandeld. Voor zover bekend werden tot op heden nog geen officieele rapporten omtrent het tactisch gebruik van de TLV.v. 75 mm aan het front in Korea vrijgegeven. De brieven en rapporten, die men tot dusver uit Korea ontving, vertolkten in het algemeen de persoonlijke mening van de schrijvers. Deze meningen verschilden zeer en droegen geen officieel karakter. Een aantal van deze ervaringen vindt men in het artikel „Have they met the test?” door Capt. R. H. Philips in „Infantry School Quarterly” Juli 1951 (zie De Militaire Spectator, Jan. 1952, blz 60).

Ik wil besluiten met de hoop uit te spreken, dat wij spoedig iets meer mogen vernemen omtrent het tactisch gebruik v.h. peloton TLVn.v. 75 mm aan het front in Korea van de tot ons weergekeerde officieren van het Nederlandse Detachement der Verenigde Naties.

DE TACTIEK IN DE MODERNE OORLOG

door C. KOSTER, *Majoor der Artillerie, leraar H.K.S.*

IX. DE TACTIEK DER VERBONDEN WAPENS

(*Vervolg van blz. 208, April 1952, Nr 4*)

E. Achterwaartse verplaatsingen (III Slot)

5. *Vertragend gevecht.*

a. *Algemeen.*

Het vertragend gevecht is een achterwaartse verplaatsing, waarbij de opmars van een overmachtige vijand wordt vertraagd, teneinde tijdwinst te verkrijgen. De deelnemende troepen trachten een beslissend gevecht te ontgaan, maar wanneer de gelegenheid zich voordoet, moeten alle beschikbare middelen worden aangewend, om de vijand verliezen toe te brengen, ook door aanvallende acties. Het vertragend gevecht kan in de volgende omstandigheden worden gevoerd:

— indien eigen opmars later kan worden ingezet, dan die door de vijand. Dit geval doet zich voor in het begin van een oorlog of in later stadium bij het aantrekken van reserves. Een deel van de eigen troepenmacht zal in dit geval zo snel, en zo ver mogelijk de vijand tegemoet gaan om, na verkregen contact, vertragend terug te gaan;

— indien eigen verdediging nog niet gereed is en de vijand zijn opmars reeds inzet, hetgeen ook weer in de beginfase van een oorlog kan voorkomen;

— indien een terugtocht moet worden gedekt, waarbij tijd gewonnen moet worden.

Het vertragend gevecht wordt gevoerd, door het bezetten, en bepaalde tijd verdedigen van één stelling, dan wel door het achtereenvolgens bezetten van meer stellingen achter elkaar.

De vertraging wordt verkregen, door de vijand voor elke stelling tot ontplooiing te dwingen d.w.z. hem tijdrovende aanvalsvoorbereidingen te laten treffen als verkenningen, gereedstellen, stellingname artillerie enz. terwijl vertraging eveneens verkregen wordt door aanvalsacties op beperkte schaal.

Door de grote mobiliteit van de tegenwoordige legers, is de uitvoering van het vertragend gevecht niet eenvoudig. De deelnemende troepen moeten minstens dezelfde mate van beweeglijkheid hebben als de aanvallende partij.

Bij voorkeur zullen dan ook pantsereenheden met deze taak worden belast, maar ook infanterie-eenheden, dan gemotoriseerd, moeten op dit soort acties zijn ingesteld. (Zie de ervaringen in Korea!).

In wezen is het vertragend gevecht een verdedigende actie, omdat de vertraging of tijdwinst wordt verkregen, door het innemen en enige tijd bezetten van één of meer stellingen. Aangezien echter de stelling wordt ontruimd vóór de vijand zijn beslissende aanval inzet, hiernaar moet worden gestreefd, is zoals wij later zullen zien, de inrichting van de stelling voor het vertragend gevecht afwijkend van die bij het verdedigend gevecht.

Indien het vertragend gevecht moet worden gevoerd in de beginphase van een oorlog, om eigen concentratie of het inrichten van een verdedigende stelling te dekken, dan moet duidelijk worden ingezien, dat dit eerste contact met de op dat moment overmachtige vijand, moet worden uitgevoerd door troepen, die een harde realistische opleiding in vreedstijd hebben doorgemaakt en die volledig gebruik moeten maken van alle mogelijkheden van het terrein. Dit terrein is tot het uitbreken van het conflict in eigen handen en kan en moet tot in details bekend zijn aan alle commandanten en z.m. troepen die de vertragende actie uitvoeren.

b. De uitvoering van het vertragend gevecht.

Deze zal nader worden bekeken aan de hand van de volgende punten:

- invloed van de verkregen opdracht;
- invloed van het terrein;
- invloed van samenstelling en optreden van de vijand;
- invloed van de eigen toestand;
- inrichting der stellingen;
- ontruimen der stellingen.

(1) Invloed van de verkregen opdracht.

De opdracht aan een eenheid voor het voeren van het vertragend gevecht kan luiden „de vijand zo veel mogelijk” bij zijn opmars te vertragen, dan wel „de vijand moet gedurende een bepaalde tijdsduur de toegang tot een gebied worden onttrokken. Eén en ander hangt samen met de mate van gevechtvaardigheid van de hoofdmacht voor verdediging of opmars. Zal bij de eerstbedoelde opdracht de commandant van de uitvoerende eenheid steeds bedacht zijn, de troepen uit een stelling terug te nemen vóór de vijand een aanval daarop inzet, in het tweede geval moet de commandant een tijdschema maken voor het bezethouden van de stellingen, die daarvoor in aanmerking komen, voor een bepaalde tijdsduur. Het zal duidelijk zijn, dat in het laatste geval, grote kans bestaat, dat delen van de eenheid een beslissend gevecht moeten voeren en dat grote verliezen het gevolg kunnen zijn.

(2) Invloed van het terrein.

Bij deze operatie moet het streven zijn, geen terrein zonder noodzaak prijs te geven. Dit wordt verkregen door het inrichten van één stelling of meer stellingen achter elkaar (afhankelijk van de diepte van het terrein, dat ter beschikking staat). Indien mogelijk moeten de stellingen voldoen aan de volgende eisen:

- goede waarneming en ruim schootsveld.
- Hierdoor kan de vijand reeds op grote afstand vóór de stelling verliezen worden toegebracht en tot ontplooiën worden gedwongen;
- voorgelegen dekking, rivier, kanaal, moeras etc.
- De aanvalsvoorbereidingen van de vijand vereisen meer tijd en de kans tot een snel doorstoten wordt beperkt;
- goede vleugelaanleuning.

Hoewel het streven moet zijn, de vijand de indruk te geven, dat hij voor een verdedigde stelling vastloopt, zal dit veelal zeer moeilijk zijn. De

vijand, die het vertragend karakter van het optreden onderkent, zal dan ook pogingen aanwenden de stelling op de flanken te omvatten en daardoor de deelnemende troepen uitschakelen;

— voor of aan bedekt of heuvelachtig terrein zijn gelegen.

Dit zal het ontruimen der stelling vereenvoudigen, zeker wanneer dit overdag zou moeten geschieden.

Tijdens de terugtocht naar een volgende stelling beschermt het de troepen tegen luchtaanvallen, terwijl een nadringende vijand, in onoverzichtelijk terrein, zijn snelheid zal moeten beperken;

— voldoende wegennet achter de stellingen.

De terugtocht naar een volgende stelling moet zo snel mogelijk worden uitgevoerd, terwijl de troepen zo verspreid mogelijk moeten verplaatsen, teneinde verliezen door het optreden van vijands luchtmacht te voorkomen. Een zeer uitgebreid wegennet is weer ongunstig, omdat dan te veel troepen nodig zijn, om een stelling doeltreffend te bezetten.

De afstand tussen de stellingen is in de eerste plaats afhankelijk van het terrein, waarin de actie wordt gevoerd, nl. of er stellingen te vinden zijn, die aan bovengenoemde eisen voldoen. De afstand moet echter zo groot zijn, dat de vijand gedwongen wordt voor elke stelling nieuwe aanvalsvoorbereidingen te treffen, dus verkennen, gereedstellen, in stelling brengen van artillerie enz. Als minimum afstand wordt dan ook genoemd de dracht van de lichte veldartillerie 6 à 12 km. In open overzichtelijk terrein moeten de stellingen verder uit elkaar liggen dan in bedekt terrein. Er is nog een factor, die de afstand tussen de stellingen beïnvloedt. Het vertragend gevecht wordt steeds onder ongunstige omstandigheden gevoerd. De vijand bezit zeker een overmacht op de grond en in de meeste gevallen luchtoverwicht, zodat het overdag ontruimen van een stelling niet dan met grote verliezen gepaard zal gaan. Er zal dan ook moeten worden gestreefd, naar afstanden tussen de stellingen, waardoor de vijand niet op dezelfde dag aanvalsvoorbereidingen kan treffen op twee stellingen.

Sterkte en mobiliteit van de vijand is hierop van grote invloed, maar voldoende natuurlijke hindernissen zijn van grote waarde.

Indien het terrein hiervoor gunstig is, moet de vijand ook tussen de stellingen worden gehinderd. In bedekt terrein, kunnen cavalerie-eenheden hier beveiligend en vertragend optreden.

(3) Invloed van samenstelling en optreden van de vijand.

Een aanvaller, voorzien van gemechaniseerde en gepantserde eenheden, kan alleen met succes worden vertraagd, als de vertragende eenheid minstens dezelfde mobiliteit heeft. In verband met het gevaar van een snel en krachtig doorbreken van een vertragende stelling, moet bovendien worden beschikt over tanks en andere tankbestrijdingsmiddelen, om hiertegen op te treden. Een vijand, sterk in infanterie, kan alleen met succes worden vertraagd, indien wordt beschikt over voldoende artillerie en mortieren.

(4) Invloed van de eigen toestand.

De troepen, welke worden bestemd voor het vertragend gevecht, optredend onder ongunstige omstandigheden, zullen tot een minimum worden beperkt, omdat het gros der troepen, of een verdedigende stelling moet inrichten, dan wel zich gereed moet maken voor een opmars.

De frontbreedten, waarop vertragende eenheden optreden, zijn dan ook veelal breder dan bij verdediging, hetgeen ook mogelijk is, omdat de stelling voor het vertragend gevecht minder diep is. Alle beschikbare wapens moeten zo veel mogelijk naar voren worden opgesteld, teneinde op grote afstand vóór de stelling vuur te kunnen openen en de vijand vroegtijdig tot ontwikkeling te dwingen. Hoewel dit principe ook voor de artillerie geldt, zal dit enerzijds afhankelijk zijn van de waarneming vóór de stelling, anderzijds moet ook enige artillerie in de diepte zijn opgesteld, om bij het ontruimen van een stelling in staat te zijn afsluitingsvuren af te geven vóór de terugtrekkende troepen.

Wordt in meer dan één stelling verstraagd, dan is het wenselijk, twee achter elkaar gelegen stellingen gelijktijdig te bezetten, zodat de troepen, die de eerste opstelling ontruimen, terug kunnen trekken achter de reeds bezette tweede stelling en eventueel een derde stelling kunnen betrekken. Gezien de minimum krachten, die ter beschikking staan, is dit meestal niet mogelijk. De belangrijkste naderingsmogelijkheden van de vijand, kunnen echter dan in de tweede stelling door kleine eenheden worden bezet en ingericht en overigens moet deze tweede stelling zo volledig mogelijk worden verkend. Door deze omstandigheid dringt eens te meer de noodzaak, dat de vertragende eenheid zich zo snel mogelijk moet kunnen verplaatsen en dat ook tussen de stellingen de vijand afbreuk wordt gedaan. Ook zullen de deelnemende troepen een ruim gebruik moeten maken van mijnen en valstrikken, vernielingen en versperringen, om hierdoor een snel nadringen te voorkomen.

De brede fronten, waarop wordt geopereerd, maken het wenselijk de gevechtsvoering te decentraliseren. Regimenten treden veelal op in gevechtsgroepverband.

(5) Inrichten der stellingen.

Daar bij het vertragend gevecht moet worden gestreefd, naar het ontruimen van een stelling, vóórdat de vijand hierin is doorgedrongen, kan de diepte van de stelling gering zijn. Steunpunten worden ingericht als in de verdediging, echter met meer nadruk op vijands zijde, voor wat betreft mijnen, versperringen en wapenopstellingen. De tussenruimte tussen de steunpunten kan groter zijn, mits deze door vuur en waarneming kan worden bestreken. Van een vóór Cie kunnen de drie pelotons in voorste lijn worden ingezet, terwijl van een vóór Bataljon twee compagnieën in voorste lijn komen, en wellicht nog een deel van de derde compagnie. Geringe diepte in de stelling is nodig, om enige dekking te hebben, indien het toch tot een gevecht in de stelling komt en het gevecht moet worden afgebroken.

Indien voor een bepaalde tijdsduur in een stelling moet worden stand gehouden, moeten de troepen meer in de diepte worden gegroepeerd en vertoont de stelling meer de eigenschappen van een verdedigende stelling.

Steeds zal een kleine reserve moeten worden geformeerd, om het hoofd te kunnen bieden aan doorgedrongen vijandelijke eenheden, of om een in gevecht geraakte eigen eenheid los te maken. Bovendien kan deze reserve worden ingezet om kleine aanvalsacties vóór de frontlijn uit te voeren om de vijand afbreuk te doen en aanvalsvoorbereidingen te verstoren.

(6) *Ontruimen der stellingen.*

Het tijdstip van ontruimen van een stelling voor het vertragend gevecht, staat uit een oogpunt van technische uitvoering van dit gevecht vast, nl. voordat de vijand tot een gecoördineerde aanval op de stelling overgaat.

Voor de commandant, die de leiding voert bij deze operatie, is het echter een moeilijk punt van zijn bevelvoering.

De leider van het gevecht staan de volgende drie mogelijkheden open om het tijdstip van ontruimen der stelling aan te geven:

- standhouden tot een bepaald uur;
- standhouden tot nader bevel;
- standhouden tot vijand tot teruggaan dwingt.

(Op initiatief ondercommandant).

Aan elk der drie opdrachten zijn voor- en nadelen verbonden, die in voorkomend geval moeten worden overwogen, om tot een goede oplossing te komen.

„Standhouden tot een bepaald uur”, geeft de commandant de zekerheid, dat alle onderdelen gelijktijdig teruggaan, waardoor het verband in zijn eenheid blijft bestaan en de vijand minder gelegenheid krijgt verrassend door te stoten, of delen af te snijden.

Nadeel is echter, dat hierdoor de stelling óf te vroeg óf te laat wordt ontruimd. Het principe van het vertragend gevecht komt hierbij dus wel sterk in het gedrang.

Bij „standhouden tot nader bevel” heeft de hoogste commandant de leiding van het gevecht volkomen in handen en kan hij, indien voorzien van de juiste gevechtssinlichtingen, het tijdstip voor het ontruimen der stelling nagenoeg juist bepalen. Echter moet niet uit het oog worden verloren, dat deze operatie zich op een breed front afspeelt (een infanterie Divisie op 20 km of meer) zodat van de verbindingsmiddelen zal afhangen, of de gevechtssinlichtingen de commandant tijdig bereiken.

Bij het „standhouden tot de vijand tot teruggaan dwingt” m.a.w. op eigen initiatief van de ondercommandanten, is de hoogste commandant verzekerd, dat op een deel van de stelling tijdig tot ontruimen wordt overgegaan, maar de coördinatie van de operatie is uit handen gegeven, en kans bestaat, dat andere delen van de stelling worden afgesneden en vernietigd.

Met betrouwbare verbindingsmiddelen en goed opgeleide troepen dient de voorkeur te worden gegeven aan het ontruimen der stellingen „op nader bevel”.

Uitvoering van het vertragend gevecht door een grote eenheid als L.K. of Divisie.

De commandant bepaalt de vakken, waarin de onderdelen (Divn c.q. Regimenten) optreden. Bovendien bepaalt hij in welke stellingen het gevecht zal worden gevoerd, waarbij hij in zijn eerste bevel doorgaans alleen de wijze van bezetten van de eerste en tweede stelling zal vermelden. Bij teruggaan uit de eerste stelling wordt dan een eventuele bezetting van de derde stelling bekend gemaakt. Behalve de verdeling van de troepen over de eerste stelling, zal bovendien worden vermeld, of de tweede stelling, of een gedeelte daarvan, door andere troepen wordt bezet. Vermeld moet worden, op welke wijze de stellingen moeten worden ontruimd.

Behalve vernielingen en versperringen, aan te brengen door de deelnemende eenheden, kan de commandant organieke genie-eenheden belasten met het voorbereiden en uitvoeren van deze werken in- of voor de achterwaarts gelegen stellingen.

Het Regiment infanterie zal in dit soort gevechten veelal in gevechtsgroepverband optreden, met dien verstande, dat het tijdstip van ontruimen der stellingen wordt bepaald door de Div C.

Het gelijktijdig bezetten van meer dan één stelling komt bij de Regimentsgevechtsgroep zelden voor.

6. *Gebruik van tanks, artillerie, genie en luchtmacht bij achterwaartse verplaatsingen.*

a. Tanks.

De grote mobiliteit, vuurkracht en schokvermogen van dit wapen en in mindere mate van verkenningseenheden, doet het bij uitstek geschikt zijn voor het vertragend optreden, terwijl tanks bij het afbreken van het gevecht, een welhaast onmisbare steun vormen voor de infanterie.

Bij vertragend optreden bestaat de rol van het tankwapen uit het vertragen door vuur en het uitvoeren van (tegen)aanvallen.

In „rompgedekte” (hull down) opstellingen in voorste lijn van de vertragende stelling wordt op de grootste effectieve afstand, de vijand, vooral zijn tanks, door vuur afbreuk gedaan en tot ontwikkeling gedwongen. Vóór de vijand zijn aanval begint, of directe luchtsteun inzet op de vertragende stelling wordt achterwaarts van positie veranderd.

Tegenaanvallen door het tankwapen zijn onmisbaar wanneer eigen troepen in gevecht worden gewikkeld en het gevecht moet worden afgebroken, terwijl aanvallen kort voor de eigen stellingen, aanvalsvoorbereidingen kunnen verstoren, waardoor in sommige gevallen wordt bereikt, dat een stelling kan worden behouden tot het invallen van de duisternis.

Het organieke Tank-eskadron van het Regiment Infanterie, zal veelal ter ondersteuning worden gegeven aan de steunpunten in voorste lijn. De R.C. kan een peloton in eigen handen houden, teneinde beperkte tegenaanvallen te doen tegen doorgedrongen vijandelijke eenheden of een bedreiging op de flanken van zijn opstelling.

Het Bataljon Tanks van de Divisie zal meestal de mobiele reserve van de Div C vormen. Hiermede kan de D.C. aanvalsacties vóór de stellingen ondernemen, terwijl afgerekend kan worden met bedreigingen op de flanken of penetraties door een stelling.

Verk eenheden beveiligen en vertragen tussen de stellingen voor het vertragend gevecht.

b. Artillerie.

De Veldartillerie is bij achterwaartse verplaatsingen vooral belangrijk om zijn groote dracht, welke dan ook zo veel mogelijk moet worden uitgebuit door opstellingen in te nemen, dicht achter de frontlijn van de stellingen voor het vertragend gevecht. Indien de mogelijkheid bestaat, dat overdag een stelling moet worden ontruimd, zal echter enige echelonnering nodig zijn, om de meest achterwaarts geplaatste artillerie

ter beschikking te hebben voor het afgeven van afsluitingsvuren vóór de te ontruimen stelling.

Zo enigszins mogelijk zal de D.A. onder co blijven van de DAC. Door de brede fronten bij het verdragend gevecht, zal echter ook vaak de noodzaak ontstaan, dat delen van de artillerie ter ondersteuning aan de Regimenten infanterie worden gegeven (gevechtsgroepverband).

Bij het afbreken van het gevecht des nachts zal een deel in stelling moeten blijven ter ondersteuning van het scherm, waarvoor als regel de meest achterwaarts geplaatste artillerie in stelling blijft. Gemechaniseerde artillerie is hiervoor het meest geschikt.

Belangrijk punt bij achterwaartse verplaatsingen, is het vroegtijdig verkennen en uitzetten (terreinmeetdienst) der stellingen, zodat snel artilleriesteun kan worden verleend.

De vijandelijke luchtmacht, in deze situatie veelal in het bezit van het luchtoverwicht, zal trachten de operatie te verstoren door bombardementen op terugtochtswegen en belangrijke verkeersobjecten.

De LuA zal daarom een belangrijke taak hebben om aan deze bedreiging het hoofd te bieden. Onder centraal Co zullen de kwetsbare punten worden beveiligd, terwijl, indien mogelijk, enige lichte LuA wordt ingedeeld bij achterhoede of scherm. Door de grote mobiliteit van deze artillerie kan tot het laatste moment steun aan deze formaties worden verleend, soms ook grondsteun.

c. Genie.

Belangrijkste taak van de Genie bij de Achterwaartse verplaatsingen, is het aanleggen van versperringen op de naderingswegen van de vijand, mijnevelden voor de stellingen van het verdragend gevecht en het voorbereiden en uitvoeren van vernielingen.

Aangezien voor deze taken veelal te weinig Genieonderdelen beschikbaar zijn, geschiedt de inzet onder centrale leiding van Div Genie C of L.K. Genie C, die bepaalde prioriteit vaststelt voor te verrichten werkzaamheden.

Andere taken van de Genie zijn het openhouden van achterwaartse verbindinglijnen. Bulldozers moeten beschikbaar zijn om bomkraters in wegen te herstellen c.q. puin op te ruimen. Tijdelijke bruggen moeten geconstrueerd worden bij bruggen, die moeilijk te beveiligen zijn tegen luchtaanvallen, dan wel bij bruggen die, omdat zij moeilijk te vernielen zijn, vroegtijdig moeten worden gesprongen.

Soms zal de Genie belast worden met het vernielen van voorraden en uitrusting, die niet meer afgevoerd kunnen worden.

De detachementen van de Genie, welke achterblijven bij ter vernieling voorbereide bruggen, viaducten etc. zullen onder Co gesteld worden van die troepencommandant, die achter deze objecten een stelling moet bezetten.

De hoogste C die een terugtocht leidt, zal in nauw overleg met zijn Geniecommandant een plan moeten opmaken voor de uit te voeren vernielingen, waarbij vastgesteld moet worden, welke vernielingen onmiddellijk kunnen worden uitgevoerd, en dus niet meer voor eigen optreden van belang zijn, welke zo laat mogelijk moeten worden vernield, nl. na terugtrekken van scherm of achterhoede en welke eventueel tussentijds, nl. na terugtocht hoofdmacht, kunnen worden uitgevoerd.

Duidelijk moet hierbij worden bepaald, wie verantwoordelijk is voor het uiteindelijk doen springen van het object.

Luchtmacht

In het algemeen zal de vijand minstens luchtoverwicht bezitten boven het gebied waar de achterwaartse verplaatsing geschiedt.

De beschikbare tactische luchtmacht zal dan ook geheel worden ingezet, ter bestrijding van deze luchtmacht en directe luchtsteun aan de troepen op de grond is niet te verwachten. Naast deze taak zal echter de luchtmacht moeten trachten verkenningsvluchten uit te voeren om de belangrijkste vij troepenconcentraties voor het front vast te stellen, opdat met de groepering van troepen hiermede rekening kan worden gehouden.

7. Besluit.

Achterwaartse verplaatsingen — behandeld in de hoofdstukken afbreken van het gevecht, terugtocht en vertragend gevecht, zijn in de praktijk meestal niet zo eenvoudig te scheiden. Bij een terugtocht zal veelal het gevecht moeten worden afgebroken, alvorens tot de terugtocht wordt overgegaan, terwijl een deel van de troepenmacht het vertragend gevecht gaat voeren, om de terugtocht te dekken. De Engelse Gevechtshandleiding bespreekt dan ook de „Retrogate actions” als een geheel. Het Amerikaanse voorschrift „Operations” behandelt het vertragend gevecht onder het hoofdstuk Verdediging en bespreekt onder „Retrogate actions” de „Withdrawal from action” en „Retirement”.

Opmerkelijk is, dat in alle voorschriften, en ook de literatuur, weinig plaatsruimte wordt geboden aan het onderwerp van de Achterwaartse verplaatsingen. Een cynische Engelse Instructeur op een tactische cursus in 1945 zei: „elke tactische cursus wordt nu besloten met een korte oefening terugtocht, omdat de volgende oorlog met een terugtocht begint.”

Hoezeer wij allen hopen, dat dit niet het geval behoeft te zijn, vereist de werkelijkheidszin, dat we in deze jaren van moeizame opbouw van het Westerse defensie apparaat, de nodige aandacht besteden aan dit soort gevechten.

In de volgende artikelen zal een aantal bijzondere tactische operatiën worden behandeld.

Occasionally in battle comes a supreme test of leadership. This occurs at that fleeting moment in combat when the enemy attack first falters. For the urge then comes to breath relief and to relax. The temptation to prolong the respite from anxiety is almost overwhelming. But seizure of the initiative is then most important and the momentum there gained has meant victory — indecision has prolonged confluence.

GENERAL PATTON

HET REGIMENT INFANTERIE EN ZIJN AFDELING RECHTSTREEKSE STEUN BIJ DE OPMARS

door J. G. J. VAN DER HULST, *Kapitein der Artillerie, Leraar H.K.S.*

Zoals bekend, wordt een regiment infanterie steeds rechtstreeks gesteund door dezelfde afdeling lichte artillerie (meestal Vaste Order). Doordat de betrokken AfdC zich altijd door dezelfde ArtLsOn bij RC en BCn doet vertegenwoordigen en zelf veelvuldig persoonlijk overleg zal plegen met de RC, wordt een soepele en voortdurende samenwerking verkregen. Artwnrs worden indien mogelijk zo ingezet, dat zij steeds met dezelfde CCn samenwerken.

Ook bij de opmars — waaronder te verstaan de verplaatsing op de grond voorafgaand aan het gevecht — geldt het hierboven gestelde. Juist in verband met deze verplaatsing komen soms meningsverschillen voor over de plaats van de afdeling R/S in de colonne, welke nadelig kunnen zijn voor een goede samenwerking. Daar de plaats waar de afdeling R/S in de colonne moet marcheren afhangt van steeds wisselende en gedeeltelijk ook onzekere omstandigheden is een vaste regel hiervoor niet te geven. Kleine verschillen in zienswijze zullen dan ook steeds kunnen voorkomen. Dit is evenwel niet erg, mits de afdeling haar taak — het geven van rechtstreekse steun aan het regiment — maar kan vervullen. Daartoe moet zij zo marcheren, dat steeds aan de volgende twee eisen wordt voldaan:

- A. De afdeling moet in staat zijn haar vuur snel en in voldoende hoeveelheid te brengen waar het regiment haar vuursteun nodig heeft.**
- B. De afdeling moet in voldoende mate zijn beveiligd tegen onverwachte aanvallen van de vijand.**

In hoever aan beide eisen ten volle kan worden voldaan, hangt vooral af van het terrein, de weersgesteldheid en de vijand.

Onderscheid in opmars.

In algemene zin zijn te onderscheiden:

- de beveiligde opmars,
- de niet-beveiligde opmars.

In het eerste geval verschaffen andere troepen voldoende beveiliging, terwijl in het tweede geval het regiment zelf in de beveiliging moet voorzien. Voorzover de DivC geen aanwijzingen heeft gegeven, beslist de RC — na beoordeling van de toestand — of een beveiligde opmars dan wel een niet-beveiligde opmars zal worden uitgevoerd.

De beveiligde opmars.

Hiervan kan bv. sprake zijn, indien troepen welke reeds in aanraking zijn met de vijand, moeten worden versterkt of worden doorschreden. Hij kan meestal in colonne geschieden. Groepering en formatie worden gegrond op de voorgenomen wijze van optreden. Daar de afdeling hier steeds voldoende beveiligd is overweegt eis A. Indien de afdeling in

stelling zal moeten komen, moet zij op zodanige plaats in de colonne marcheren, dat zij hiervoor voldoende tijd heeft. De AfdC kan beoordelen hoeveel tijd hiervoor nodig is. De RC houdt bij het bepalen van de groepering rekening met het advies van de AfdC.

Het is onder deze omstandigheden overigens geenszins uitzondering, dat de gehele divisieartillerie in een aparte colonne wordt verplaatst; bij een aflossing of doorschrijding veelal eerder dan de regimenten. De ArtLsOn blijven echter bij de betreffende infanteriecommandanten, terwijl dit meestal ook met de Artwnrs het geval is.

De niet-beveiligde opmars.

Deze wordt b.v. gemaakt wanneer het regiment opdracht heeft de gevechtsaanraking (wederom) tot stand te brengen.

Hierbij kunnen zich de volgende mogelijkheden voordoen:

1. De vijandelijke strijdkrachten bevinden zich nog op zodanige afstand, dat geen aanraking met hen behoeft te worden verwacht.
2. De vijandelijke strijdkrachten bevinden zich op zodanige afstand, dat aanraking met hen, alhoewel niet waarschijnlijk, toch mogelijk is.
3. De aanraking met de vijand kan elk ogenblik worden verwacht.

Voor bovenvermelde mogelijkheden, in de voorschriften (alsmede hierna) met resp. eerste-, tweede- en derde fase aangeduid, onderscheidt men drie wijzen van opmarcheren, nl. in de eerste fase de marscolonne, in de tweede fase de tactische colonne, terwijl in de derde fase de opmars als naderingsmars wordt uitgevoerd.

Bij het vaststellen van de groepering moet de RC er rekening mee houden, dat tenslotte de gevechtsaanraking (wederom) tot stand moet worden gebracht.

Juist bij een niet-beveiligde opmars zal het soms moeilijk zijn aan de beide eerder vermelde eisen (A en B) te voldoen.

Voor wat betreft eis A moet tenminste één batterij van de afdeling R/S op een zodanige plaats in de colonne marcheren, dat zij steeds direct in stelling kan komen (spoedstellingname) en binnen enkele minuten de nodige vuursteun kan geven. Daarbij mag deze stelling in beginsel niet op een grotere schootsafstand van de ontmoete weerstand(en) liggen dan de helft van de maximum dracht¹⁾, opdat vijand welke zich verder weg bevindt (b.v. een mortieropstelling) zonodig ook kan worden aangegrepen.

Beschouwt men nu de gebruikelijke groepering van een gemotoriseerd regiment met een bataljon als voorhoede, alsmede de afstand welke alleen al de voorhoede in een tactische colonne op de weg inneemt, dan zal het duidelijk zijn dat bedoelde batterij in de voorhoede moet marcheren. Kan langs de opmarsweg nagenoeg overal direct en snel in stelling worden gekomen, dan is de gunstigste plaats voor de batterij in de kop van de voorhoedereserve. Is het aantal voor spoedstellingname geschikte terreinen gering, dan wel bevinden zich langs de opmarsweg terreinhindernissen waardoor het aantal snel te bereiken geschikte terreinen beperkt wordt, dan kan het in bepaalde gevallen wenselijk zijn de batterij verder naar achteren in de voorhoede te doen marcheren. Het zal dan echter doorgaans langer duren voor de gewenste vuursteun kan

¹⁾ Hiervoor de maximum dracht van de 25 pr te rekenen op 10 km.

worden gegeven of indien deze wel direct wordt gegeven omdat vlakbij in stelling wordt gekomen, zullen verder gelegen doelen doorgaans buiten het bereik van de batterij liggen, zodat van doeltreffende steun eigenlijk op dat moment veelal geen sprake kan zijn.

Van belang hierbij is overigens of in verband met de breedte van de opmarsweg c.q. eventuele nabijgelegen parallelwegen, inhalen van het gros van de voorhoedereserve mogelijk is. Is de opmarsweg hiervoor te smal dan verdient het aanbeveling de batterij toch in de kop van de voorhoedereserve te doen marcheren en zonodig de afstand tussen voorste echelon en voorhoedereserve iets groter te nemen.

De voorhoede wordt meestal ook rechtstreeks gesteund door een peloton zware mortieren. Het is van grote invloed of dit Amerikaanse — dan wel Engelse zware mortieren zijn. De mogelijkheden met de eerste zijn nl. veel groter. Deze kan bijv. op korte afstand van de eigen troepen vuur brengen zonder gevaar voor deze troepen, terwijl dit niet mogelijk is met de Engelse zware mortier.

Ook hier geldt het beginsel, dat de infanterie in de eerste plaats gebruik maakt van haar eigen wapens en de artillerie haar steunt, indien de infanteriewapens het gewenste resultaat niet (zullen) kunnen bereiken dan wel de inzet van artillerie om andere redenen verantwoord is.

Alhoewel er een ArtLsO bij de commandant van het voorhoedebataljon aanwezig is, zal de commandant van de batterij welke bij de voorhoede moet marcheren meestal persoonlijk contact met de voorhoede-commandant opnemen, teneinde een soepele samenwerking en daardoor een doeltreffende steun te verzekeren.

De in de voorhoede marcherende batterij is slechts een direct beschikbare hoeveelheid vuursteun. Als steun van het voorste echelon is deze meestal voldoende. Anders is het indien tevens de voorhoedereserve wordt ingezet. Is het regiment uitgerust met Amerikaanse zware mortieren en beschikt de voorhoedecommandant over de steun van een peloton, dan is in bepaalde gevallen de steun van dit peloton en de batterij artillerie mogelijk voldoende. RC en AfdC moeten er zich echter terdege rekenschap van geven, dat tijdige inzet van de gehele afdeling een aanval van de voorhoede kan doen slagen, waar de steun van één batterij achteraf onvoldoende zou kunnen blijken. In het laatste geval wordt onnodig tijd verloren, waarmede de vijand veelal tevens zijn doel bereikt, de onnodige eigen verliezen welke hiervan het gevolg zijn nog niet meegerekend.

De inzet van de gehele afdeling behoeft geen vertraging te veroorzaken in de aanval van de voorhoede mits de afdeling (min één batterij, welke in de voorhoede marcheert) een zodanige plaats in de colonne inneemt, dat snel inzetten mogelijk is. De gunstigste plaats voor de afdeling (min) is dan ook in de kop van de hoofdmacht, dus voor de beide andere bataljons infanterie. Bij een gunstig wegnnet of voldoende brede opmarsweg kan de afdeling (min), indien in bepaalde gevallen nodig, verder achterwaarts marcheren b.v. achter het eerste bataljon van de hoofdmacht.

Om een snelle inzet van de gehele afdeling mogelijk te maken marcheert een verkenningsgroep van de afdeling bij de voorhoede (meestal aan de staart van het voorste echelon). Deze kleine groep let voortdurend op mogelijke stellinggebieden voor de afdeling en zodra de in de voor-

hoede marcherende batterij in stelling komt wordt zo mogelijk in de nabijheid verkend voor de rest van de afdeling. Indien de steun van de gehele afdeling nodig is, kan deze direct in de inmiddels verkende stelling komen. Wordt het afdelingsstellinggebied — door omstandigheden — elders gekozen, dan zal nadat de afdeling (min) tot vuren gereed is de reeds eerder in stelling gekomen batterij zonodig van stelling veranderen.

Men moet zich wel realiseren, dat de afdeling slechts doeltreffend kan steunen indien er verband bestaat in de afdeling en tussen afdeling en doelgebied. Bij de opmars zal dit meestal het snelste tot stand kunnen worden gebracht door inschieten (registreren).

Wordt verwacht dat elk ogenblik op (verdere) weerstand kan worden gestuit (naderingsmars) en is spoedstellingname door een in de voorhoede marcherende batterij in verband met het terrein niet mogelijk, dan moet tenminste één batterij steeds in stelling staan om direct de gewenste steun te kunnen geven.

Alvorens de minimum veilige schootsafstand (in verband met de vorderingen van eigen voorste troepen) gelijk is geworden aan driekwart van de maximum dracht¹⁾, moet tenminste één andere batterij zover mogelijk voorwaarts in stelling staan om de taak van de eerste batterij over te nemen. De afdeling verandert dan steeds batterijsgewijze voorwaarts van stelling. Dit alles geschiedt als het ware automatisch. Het voorste echelon weet dat het steeds op de steun van tenminste één batterij kan rekenen. Van groot belang hierbij is de breedte van de opmarsweg c.q. de aanwezigheid van geschikte parallelwegen, daar de voorwaarts van stelling veranderende batterijen delen van de colonne moeten inhalen.

De Artwnrs zullen veelal bij de betreffende compagnieën marcheren. Zo is er ook een Artwnr bij het voorste echelon. Meestal zal deze zich bij de commandant van het voorste echelon bevinden. In de eerste plaats is dit voor de samenwerking het beste doch tevens kan hij, zodra op weerstand wordt gestuit, de gunstigste waarnemingsmogelijkheid kiezen om zijn taak als waarnemer te vervullen. Bevindt de Artwnr zich bij de spits, dan is dit laatste niet altijd meer mogelijk, terwijl van de andere kant de spits zonodig toch altijd vuursteun kan vragen (zie voorschrift 2760).

Zeker bij de naderingsmars zal zo mogelijk steeds een artillerieluchtwaarnemer in de lucht zijn. Vooral in terrein met veel schermen is de artillerieluchtwaarnemer een onmisbare inlichtingsbron voor de afdeling en daarmee ook voor de RC en de voorhoedecommandant.

Betreft het een regiment in opmars, waarvan het lopend gedeelte te voet wordt verplaatst, dan zal het gemotoriseerde gedeelte van voorhoede en hoofdmacht sprongsgewijze moeten worden verplaatst. Niet in stelling staande, marcheert de artillerie, doorgaans bij het gemotoriseerde gedeelte. Bij de voorhoede moeten de sprongen worden aangepast aan de mogelijkheden tot spoedstellingname van de in de voorhoede marcherende batterij.

De aandacht wordt erop gevestigd, dat gemechaniseerde lichte artillerie vooral bij de opmars vele voordelen heeft boven getrokken artillerie. Het aantal terreinen waar de gemechaniseerde artillerie in stelling kan komen is veelal groter, daar zij hindernissen kan overwinnen welke

voor de getrokken artillerie zonder bijzondere hulp (middelen) onoverkomelijk zijn. Bovendien is gemechaniseerde artillerie tijdens verplaatsingen minder kwetsbaar voor mogelijke vijandelijke aanvallen, daar zij b.v. op eventueel in de flank optredende vijand binnen 20 seconden met directe richting kan vuren.

Moet een tweede afdeling in de colonne marcheren dan behoeft deze niet direct achter de afdeling R/S te marcheren. Deze tweede afdeling zal nl. meestal pas worden ingezet wanneer de hoofdmacht geheel of gedeeltelijk wordt ontplooid. Is zij echter uitgerust met middelbare houwitsers dan kan het in bepaalde gevallen gewenst zijn deze afdeling niet te ver naar achteren te doen marcheren.

Wellicht ten overvloede zij vermeld, dat indien er sprake is van een *regimentsgevechtsgroep*, d.w.z. een regiment infanterie *ondersteund* door o.a. de afdeling R/S dan wel door een afdelingsgroep (de afdeling R/S en een tweede afdeling), dit geen verschillen tengevolge heeft ten aanzien van het hiervoren behandelde. Ook geldt dit voor een *zelfstandige regimentsgevechtsgroep* d.w.z. een regiment infanterie *versterkt* met o.a. de afdeling R/S dan wel met een afdelingsgroep.

Slotbeschouwing.

Op eis B (voldoende beveiligd zijn) werd in dit artikel niet diep ingegaan omdat hieraan doorgaans wel voldoende aandacht wordt geschonken.

Het voldoen aan eis A (snel voldoende vuursteun kunnen geven) komt echter dikwijls in het gedrang.

Indien de normale wijze van samenwerking ook hier wordt volgehouden dan zullen ernstige meningsverschillen over de plaats van de artillerie in de colonne in de praktijk niet voorkomen.

De artillerist kan beoordelen waar de artillerie moet marcheren om te kunnen steunen, conform de wensen van de infanteriecommandant.

De infanteriecommandant moet zijn wensen kenbaar maken. De artillerist geeft hem vervolgens advies waar de artillerie moet marcheren om haar taak te kunnen vervullen. In onderling overleg beslist de infanteriecommandant.

De lichte luchtdoelartillerie, haar gebruik bij de opmars enz., is hier niet ter sprake gekomen. Aan dit belangrijke onderwerp zal t.z.t. een afzonderlijk artikel worden gewijd.

To those who contend, that each service must be the sole arbiter of its own needs, I would reply that this nation can no longer tolerate the autonomous conduct of any single service. The unaudited conduct of its affairs by any single service is an open invitation to spendthrift defense. And the waste of our resources in spendthrift defense is an invitation to disaster.

Secretary of Defense LOUIS JOHNSON.

PRACTISCHE WENKEN VOOR EEN BATALJON INFANTERIE TE VELDE

door E. J. C. VAN HOOTEGEM, *Majoor der Infanterie.*

MOGELIJKE ALARMREGELING VOOR EEN PARAAT INFANTERIEBATALJON

Het begrip „parate troepen” houdt in, dat onderdelen, bij dag en bij nacht, zo snel mogelijk gereed moeten zijn om als gevechtseenheid te kunnen optreden. De ervaring van het afgelopen jaar heeft geleerd, dat een infanteriebataljon met zijn normale toevoegingen van de verzorgingscompagnie en de geneeskundige compagnie van het regiment binnen anderhalf uur voor uitrukken gereed kan staan.

Deze eis kan evenwel slechts worden gesteld, indien de bataljonsaanwijzingen, ter zake, het individu geen enkele gelegenheid laten tot het nemen van een verkeerd initiatief. Zij moeten worden neergelegd in een vaste bataljonsorder, die op haar beurt de basis moet vormen voor de gelijkgerichte vaste orders van de compagnieën.

De ervaring, die bij 313 BS is opgedaan, heeft tevens uitgewezen dat men met een dergelijke regeling voor alarm zeer in details moet gaan. Bij het eerste proefalarm, toen men dacht te kunnen volstaan met een minder gedetailleerde regeling, bleek, dat de mentaliteit en de persoonlijke graad van discipline van de Nederlander dit beslist nodig maakt. Handelt men anders, dan komt men op de meest ongelegen ogenblikken tot de meest onprettige ontdekkingen. Men zou dan bijvoorbeeld de verzorgingsgroep kunnen aantreffen te midden van de voertuigen van de staf & stafcompagnie, omdat de commandant van dit regimentsonderdeel eens een „snelle” beurt wil maken. Koks zouden kunnen denken, dat zij er niet bij behoren, omdat zij normaal ook niet mee uitrukken. Chauffeurs leggen het begrip „alarm” zodanig realistisch uit, dat zij alle verkeersregelen met voeten treden, de voertuigen binnen een minimum tijd drie dik staan, en het verkeer volkomen vast zit. Bureau-personeel gaat rustig zitten wachten tot er hulp komt om hun goederen in te laden, omdat die hulp er toch ook was bij de verhuizing naar de legerplaats.

Al deze, en meer, onprettige ervaringen zijn opgedaan en het wil mij voorkomen, dat het onnodig is, dat nieuwe parate onderdelen deze kinderziekten wederom zouden moeten doormaken. Wellicht zijn er aanstaande commandanten, die hun schouders ophalen en beweren, dat zij meer met het bijtje hebben gehakt. Ik moge hen voor het volgende waarschuwen. In de eerste plaats is de Nederlandse soldaat te velde een geheel ander man dan de Nederlandse soldaat in de kazerne. Voorts zal men te maken krijgen met kader, dat tegelijk met de troep is opgeleid en dat niet altijd het gewenste overwicht heeft. Tenslotte is de Nederlander met acht maanden opleiding achter de rug, en die elke week naar huis kan, niet te vergelijken met de Nederlander, die ver van huis in de tropen de vijand achter elk bosje en in elk huis kon verwachten.

Indien ooit de discipline het slagen of niet slagen van een oefening uitmaakt is dit wel bij een alarmoefening.

De hier volgende vaste order is slechts een van de mogelijkheden en onder meer afhankelijk van de omstandigheden, waaronder wordt geleverd. Maatregelen ter bewaking van voertuigen, organieke voorraden e.d. zijn er niet in verwerkt, omdat deze bij 313 BS in afzonderlijke orders waren geregeld.

B. Vaste order alarmregeling

GEHEIM

313 BS

Ex nr 1

S-3

Vaste order Nr 6

Nr B

cp. 161100 Nov. '51

Bijlage: Schets Nr 1
(niet bijg.)

Alarmregeling voor het Bataljon

1. Doel.

Het doel van deze vaste order is te verzekeren, dat het bataljon onder alle omstandigheden zo snel mogelijk als gevechtseenheid kan worden ingezet.

2. Deelnemers.

Indien bataljonsalarm wordt gegeven geldt dit voor al het personeel dat organiek bij het bataljon behoort of aan het bataljon is toegevoegd.

3. Het maken van alarm.

a. *Te velde.*

Indien het bataljon een bivak of kantonnement heeft betrokken, dan wel een verdedigende stelling heeft ingenomen, en het alarm van regimentswege wordt bevolen, doet de officier van dienst op de commandopost onverwijld het personeel van de bataljonsstafgroep, dat zich ter ruste heeft begeven, wekken. Hij neemt voorts — met inachtneming van de vereiste graad van veiligheid — maatregelen, dat de compagnieën zo snel mogelijk per radio, telefoon of ordonnans, worden gealarmeerd.

Indien alarm wordt gemaakt door een nevenonderdeel of door een van de eigen onderdelen wordt dit niet voor het gehele bataljon doorgegeven, alvorens hieromtrent een beslissing is genomen door de bataljonscommandant of diens plaatsvervanger. Indien alsdan tot het geven van bataljonsalarm wordt overgegaan, wordt gehandeld in overeenstemming met het bepaalde in voorgaande alinea. Tevens wordt het regiment onverwijld van het alarm in kennis gesteld.

Bij elk bataljonsalarm worden de nevenonderdelen door de liaison-officier op de hoogte gebracht.

Indien de bij het alarm behorende graad van paraatheid voor het gehele bataljon is bereikt, wordt het regiment hiervan in kennis gesteld.

b. *In de legerplaats.*

(1) *Tussen reveille en avondappèl.*

Indien bevel tot alarm binnenkomt in de periode, liggende tussen reveille en avondappèl, blaast de hoornblazer van dienst, op aanwijzing van de hoogst in rang zijnde officier aanwezig op de bataljonscommandopost, het alarmsein op de vier hoeken van het legeringsgebied.

Alsdan begeeft een ieder zich naar zijn legeringsbarak en handelt hij als bepaald in de toepasselijke delen van deze vaste order

(2) Tussen avondappèl en reveille.

Gedurende deze periode is de bataljonscommandopost doorlopend bezet door een officier of vaandrig van dienst. Deze bevindt zich in kamer 8 van barak 48 (telefoonstoel 7).

Tevens bevindt zich een ordonnans van dienst per compagnie in barak 41. Deze ordonnansen kunnen zich gekleed op de voor dit doel bestemde kribben ter ruste begeven.

Indien bevel tot alarm binnenkomt begeeft de officier of vaandrig van dienst zich onverwijld naar barak 41, nadat hij kamer 8 heeft afgesloten. Hij wekt de aldaar aanwezige compagniesordonnansen, die zich op hun beurt zo snel mogelijk naar hun compagnie begeven en deze alarmeren als bepaald in de betreffende vaste compagniesorder. De ordonnansen blijven daarna ter beschikking van hun compagniescommandant.

De officier of vaandrig van dienst begeeft zich vervolgens naar de barakken 45 en 53 en wekt aldaar alle officieren en vaandrigen van het bataljon, waarbij hij de sleutel van kamer 8 overhandigt aan Hoofd Sectie S-3 of diens toegevoegd officier. Hij stelt zich daarna ter beschikking van zijn compagniescommandant.

(3) Onderdelen, op oefening buiten omgeving legerplaats.

Indien onderdelen van het bataljon zich — buiten de onmiddellijke omgeving van de legerplaats en buiten bataljonsverband — op oefening begeven, nemen zij maatregelen, dat zij na aankomst in het oefengebied te allen tijde, via het vaste net van de PTT, kunnen worden bereikt.

Indien dergelijke oefeningen een niet stationnair karakter dragen nemen zij dagelijks om 0900 telefonisch contact op met de cp van het bataljon en melden zij waar zij de eerste 24 uur kunnen worden bereikt.

(4) Personeel, met verlof of bewegingsvrijheid.

Zijnde met verlof of bewegingsvrijheid is een ieder verplicht ten minste eenmaal daags naar de officiële nieuwsberichten van het ANP te luisteren. Indien over dit net een voor het bataljon geldend alarm wordt gegeven stelt eenieder zich per eerste reisgelegenheid op transport naar de legerplaats.

Bij alarm, gevolgd door uitrukken, zal ten dienste van de opvoer van bedoeld personeel — afhankelijk van het aantal — een officier of onderofficier met het nodige transport worden achtergelaten.

4. Motorvoertuigen.

a. Organiek vervoer.

(1) Indeling.

In beginsel wordt hierbij uitgegaan van de indeling en personeelsbezetting, als neergelegd in Vaste Order Nr. 2 van het bataljon (Personeelsbezetting voertuigen).

De MTO dient dagelijks, om 1500, een staat in bij Hoofd Sectie-S-3, aangevende het aantal voertuigen van elke soort (met of zonder aanhangwagen), dat de eerste 24 uur ter beschikking is. Bij elk voertuig moet de naam van de chauffeur worden vermeld.

Hoofd Sectie S-3 maakt, indien nodig, aan de hand van het aantal beschikbare voertuigen, een herverdeling over de compagnieën, waarbij

deze steeds zoveel mogelijk over de organiek bij hen ingedeelde chauffeurs beschikken.

De Compagniescommandanten of hun vertegenwoordigers stellen zich dagelijks, om 1600, van deze verdeling op de hoogte, teneinde zo nodig veranderingen aan te brengen in de bezetting en belading van de hun toegewezen voertuigen.

De MTO stelt zich dagelijks, om 1600, van de verdeling voertuigen op de hoogte, teneinde de chauffeurs te instrueren. Hij overhandigt hun hierbij tevens het voor de eerstvolgende 24 uur bij hun voertuig behorende colonnevolgnummer, dat bij alarm dient te worden aangebracht boven de onderdeelletter van het bataljon (letter C).

(2) Opstelling voertuigen.

Voor de algemene opstellingsplaats van de voertuigen der onderdelen, zie schets bijlage Nr 1 (Niet bijgevoegd).

Bij alarm begeven de voertuigen zich zo snel mogelijk, doch met inachtneming van de in de legerplaats voorgeschreven verkeersregels, naar de opstellingsplaats die hun door de compagniescommandant ter belading is aangewezen. Na belading begeven zij zich naar de door de compagniescommandant aangewezen plaats in de colonne, waarbij zij zich zoveel mogelijk rechts van de weg opstellen, teneinde de bataljonsstaf in de gelegenheid te stellen die veranderingen in de algemene formatie aan te brengen, welke voor het uitvoeren van een bepaalde opdracht nodig zouden zijn.

Zo spoedig als daartoe de gelegenheid bestaat worden de jeeps van de zeilen ontdaan. Van de jeeps, die voorzien zijn van een veiligheidstang worden de voorruit neergelaten, tenzij anders bevolen.

(3) Paraatheid voertuigen.

Ieder chauffeur draagt zorg, dat zijn voertuig steeds gereed is om uit te rukken. Indien voertuigen overdag in het legeringsgebied zijn geparkeerd, zijn alle reserve-jerrycans geheel en de tank(s) tenminste voor de helft gevuld. Tussen middagappèl en reveille zijn tevens de tanks geheel gevuld.

b. Niet-organiek vervoer.¹⁾

(1) Batgroep van de VzGcie-RI.

Hoofd Sectie S-3 neemt maatregelen, dat deze groep op het op bijlage Nr 1 aangegeven trefpunt wordt opgevangen en dat de verschillende voertuigen worden gedirigeerd op de compagnieën, waaraan zij zijn toegevoegd, nadat de colonnevolgnummers aan de chauffeurs zijn uitgereikt.

(2) Geneeskundig peloton.

Dit begeeft zich zo spoedig mogelijk naar het op bijlage Nr 1 aangegeven opstellingsgebied, waarna de BatArts zich bij de BC meldt.

(3) Transport lopend gedeelte.

De MTO stelt zich dagelijks, om 1600, ten bataljonsburele op de

¹⁾ Indien het een proefalarm van het bataljon betreft neemt Hoofd Sectie S-2 maatregelen, dat de commandanten van onderstaande onderdelen sub (1) en (2) tijdig worden ingelicht.

hoogte van het door de compagnieën benodigde extra transport, voor het geval het bataljon volledig zou worden gemotoriseerd.

Indien bedoeld transport wordt toegevoegd wordt dit, door de zorg van de MTO, opgevangen op het trefpunt als aangegeven op bijlage Nr 1 en naar behoefte in compagniesporties verdeeld.

De compagnieën dragen zorg, dat tijdig een onderofficier op bedoeld trefpunt aanwezig is om de voertuigen naar de compagnieën te geleiden.

c. Belading voertuigen.

Op de organieke voertuigen wordt geladen:

- de niet persoonlijke bewapening, uitrusting en materieel. ¹⁾
- de keukenuitrusting,
- de bureelbehoeften,
- de organieke voorraad goederen klasse I, III en V. ¹⁾
- zoveel mogelijk slaapzakken en goederenzakken.

Op de niet-organieke voertuigen wordt geladen:

- de overige slaapzakken en goederenzakken (gescheiden).

Op alle voertuigen wordt personeel vervoerd als aangegeven in Vaste Order Nr 2. (Personeelsbezetting voertuigen).

De compagniescommandanten regelen de detailbelading van de hun toegewezen voertuigen.

5. Personeel.

a. Algemeen.

Al het personeel, met uitzondering van de chauffeurs, treedt zo snel mogelijk — in gevechtsbepakking (zie RID, deel B, art. 36) en met slaapzak en goederenzak — op de appèlplaats van de compagnie aan. Appèlplaatsen zie bijlage Nr 1.

b. Gemotoriseerd gedeelte.

Na inname van het compagniesappèl begeeft dit personeel zich, onder geleide, naar de voertuigen, belaadt deze en neemt in de voertuigen plaats.

c. Niet-gemotoriseerd gedeelte.

Dit personeel blijft op de appèlplaats. Compagniescommandanten nemen maatregelen, dat de voertuigen voor goederenzakken en slaapzakken zich naar de appèlplaats begeven en belading snel en ordelijk plaats vindt.

Indien het gehele bataljon gemotoriseerd wordt vervoerd geschiedt het inladen van het lopend gedeelte op of nabij de appèlplaats van de compagnie (Zie bijlage Nr 1).

d. Chauffeurs.

Chauffeurs melden zich niet op de appèlplaats van hun compagnie,

¹⁾ Niet aan weersomstandigheden onderhevig en niet voor dagelijks gebruik bestemd materieel van het VbdPel en het Mun & Pn Pel bevindt zich doorlopend op de daarvoor bestemde voertuigen, evenals de organieke voorraad goederen klasse I, III en V, waarbij de goederen klasse III steeds worden verbruikt en wederom aangevuld.

doch begeven zich direct naar hun voertuigen en rijden deze naar de opstellingsplaats, welke door hun compagniescommandant is bepaald.

6. Verbindingen.

C-VdbPel draagt zorg, dat de verbindingstoestellen onverwijld in de daarvoor bestemde voertuigen worden gemonteerd.

7. Beperkende bepalingen.

- a. Indien personeel zich met verlof of bewegingsvrijheid begeeft, dan wel in een militair geneeskundige inrichting wordt opgenomen, moeten goederen- en slaapzakken tevoren geheel worden gepakt en moeten deze met de persoonlijke uitrusting worden opgeborgen in een daarvoor bestemd afsluitbaar lokaal.
- b. Nadat de gebouwen zijn ontruimd moeten deze worden afgesloten en moeten alle sleutels, compagniesgewijs, worden overhandigd aan de onderofficier of officier belast met het nazenden van personeel, zijnde met verlof of bewegingsvrijheid.
- c. Compagniescommandanten nemen maatregelen, dat met het inpakken van goederen- en slaapzakken zo weinig mogelijk tijd verloren gaat. Voor het inladen van compagniesgoederen moet vast personeel worden aangewezen.
- d. Oppassers dragen zorg, dat met het inpakken en inladen van de bagage der officieren zo weinig mogelijk tijd verloren gaat.
- e. Alvorens zich met verlof of bewegingsvrijheid te begeven zorgen compagniescommandanten en officieren van de bataljonsstafgroep, dat zij te allen tijde telefonisch of telegrafisch te bereiken zijn. Adreslijsten van deze officieren bevinden zich bij Hoofd Sectie S-1, die tevens met de waarschuwing is belast.

8. Gereedmelden.

Indien hun compagnie voor uitrukken gereed is melden de compagniescommandanten dit aan de BC. Plaats commandojeep, zie bijlage Nr 1.

9. Alle voorgaande bepalingen en vaste orders omtrent alarmering van het bataljon komen hiermede te vervallen.

Aan:

Verzendlijst B

C-313 BS
De Majoor
(Handtekening)
(Naam)

GEHEIM

DE KLEINE OORLOG IN EUROPA.

De schrijver van bovengenoemd artikel, gepubliceerd in De Militaire Spectator van April 1952, nr 4 bericht ons, dat zijn rang niet juist is weergegeven. De heer L. de Hartog is sedert Nov. 1950 *Ritmeester der Huuzaren*.

HET BELANG VAN EEN GOED MOREEL

door Drs J. M. M. HORNIX, *Reserve Kapitein der A.A.T.*

De wil om te strijden.

De geestelijke en mentale zijde van soldaat en matroos, van onder-officier en officier, kortom van iedere bij de oorlog betrokken mens, speelt een grote rol. Er zijn wapens die het lichaam van de militair trachten te vernietigen of buiten gevecht te stellen, maar er zijn er ook die de *geest* aanvallen, deze proberen uit te schakelen of te vertroebelen. Deze laatste wapens kunnen van buitenaf tegen de mens gericht zijn, maar ze kunnen ook in het binnenste van de mens ontstaan.

Een lichamenlijk sterk en met de wapens vaardig militair betekent niets, wanneer niet *de wil om te strijden* aanwezig is.

Wanneer wij de loop der krijgsgeschiedenis nagaan, dan is er praktisch geen oorlog met een algehele vernietiging der strijdkrachten geëindigd. Bij alle verliezers is op de een of andere wijze de wil om te strijden verdwenen of zodanig verslapt, dat verdere tegenstand nutteloos werd geoordeeld. Geen wonder dat grote veldheren er op hamerden, en nog op hameren, dat dit een der meest riskante zijden van de gehele oorlogvoering vormt. De wil om te strijden staat derhalve ook in deze tijd nog in het middelpunt. Een strijden zonder wil, enkel gevormd uit reflexen als antwoord op stimuli, is bij de mens niet mogelijk. Steeds weer is het de mens, die beslist in de gevechtssituatie, hetzij om te vechten — in offensieve of defensieve vorm —, hetzij om te vluchten, hetzij om op te geven. Slechts met de leider en zijn kameraden — tezamen in hecht team-verband, waarin een ieder op een ieder kan rekenen en waar men elkaar aanvult — zal de militair zijn plicht willen en kunnen doen. Bewust zijn van de situatie, het gevoel van verplichting, het er over nagedacht hebben, zullen in vrijheid en mede-verantwoordelijkheid *begrip* en *vastberadenheid* creëren¹⁾ Zonder deze beide voorwaarden zal een wil om te strijden bij de mens niet aanwezig zijn.

Het moreel.

De innerlijke bereidheid van de man om zijn plicht te vervullen, hetzij alleen of in groepsverband, vormt derhalve een der belangrijkste vraagstukken voor ieder, die deel uitmaakt van de strijdkrachten. Het bepaalt mede de grootte van de gevechtskracht, alsook de instandhouding van deze kracht. Deze *innerlijke bereidheid tot het vervullen van de plicht* kennen wij in legertermen als *het moreel*.

Begrip van de gang en de stand van zaken, alsmede het overtuigd zijn van de rechtvaardigheid van het doel, waarvoor moet worden gestreden, zullen de noodzaak tot strijden doen inzien en vastberadenheid geven. Begrip en vastberadenheid hangen onderling ten nauwste samen; zonder deze beide zal de heilige wil om te strijden en desnoods zichzelf te geven, niet aanwezig zijn. Wanneer wij ons afvragen, wat er toe bijdragen kan om dit moreel zo hoog mogelijk te doen zijn, dan worden derhalve fundamentele waarden van de gevechtskracht geraakt.

Elders²⁾ werd gewezen op enige bouwstenen welke voor een goed moreel noodzakelijk zijn:

a. *Behoeftbevestigingsmiddelen*; (religie, ideologie, leiderschap, taak en functie, zelfbelangrijkheid, band met thuis, recreatie, huisvesting, rust en slaap, voedsel, enz.);

b. *Vertrouwen*; (zelfvertrouwen, vertrouwen in opleiding, in wapens en uitrusting en in de leiding);

c. *Discipline*; (medeweten, teamgeest, krijgstucht);

d. *IJver en geestdrift*; (esprit de corps, nationale, ideologische en religieuze binding).

Daarbij dient in aanmerking te worden genomen, dat *leiderschap* en *organisatie* bij het handhaven van een hoog moreel een uitermate belangrijke taak te vervullen hebben. Zij vormen als het ware het fundament waarop de bouwstenen a t.m. d rusten.

Bij leiderschap zijn vooral de twee volgende deugden van grote waarde:

billijkheid, dat is de rechtvaardigheid en naastenliefde van de leider t.o.v. het individu;

sociale liefde, dat is de zorg van de leider voor de groep.

Bij organisatie zijn de volgende twee componenten van grote kracht voor het verhogen van het moreel:

sociale rechtvaardigheid, dit is het vermogen van de leider om ieder lid van de groep datgene te geven, wat hem als mens en als functionaris in de organisatie relatief toekomt;

efficiency, dit is het vermogen van de leider om met de hem ter beschikking staande geestelijke en materiële middelen, voor het aan de groep gestelde doel, een zo groot mogelijk effect te bereiken.

De zorg voor een hoog moreelspeil ligt bij *iedere* commandant. Meer in het bijzonder bij die commandanten welke een vrij zelfstandige eenheid commanderen, zoals bijv. een divisie en een compagnie. De commandant draagt de verantwoordelijkheid voor een sterke gevechtskracht, dus ook voor het moreel. Hij is uit dezen hoofde ook verantwoordelijk voor het geestelijk en lichamelijk welzijn van zijn ondergeschikten. Deze ondergeschikten dienen in militaire ordening hun werkzaamheden te verrichten; daarom is correctie op deze ordenings-maatregelen nodig en gewettigd. Deze ordening, welke veelal een persoonlijke vrijheidsbeknopping inhoudt, mag niet verder gaan, dan voor de werkzaamheden noodzakelijk is. De zorg voor het welzijn van de man, mag ook in de ene troep niet veel minder zijn, dan in de andere. Het geeft „schele ogen”, wekt ongezonde rivaliteit tegenover de andere groep en ongenoegen tegenover de eigen leiding. Dit kan vooral in een inter-Europees leger nog wel eens tot moeilijkheden aanleiding geven, zoals dit tijdens de invasie-voorbereiding vele problemen voor Amerikaanse, Canadese en Engelse soldaten, onderofficieren en officieren opleverde. Evenals een normalisatie van wapens, uitrusting en bevelvoering, zo zal ook een normalisatie op dit terrein noodzakelijk blijken.

Het belang van een hoog moreel voor Nederland in deze tijd.

Wanneer thans meer in het concrete ingegaan wordt op de waarde van een hoog moreelspeil, dan geschiedt dit uit de gezichtshoek van het Nederlandse leger in deze tijd. Aan de hand van een achttal beschouwin-

gen zal op de gevaren en mogelijkheden van het moreel nader worden ingegaan.

Strijdkrachten van een democratisch regerende staat.

In de democratieën speelt het moreel een veel belangrijker rol, dan in landen onder totalitair bewind. In de laatste jaren heeft de discipline het gehele maatschappelijke leven doordrenkt en heeft het individu van kindsaf niets anders geleerd, dan bevelen te gehoorzamen. De democratisch geregeerde staat, welke zijn eenheid zoekt in de verscheidenheid, zal meer de nadruk moeten leggen op de deugd van de vrijwillige onderschikking, van aanpassing en van wegcijfering; de subordinatie in de lage stand van horige of slaaf is men, dank zij onze roemruchte strijd in de historie, hier te boven. De nadruk zal gelegd moeten worden op de innerlijke bereidheid, omdat men in het Nederlandse leger te doen heeft met mensen, die veelal individualistisch zijn ingesteld, gewend zijn een persoonlijke keuze te doen en die bovendien een zekere deelneming in de leiding als normaal beschouwen. Goed leiderschap en een goede organisatie spelen in de democratie een veel belangrijker rol, dan bij de totalitairers; zij vormen in medeverantwoordelijkheid een zeer hechte band met de groepsleden. De moreelszorg bij de totalitairers is dan ook meer gebouwd op het sausje van enthousiasme en succes; bij de democratieën ligt er veeleer het verdedigen van diepgevoelde idealen aan ten grondslag: dit geeft een duurzaam fond aan het moreel.

Het Nederlandse leger is een volksleger.

Bij een beroepsleger, waar de militairen derhalve vrijwillig voor langere tijd dit beroep gekozen hebben, kan het opvoedingselement een veel grotere rol spelen dan bij de dienstplichtigen, die slechts voor een of twee jaar onder de wapenen komen. Bij de beroepsmilitairen kan, mede op contractuele basis, deze plicht afgedwongen worden. Bij de dienstplichtigen moet men het van de innerlijke bereidheid en medewerking hebben. De dienst- en reserveplichtigen moeten in korte tijd een hele boel leren tijdens hun opleidingstijd. Wanneer dit niet vrijwillig en van harte met inzet van de gehele persoon geschiedt, is het effect van de training aanzienlijk minder. Ook voor die dienstplichtigen en oorlogsvrijwilligers met kort verband, welke reeds veteranen zijn in de goede zin des woords — zoals onze troepen die in Indonesië geweest zijn — levert de innerlijke bereidheid een veel aannemelijker vorm van tucht dan een discipline, welke slechts een uiterlijke beïnvloeding te weeg brengt. Landen als België, Frankrijk, Engeland en vooral Amerika hebben dit met hun veteranen ondervonden en besteden daarom heden ten dage zoveel aandacht aan moreelszorg.

Steeds toenemende specialisatie en mechanisatie.

Vaak vervullen, in de huidige technologische vorm van oorlogvoering, de militairen belangrijke functies, zonder dat zij in direct contact met de vijand komen, of wel het effect van hun werk kunnen zien. Het meeslepende vuur van het gevecht en van direct resultaat missen zij te enenmale. Vooral door de sterk toenemende specialisatie in de zin van veel meer functies in het eigenlijke gevechtsapparaat en het inschakelen van mechanische krachten bij de oorlogvoering is het aantal van

deze „blind“-oorlogvoerders toegenomen. Zij dienen de belangrijkheid van hun functie in het grote geheel terdege te beseffen, alsook de betekenis te begrijpen van de vermindering of stopzetting van hun werkzaamheden. Juist wanneer zij zich ingeschakeld weten in het totale succes, zullen zij in persoonlijke verantwoordelijkheid, dus wanneer innerlijke dwang hen drijft, het uiterst mogelijke accuraat en snel presteren.

Bevolkingsdichtheid- en vluchtelingenprobleem.

In vele landen of gebieden van Europa, en zeker in Nederland, is het zo dat de militair door de grote bevolkingsdichtheid allereerst gehandicapt wordt in de uitoefening van zijn oorlogstaak, maar daarnaast ook direct de ellende waarneemt, welke het gevecht over de burgerbevolking uitstort, waarbij nog door het geringe bodemoppervlak de kans zeer groot is, dat hierbij zijn eigen familie betrokken is.

In geval van oorlog zullen Nederlandse vluchtelingen over de wegen trekken en er bestaat grote kans dat enige millioenen mensen uit Duitsland (o.a. het Ruhrgebied) eveneens hier hun toevlucht zullen zoeken. Een dergelijke situatie zal de operaties van de strijdkrachten niet vlot doen verlopen. Om desondanks door te zetten, zichzelf te blijven geven, zo nodig tot het uiterste, is een hoog moreel beslist noodzakelijk.

Sociale spanningen in deze tijd.

De sociale spanningen, welke ook in ons land heden ten dage gevoeld worden, vinden hun uitgangspunt in de maatschappelijke crisis en de beide wereldoorlogen. De economische mogelijkheden van voor de oorlog zijn thans niet meer aanwezig. Er zijn nu vele economische problemen welke speciale spanningen veroorzaken (huisvesting, lonen en prijzen, wederopbouw, schade-uitkeringen, etc.) Deze spanningen zullen de arbeidsvreugde over het algemeen niet bevorderen; integendeel zij kunnen aanleiding worden tot het aanvaarden van democratie-vreemde ideologieën, met alle gevaren van spionnen, saboteurs of vijfde-colonnelen.

Het is vooral op dit terrein, dat het communisme, door het aanwakkeren van sociale spanningen en het voeren van een diffuse politiek in de zg. koude oorlog, deze bereidheid in de fabriek en bij de strijdkrachten wil ondermijnen. Uit dien hoofde is het gevaar van sociale spanningen in deze tijd in de strijdkrachten groot. Vooral waar opkomst voor eerste of herhalingsoefening voor de man betekent het gevaar van verlies van betrekking of het onderbreken of kwijtraken van studiemogelijkheden. Tezamen met de reeds bestaande sociale spanningen in het gezin en in het bedrijf, waaruit hij komt, is het gevaar van een repercussie in de strijdkrachten een constante mogelijkheid; vooral wanneer enkel een uitwendige discipline zou worden gehandhaafd.

Een goede personeelzorg met sociale voorzieningen is noodzakelijk om deze sociale spanningen in het leger te diminueren. Deze personeelzorg dient weer genormaliseerd te worden met de gelijknamige zorg bij de burgerlijke bedrijven, omdat het overgrote deel der dienst- en reserveplichtigen hieruit voortkomt. Door het aankweken en handhaven van een hoog moreelspeil wordt enerzijds het gevaar van sociale spanningen in het leger verminderd, en wordt anderzijds de gevechtskracht van het leger versterkt.

Karakter van de oorlogvoering.

Uiteraard zullen de democratische landen niet gemakkelijk tot een preventieve oorlog overgaan. In geval van oorlog zal het Westen zich dan ook te verdedigen hebben. Dat wil niet zeggen dat de strategische en tactische middelen geen offensief karakter zullen dragen, maar ook dan heeft de aanval nog het karakter van terugslaan van de vijand. De idee van aangevallen te zijn, misschien in de verdediging te worden gedrongen, het gemis van spectaculaire opmarsen en overwinningen, zeker in het begin, vergen het uiterste van de man en de groep om vol te kunnen houden. Dit eist een veel hoger moreel dan bij een zuivere aanvalsoorlog, omdat hier vele factoren gunstig kunnen zijn, daar zij door de aanvaller zelf worden gekozen.

Hierbij dient bovendien te worden aangetekend, dat bij de huidige stand van zaken, de kans niet uitgesloten mag worden geacht, dat de strijd tussen geregelde legers zal overgaan in een partisanen- en verzetsstrijd.

Het behoeft geen betoog, dat door het wegvallen van de vertrouwde en betrouwbare organisatie en het naar voren komen van de noodzakelijkheid om in kleine groepen of individueel op te treden, eisen aan het moreel worden gesteld, die dermate hoog liggen, dat aan de opbouw van deze wil tot het vervullen van de plicht niet genoeg aandacht kan worden besteed.

Psychologische oorlogvoeringsmiddelen.

De psychologische oorlogvoering richt zich met haar middelen tegen de geestelijke weerstandskracht van leger en volk. Zij tracht de teleurstellingen, welke de mensen ondervinden uit te buiten, hierdoor zieltjes te winnen, of wel angst, met als gevolg verlamming, te veroorzaken. Het psychologisch effect van strategische en tactische wapens (waaronder atoombom, het huilend geloei van straaljagers, het oorverdovend lawaai van raketten-lanceer inrichtingen, het gierend geluid van de snipers munitie, de sterk penetrante geur van rookgranaten, de verblindende bliksemlicht granaten, het geratel van de fox-hole ploeg) kunnen het moreel sterk beïnvloeden.

Verspreiding van pamfletten, vals geld, e.d. zullen bij een sterke innerlijke discipline geen effect hebben, evenmin als het gebruik van luidsprekers, of gerucht en propaganda. Het gevaar dat deze middelen in een toekomstige oorlog meer dan in het verleden gebruikt zullen worden, is niet denkbeeldig. Dit terrein, waarbij wetenschappelijke middelen en methoden een grote, maar dikwijls verborgen rol spelen, appelleert volkomen aan de geestelijke weerstandskracht van de militair. Begrip en vastberadenheid zijn de enige ankers welke houvast bieden tegen deze, van de werkelijke doelen afdraaiende, kolken.

Ideologische gevaren.

De theoretische grondslag van het Communisme kent onder haar strategische en tactische middelen het principe van de koude oorlog. Deze geschiedt door geestelijke en mogelijke materiële afbraak en door slechting van de zg. kapitalistische bolwerken. Het communisme begint geen grote of kleine militaire aanval — zeker niet de machtstaat van het

communisme — wanneer het er niet van overtuigd is, dat er veel medestanders zijn of wanneer anderszins de inwendige — en dus de uitwendige — weerstand niet al te massief is. Dit geeft voor een toekomstige oorlog enkele zeer belangrijke prognoses.

1. Het gevaar dat reeds thans te onderkennen valt, nl. dat de mens zeer egocentrisch en materialistisch, zonder ideologie, is ingesteld, zal ook een nihilistische tendenz vertonen in oorlogstijd. Mensen en speciaal de burgers, welke in één generatietijd twee wereldoorlogen, een wrede bezetting en een wereldomvattende economische crisis hebben meegeemaakt, zullen het eerst om zichzelf denken. Het ideaal dat hen aan een nationaliteit bindt is voor een deel verloren gegaan. Enkel de vrees voor de tegenstander zal velen tot daden voeren, maar dan steeds met de verzuchting: „als mijn gezin, mijn familie en ik zelf maar gespaard blijven”. Men wil boven alles zoveel mogelijk zelf zonder kleerscheuren er af komen.

De problemen van gebieden met een grote bevolkingsdichtheid en van vluchtelingentrek — zoals reeds onder punt d werd aangeduid — alsook vijfde-colonne activiteit en luchtlandingstroepen, zullen dit gevaar nog versterken.

2. Ook voor de militairen is er dit nihilistisch gevaar. Wanneer de militairen niet geestelijk gewapend zijn, is er de kans dat de zwakke broeders gemene zaak gaan maken met de vijfde colonne, of de armen voor een aanvaller omhoog steken.

In het Westen zijn er tal van industrie- en verkeersgebieden wier zonen in de Westerse strijdkrachten dienen (men denke aan het industriegebied van Milaan, van Toulouse, van Lille, aan de rode gordel van Parijs, aan het industriegebied van Luik, aan de Rhondda-vallei, aan de Beneluxhavens, de Normandische havens, de Noord-Duitse havens, en aan het Ruhrgebied). Zijn dit alle zulke voorvechters van de Westerse ideeën?

Omgekeerd bestaat er voor het communisme evenzeer het gevaar, dat er in de legers der vazalstaten ook militairen zullen zijn, die met Westerse troepen in aanraking gekomen, zich bevrijd zullen voelen. Een en ander zal een vorm van chaos teweeg brengen, welke het uiterste zal vergen van iedere militair, van hoog tot laag.

3. Het eventuele gebruik van destructie-wapens als atoombom of bacteriologische middelen, zal zowel effectief als psychologisch het chaos-element versterken. Dreigement met of gerucht over het gebruik van deze middelen zal het gevaar opleveren, dat grote steden leeg lopen of grote troepen-concentraties zich zelf oplossen.

Zoals uit de bovenstaande drie punten moge blijken, is het gevaar voor een *chaos-toestand*, waarbij generaal Honger een grote rol zal spelen, niet denkbeeldig voor een toekomstige oorlog. Hiertegen moet de soldaat gewapend worden, door hem de situatie duidelijk uiteen te zetten, zodat hij weet wat er kan gebeuren; door hem voorbereid en vastberaden te maken. *Een gewaarschuwd man telt voor twee.*

Het is best mogelijk dat eenheden of enkelingen afgesneden zullen worden en niet weten wat te doen. Om dan toch door te vechten, om toch weer contact met eigen troepen te zoeken, daartoe is bezieling, mede-verantwoordelijkheid en innerlijke bereidheid noodzakelijk.

Conclusie.

Het hier geschilderde moge voor velen een te somber beeld inhouden; voor wie echter de zeer zorgvuldig gekozen en bewerkte artikelen van Luit. Kol. *B. Koning* geen onbekenden zijn, zal het ook niet moeilijk wezen om te constateren, dat de krijgswetenschappelijke, maar ook de sociaalwetenschappelijke artikelen, zonder uitzondering nagenoeg, in deze richting wijzen. Steeds wordt daarin gehamerd op *het belang van een goed moreel*.

Strijdkrachten, waarvan de weerbaarheidsgedachte enkel voortspruit uit vrees voor de bezetting door de aanvaller en op een uitwendige discipline, kunnen in deze tijd waar, zoals boven en elders werd aangeduid, de totale oorlog in vele opzichten een ander karakter zal vertonen, een *gevaar* opleveren. Een gevaar dat twee zijden heeft:

Aan de ene kant is er bij een toekomstige oorlog het chaos-element, zowel het geestelijke als het materiële, hetwelk de strijdkrachten „propaganda-, spionnen- en vijfde colonne proof” zal moeten doen zijn³⁾.

Aan de andere kant zullen wij met onze strijdkrachtenorganisatie niet mogen vernielen, waarvoor wij juist strijden, nl. het behoud van onze Westerse beschaving.⁴⁾

Slechts een innerlijke bereidheid van een ieder om tot het uiterste zijn plicht te doen, werkt hier opbouwend en bindend. Daartoe zijn *Begrip* en *Vastberadenheid* nodig. *Begrip* van wat er op het spel staat. *Begrip* van wat ons te wachten kan staan. Een krachtige opleiding is hiervoor het aangewezen middel, niet enkel een training met wapens voor de oorlogseenheid, maar ook voorlichting en vorming op geestelijk gebied.⁵⁾

Slechts een geestelijk sterk soldaat zal een goede gevechtskracht zijn in een toekomstige oorlog. *Vastberadenheid* om tot het uiterste, ook wanneer men alleen staat, door te vechten. *Vastberadenheid* om onze heiligste waarden, waaronder die van onze beschaving, onze christelijke beginselen, onze vrijheid, hoog te houden. Slechts in volkomen loyale houding en in gelijk gestemde emoties, kan deze vastberadenheid in groepsverband vruchten afwerpen. Alleen dan kan een toekomstige oorlog gewonnen worden, of nog meer *een oorlog voorkomen worden*.

Er zijn dan tevens beginselen, welke het beste uit onze historie bevatten, om een nieuwe wereld op te bouwen. Het grootste goed schuilt nog altijd in de goede principes van onze beschaving, mits ze in de praktijk gebracht worden.

Literatuur.

1. Deze beide wapenen worden door **Generaal Dwight D. Eisenhower** genoemd in zijn historische **rede over Europa** voor het Amerikaanse Congres, enige maanden geleden.
2. **Hornix J. M. M.**: „Het moreel van de troep”. Mededelingen van de Psych. Dienst K. L. Jaargang 1950 No. 5.
3. **Fieldmarshall Viscount Montgomery of Alamein**: „Een volk in oorlog in deze tijd”. Legervoorlichtingsdienst 1950.
4. **Generaal Dwight D. Eisenhower** vat in de Readers Digest van April 1951, Am. Edition, de kern van het probleem als volgt samen: „**The problem in defense is how far you can go without destroying from within, what you are trying to defend from without**”.
5. **Lieut.Col. Russell O. Fudge**: „Why? The story of the Information in the American Army”. Armored Cavalry Journal Vol. LIX No. 2 en 3 1950.

GREPEN UIT DE WERKELIJKHEID

DE 107^e DUITSE PANTSERBRIGADE TIJDENS DE GEALLIEERDE STOOT NAAR ARNHEM

door B. KONING, *Luitenant-Kolonel van de Generale Staf.*

DE INVLOED VAN DE „FOG OF WAR”

Toen in de zomer van 1944 de Duitse „Vaterlandlinie” in Rusland werd doorbroken en de Russische legers de Duitse grenzen naderden, werden op bevel van de Duitse Generale Staf speciale eenheden gevormd, die een bijzondere slagkracht hadden en voor speciale doeleinden zouden worden gebruikt. Zij werden samengesteld uit manschappen, die grote gevechtservaring hadden. Alle aanvoerders — van hoog tot laag — moesten in het bezit zijn van een of andere militaire dapperheidsonderscheiding. Deze bijzondere eenheden werden alle georganiseerd als zogenaamde „Pantserbrigaden”. Alle voertuigen waren rupsbandvoertuigen. Te laat had de Duitse legerleiding beseft, dat men het Russische terrein, de Russische modder en het dunne, slechte wegennet slechts de baas kon met rupsbanden en niet met wielen. Zowel door de personeelskeuze als door de materieelindeling waren deze onderdelen bijzonder geschikt om snel, verrassend en stoutmoedig op te treden in de grote Russische vlakten. Zij waren van dusdanige voorraden voorzien, dat zij zich een week tot 10 dagen zelf konden verzorgen. De plotselinge aanvallen op de Russische pantserspitsen, aanvallen in de rug van de oprukkende Russische colonnes en overvallen op depots, moesten de snelheid van de Russische opmars remmen, zodat de Duitse legerleiding tijd kreeg om nog ten Oosten van de Duitse grenzen de Russische stoot definitief te kunnen opvangen.

Deze pantserbrigades, die onder de moeilijkst denkbare omstandigheden werden gevormd, hebben volkomen aan de verwachtingen voldaan. De pantserbrigades omvatten een Brigadestaf, een pantserafdeling van 3 compagnieën van 12 Panthers (de beste Duitse tank op dat ogenblik) en 1 compagnie van 12 Pantserjagers IV, een verzorgings- en een werkplaatscompagnie, verder een pantsergrenadiersbataljon op „Schützenpantzerwagen” — gepantserde terreinvoertuigen — bestaande uit een staf, twee tirailleurcompagnieën versterkt met twee kanonnen van 7,5 twee granaatwerpers van 8 cm en 6 zware mitrailleurs, twee mitrailleurcompagnieën, elk met 12 zware mitrailleurs, een zware compagnie met 8 granaatwerpers van 12 cm en 6 kanonnen van 88 mm, alles op tankonderstellen en tenslotte een verzorgings-, een werkplaats- en munitiecompagnie. Verder waren aanwezig een pantserpioniercompagnie, waarbij 4 grote vlammenwerpers, een zware werkplaatscompagnie, en een indentancecompagnie. De Schützenpantzerwagen hadden een pantserring die voldoende bescherming bood tegen infanterievuur en granaatsplinters. Zij waren van boven open om er snel uit te kunnen springen voor het volbrengen van opdrachten die te voet moesten worden uitgevoerd.

De pantserbrigades waren derhalve eenheden, die een enorme vuurkracht paarden aan grote beweeglijkheid, waardoor een ideale combinatie werd verkregen, want vuur en beweging zijn altijd geweest — en zullen altijd blijven — de grote doorslaggevende factoren in elke strijd. Het personeel bestond stuk voor stuk uit mannen, die bewezen hadden wat ze waard waren en daar draait het toch per slot van rekening om. Het is de mens, die het materieel als het ware tot leven moet brengen. Het is de mens, die figuurlijk gesproken, van het materieel een witte vlag of een heldenzwaard maakt. Dit dienen wij steeds en onder alle omstandigheden voor ogen te houden.

Niet alleen in het Oosten.

Na de Normandische debacle en de snelle geallieerde opmars zien wij deze pantserbrigades ook in het Westen optreden. Zo ook de 107e Pantserbrigade, die oorspronkelijk zou worden ingezet in de sector Aken, maar nog tijdens het vervoer van Oost-Pruisen naar het Westen, opdracht kreeg om in Brabant op te treden, nadat de operatie Market—Garden — de grote luchtlandingsactie van het 1e geallieerde luchtlandingsleger en het 2e Engelse leger in de stoot naar Arnhem — een feit was geworden.

In de nacht van 18 op 19 September kwam de 107e Pantserbrigade op de stations van Roermond en Venlo aan. Reeds tijdens het uitladen van de brigade kreeg de commandant, de Majoor von Maltzan opdracht om een verkenningsstoot uit te voeren naar Eindhoven en vervolgens op te rukken naar de bruggen over het Wilhelminakanaal die in geallieerde hand waren (in werkelijkheid was dat de door de Engelsen geslagen brug bij Son) en die bruggen te nemen. Geen geringe opdracht. Maar toch juist. Want de verwarring aan Duitse zijde was groot. Bovendien stond tegenover de Oostelijke flank van de naar Arnhem oprukkende Engelsen maar bitter weinig weerstand. Het enige wat aan Majoor Maltzan omtrent de eigen troepen kon worden verteld, was, dat deze vermoedelijk aan het kanaal Wessem—Nederweert en de Zuid Willemsvaart tot Helmond stonden. Verder wist men van niets. De troepen die er stonden waren haast je rep je in deze lijn geworpen en bestonden uit onderdelen van de Arbeidsdienst, bouwtroepen van de Luftwaffe, gemengd met uit Frankrijk en België teruggevluchte troepen. Verbindingen waren er niet. De enige organieke gevechtseenheid was een bataljon Infanterie in Helmond, dat echter geen mitrailleurs had en niet genoeg geweren om alle soldaten er mee te voorzien.

The fog of war.

De Duitse linie was dus wel uiterst slecht en dun bezet. Reserves waren er niet. Het allegaartje van troepen werd samengevoegd tot een onderdeel, dat de wijde naam van Legerkorps kreeg, het 68e Legerkorps onder bevel van generaal der Infanterie Obst. Maar dat was volmaakte misleiding. De troepen onder bevel van de generaal hadden niets, maar dan ook niets met een legerkorps gemeen. Het is uiterst merkwaardig, dat de Engelsen er niet in zijn geslaagd, om de Duitsers op de rechterflank van de „Corridor” in sneltreinvaart over de Maas te drijven. Zij hadden er nu de kans voor. Dat dit niet geschiedde had tot resultaat, dat er lang en bitter om dit gebied zou moeten worden gevochten, al-

vorens het van vijanden gezuiverd was, waarbij de bloedige slag bij Overloon (zie De Militaire Spectator van Maart 1952) nog maar een onderdeel vormde. Natuurlijk lag het zwaartepunt van de Geallieerde operatiën bij Nijmegen en Arnhem en zeer zeker heeft het optreden van de 107e Pantserbrigade er veel toe bijgedragen, om de geallieerden op dit punt tot een voorzichtig optreden te manen. Maar die hele serie gebeurtenissen demonstreert weer eens duidelijk en voor de zoveelste keer, dat men wel zijn eigen moeilijkheden ziet, maar niet die van de tegenpartij en dat het in tijden van oorlog zo ongelooflijk moeilijk is, om een juist inzicht omtrent de vijand te hebben. De beroemde „fog of war” hing ook hier over het slagveld, met alle akeligheden van dien. Maar er is slechts één methode om die mist te doen opheffen en dat is offensief optreden.

De 107e Pantserbrigade demonstreerde dat wel op bijzondere wijze, maar werd tenslotte toch ook in de mist gevangen.

Majoor Maltzan gelastte zijn troepen uit Venlo en Roermond te verzamelen bij Meyel. De keuze van dit verzamelpunt was reeds tekenend voor de offensieve geest van C-107 Pantserbrigade, want hij verzamelde ten Westen van de zogenaamde dubbele Peelkanalen en niet ten Oosten daarvan. In dat laatste geval zou zijn verzamelpplaats worden gedekt door de Peelkanalen. Met het oog op de zeer weinige gegevens die hem ter beschikking stonden, zou dat waarlijk niet zo gek zijn geweest. Maar Majoor Maltzan verzamelde óver de kanalen. Dat gaf tijdwinst en tevens kon hij — na verzameld te zijn — zo snel mogelijk oprukken. Reeds in de middag van 19 September passeerde hij Helmond en stond in de namiddag nabij de oostrand van Eindhoven en bij Nederwetten, nabij het Wilhelminakanaal. Majoor Maltzan had dus beide delen van opdracht — verkennen tegen Eindhoven en de bruggen over het Wilhelminakanaal nemen — tegelijk willen uitvoeren. Daarmede nam hij echter teveel hooi op zijn vork, wat altijd funest is. De verkenningsopdracht tegen Eindhoven verschafte hem nu niet voldoende inzicht in de ware gevechtskracht van de tegenpartij, die er nog maar net in slaagde om met inspanning van alle krachten en met behulp van Nederlandse binnenlandse strijdkrachten de Duitsers tot staan te brengen. Het nemen van de bruggen over het Wilhelminakanaal gelukte ook niet. De Engelsen wisten bij Nederwetten stand te houden. Twee dingen tegelijk goed uitvoeren gelukt maar zelden. Hier ook niet. In allerijl hadden de Engelsen, die door deze zeer verrassende stoten ten zeerste verontrust waren, versterkingen aangevoerd, die reeds op 20 September tot de aanval overgingen, waardoor er bij Opwetten en Nuenen hevige gevechten ontstonden, waarbij de Duitsers zich echter wisten te handhaven. In de nacht van 21 op 22 September kreeg de 107e Pantserbrigade plotseling bevel om het gevecht af te breken en zich te verzamelen Noord-oost van Helmond.

De gevechtsgroep Walther

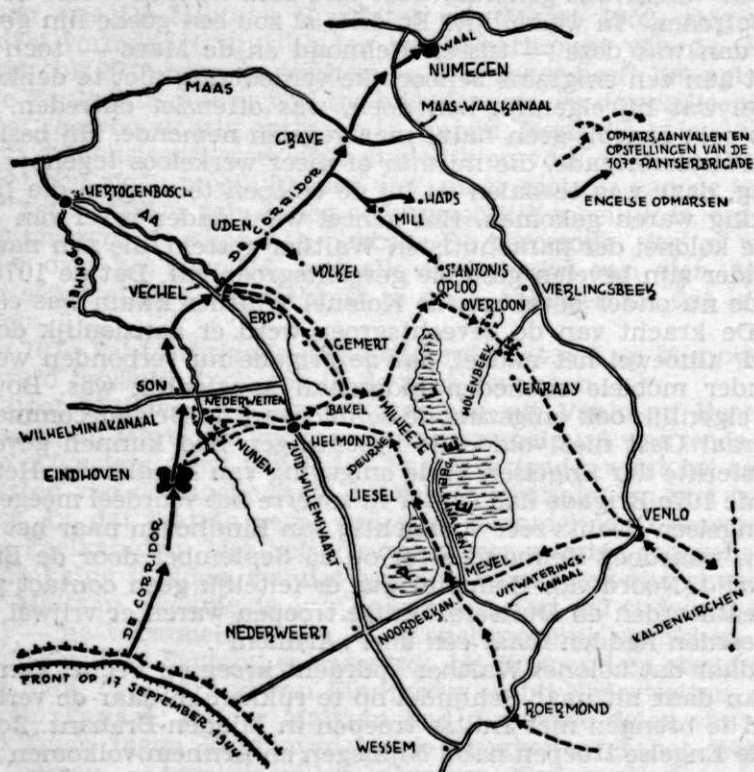
Generaal Obst had namelijk enige versterkingen gekregen. Niet veel, maar toch in hoge mate welkom. Het waren een SS bataljon, een Ersatz-bataljon, een afdeling artillerie, waarvan de stukken getrokken werden door vrachtauto's met de uit de bezettingstijd zo bekende gasgeneratoren en een afdeling luchtdoelartillerie. Vanzelfsprekend komt nu de

vraag naar voren, wat generaal Obst met deze troepen moest doen. Defensief optreden? In welke lijn? En zelfs al zou een goede lijn gevonden worden, dan was deze — tussen Helmond en de Maas — toch wel zo lang, dat aan een enigszins behoorlijke verdediging niet te denken viel. Het enige wat hij eigenlijk kon doen, was offensief optreden. En hij deed dat ook, daarbij geen halve maatregelen nemende. Hij besloot om de 107e Pantserbrigade, die nu min of meer werkeloos tegenover Eindhoven lag, daar weg te halen en bij de troepen te voegen, die hem ter beschikking waren gekomen. Het geheel werd onder bevel van de zeer energieke kolonel der parachutisten Walther gesteld, die zijn naam aan de nu onder zijn bevelen gestelde gevechtsgroep gaf. Dat de 107e Pantserbrigade nu onder bevel van de Kolonel Walther kwam was een juist besluit. De kracht van de gevechtsgroep werd er aanzienlijk door vermeerderd, alhoewel het nadeel, dat de brigade nu verbonden werd aan veel minder mobiele eenheden inderdaad aanzienlijk was. Bovendien was het eigenlijk ook enigszins de schuld van de Brigadecommandant, die generaal Obst niet voldoende inlichtingen had kunnen geven over de ware sterkte der Engelsen in de omgeving van Eindhoven. Het optreden van de 107e Brigade had echter in zoverre het voordeel meegebracht, dat de Engelsen slechts zeer voorzichtig van Eindhoven naar het Oosten oprukten, waardoor Helmond eerst op 25 September door de Engelsen werd bevrijd. Noord van Helmond was er feitelijk geen contact geweest tussen geallieerden en Duitsers. Duitse troepen waren er vrijwel niet en de geallieerden hadden maar één doel „Arnhem”.

Vandaar dat kolonel Walther opdracht kreeg op Vechel aan te vallen en van daar uit naar Schijndel op te rukken en daar de verbinding tot stand te brengen met Duitse troepen in Midden-Brabant. Zodoende zouden de Engelse troepen nabij Nijmegen en Arnhem volkomen worden afgesneden. Een plan, dat wellicht met het oog op de beschikbare troepen — te groot was. Maar in de krijgshistorie zijn vele onmogelijk schijnende ondernemingen vaak een schitterend succes geworden, waarschijnlijk omdat zij voor onmogelijk werden gehouden en daardoor de totale verrassing inhielden en een volledig verraste tegenstander is een verloren tegenstander.

Vechel

De geallieerden lieten zich echter niet verrassen. Het zo uiterst belangrijke Vechel — met de bruggen over de Zuid Willemsvaart en de Aa — was sterk bezet. Niettemin drongen de Duitsers het dorp binnen. Maar zij konden de Engelsen en Amerikanen niet verdrijven. Wel had deze actie inderdaad tot gevolg, dat de regelmatige aanvoer over de „Corridor” — de weg Eindhoven — Son — Sint Oedenrode — Vechel — Uden — Grave — Nijmegen, gedurende verscheidene uren geheel werd afgesneden. De 107e Pantserbrigade beet hier weer de spits af. Hoewel de Brigade Vechel niet in zijn geheel kon nemen, gelukte het de geallieerden toch ook niet om de Duitsers te verdrijven. Gedurende de gehele 23e September werden uiterst felle gevechten gevoerd, waarbij geen der beide partijen enige belangrijke winst boekte. Tijdens deze gevechten waren Engelse eenheden uit Uden naar Volkel opgerukt. In de strijd bij Vechel hadden de Duitsers krijgsgevangenen gemaakt van onderdelen van de 7e tankdivisie, de 15 Schotse Hooglanderdivisie en de 101

Amerikaanse parachutistendivisie. Inderdaad vochten delen van deze divisies in Vechel. Maar zij vochten nog op tal van plaatsen meer. Niettemin was kolonel Walther geïmponeerd door de veelheid van de geallieerde onderdelen. De stoot naar Volkel zag hij als een poging om hem bij Vechel af te snijden, wat in geen enkel opzicht de bedoeling was. De actie tegen Volkel had geen ander doel, dan de corridor bij Uden veilig te stellen, nu de Duitsers blijkbaar nog in staat waren om offensief op te treden. Een in opzet defensieve actie werd hier uitgelegd als een gevaarlijke offensieve stoot. The fog of war!

Kolonel Walther nam het zekere voor het onzekere en trok terug. Men kan zijn besluit wel begrijpen, als men zich maar even zijn positie indenkt. Het was hem niet gelukt de „corridor” te doorbreken en contact op te nemen met Duitse eenheden ten Westen van de Zuid Willemsvaart. Het enige organieke Duitse onderdeel Zuid van hem, stond bij Helmond en dat was nog maar een zwak bataljon Infanterie. Noord van hem was er helemaal niets. Derhalve volkomen open flanken en in front vastgelopen. Inderdaad een allernaangenaamste situatie. Hierbij kwam nog een voor de Duitsers uiterst gevaarlijke opmars der geallieerden naar Volkel. Dat was te veel. Het zou waarlijk van bovenmenselijk inzicht en moed hebben getuigd als onder deze omstandigheden een commandant nu ook nog op Volkel was afgestormd. In theorie — en vooral nu wij achteraf alles weten — zou dit de juiste oplossing zijn geweest. Maar er in de harde werkelijkheid niet áchter, maar er vóór staande, kun-

nen wij het besluit van kolonel Walther geheel begrijpen. In de nacht van 23 op 24 September gaf hij bevel om het gevecht af te breken en terug te trekken op Deurne. De 107e Pantserbrigade moest de terugtocht van de rest van de gevechtsgroep Walther dekken. De wijze waarop Majoor Maltzan die opdracht uitvoerde is tekenend voor zijn persoon en voor de offensieve gedachte die deze brigade beheerste. Gedurende de gehele nacht liet hij intensief patrouilleren. Nadat hij bericht had gekregen, dat de rest van de gevechtsgroep Erp was gepasseerd en dus praktische gesproken in veiligheid was, nam hij pas maatregelen voor de terugtocht. Hij dekte deze door tegen het aanbreken van de dag enige krachtige aanvallen te laten doen tegen Vechel en de weg Vechel—Uden! Na het afbreken van de gevechten ving de terugtocht aan. De geallieerde eenheden in en rondom Vechel zetten géén vervolging in, zodat de terugtocht een ongestoord verloop had. De bedoeling was, dat de gevechtsgroep Walther zou terugtrekken op het zo uiterst belangrijke wegenknooppunt Deurne.

Van deze plaats uit kon men alle kanten uit, terwijl in elk geval — als zulks nodig mocht blijken — een veilige terugtocht over het eeuwen oude acces Liesel—Meyel over bleef.

De 107e Pantserbrigade ondervond tijdens haar tot nu toe nog korte verblijf in Nederland veel nadeel van een organisatie, die gebaseerd was op de Russische vlakten. In Brabant met het zeer onoverzichtelijke terrein door de vele heggen en bosjes en de talloze sloten en beekjes, die het oprukken dwars over het terrein zeer moeilijk maakten, had de 107e Pantserdivisie niet veel aan de volledige mechanisatie. Zowel bij Eindhoven als bij Vechel had het grootste deel van het personeel de strijd te voet moeten voeren. Van snelle overvallen en koene, gewaagde stoten kwam hier niet veel in. Met de terugtocht uit Vechel was 30 pct der officieren uitgevallen, waaronder de commandanten van de pantserafdeling en van het Pantser Grenadierbataljon, die beiden gesneuveld waren. Een hergroepering was dringend noodzakelijk. Ook aan het materieel waren nodig voorzieningen te treffen. In Deurne hoopte Majoor Maltzan een en ander te kunnen bewerkstelligen. Maar in de oorlog gaat het vrijwel nooit zoals men het heeft gedacht of graag zou willen.

Nieuwe opdracht

Toen de 107e Pantserbrigade tijdens zijn terugtocht naar Deurne Bakel naderde, kreeg Majoor von Maltzan plotseling bericht, dat hij met zijn Brigade naar Overloon moest gaan. Dit oord moest hij ter verdediging inrichten en van daar uit offensief een vijandelijke opmars naar Overloon vertragen. Ongetwijfeld een opdracht, die volkomen paste bij deze brigade. Alleen werd er geen rekening mee gehouden, dat de Brigade niet meer op volle sterkte was en aanzienlijk aan gevechtskracht had ingeboet. Op het moment dat dit nieuwe bevel doorkwam, waren in totaal nog slechts 10 pantsers gevechtsklaar. Vandaar dat de Brigade Commandant hunkerend naar een rustpoze in Deurne had uitgezien. Daar kwam nu niets van in. Via Milheeze—Rips en Oploo werd opgemarcheerd naar Overloon.

De vraag zal rijzen, waarom deze plotselinge manoeuvre nodig was. De legercorpscommandant — generaal Obst — had namelijk berichten binnen gekregen, dat vijandelijke eenheden waren gesignaleerd in Mill,

Haps en St. Anthonis. Tussen Maas en Peel waren op dat moment vrijwel geen troepen. Bij een doorstoot van de geallieerden van Mill uit naar het Zuiden, zouden alle Duitse troepen die zich nog West van de Peel bevonden, worden afgesneden. Dit moest voorkomen worden. Ondanks het feit, dat de 107e Pantserbrigade van 19 September vrijwel onafgebroken in gevecht was geweest en materieel en personeel dringend rust nodig hadden, werd een nieuwe last op deze brigade gelegd. Het merkwaardigste was, dat het nog goed ging ook. Zo in theorie zou een ieder zeggen, daar komt niets van terecht. Een doodmoede troep, die zware verliezen aan personeel en materieel heeft geleden, moet daar ijlings een nieuw uiterst belangrijk knooppunt van wegen — Overloon — gaan bezetten, waar het ongetwijfeld warm zal toegaan. Daarnaast moet ook nog door offensief optreden de opmars van de vijand vertraagd worden. Tenslotte was de gehele actie wel buitengewoon riskant. De Engelsen waren reeds in St. Anthonis gemeld, op vier kilometer ten Noorden van Oploo. Op dat moment was de 107e Pantserbrigade bij Bakel, op 18 km van Oploo. Als de Engelsen Oploo namen, zou de Brigade zich daar eerst doorheen moeten slaan om Overloon te bereiken, waarbij natuurlijk de kans bestond, dat dit ook wel eens niet zou kunnen gelukken. Alles bij elkaar een zeer hachelijke en uiterst moeilijke taak, die de Brigade te volvoeren kreeg, waarbij het uiterste van mens en machine werd geëist. Maar in strijd met alle theorie lukte het. Een mens kan ontzaggelijk veel hebben en doen, als hij zijn schouders er onder zet. Majoor Maltzan aarzelde geen moment. Oploo werd rustig gepasseerd en er was nog geen geallieerd soldaat te zien. De 4e compagnie, versterkt met enige kanonnen van 88 mm bleef voorlopig in Oploo achter om de verdere opmars naar Overloon te dekken. Dat was wel zeer noodzakelijk, want van Oploo naar Overloon marcheerde de 107e Pantserbrigade naar het Zuiden en dus met de rug naar de vijand gekeerd. De Engelsen hadden er geen idee van dat vlak voor hen langs een geduchte tegenstander ongestoord de gelegenheid werd gegeven, zich in het bezit van een belangrijk strategisch object — Overloon — te stellen, om welks bezit dagen lang strijd zou moeten worden gevoerd. Zo weinig waren de Engelsen op de aanwezigheid van Duitse troepen bedacht, dat een Engelse water-auto rustig de weg naar Oploo inreed. De Duitsers bij Oploo lieten de auto rustig passeren. Bij Overloon werd hij plotseling door Duitse troepen omringd. De chauffeur was hoogleijk verbaasd zich te midden van de Duitsers te bevinden. Kort daarop stieten Engelse patrouilles uit St. Anthonis door naar het Zuiden. Maar toen was het te laat. Overloon was toen reeds vast in Duitse hand. Het Pantsergrenadierbataljon van de gevechtsgroep Walther had zich reeds ter verdediging georganiseerd. De 1e en 2e compagnie stonden in stelling ter weerszijden van de kunstweg Oploo—Overloon, ter hoogte van de — voormalige — korenmolen. De 3e Compagnie nam stelling in de boscomplexen nabij kp 3 aan de kunstweg Oploo—Overloon. De tanks werden in reserve gehouden in een bos Zuid van Overloon, nabij een voormalig kamp van de Arbeidsdienst, waarin de Brigade Staf zijn commandopost betrok. De Brigade dekte dus alleen de toegang tot Overloon van Oploo uit. Alles werd hier dus op één kaart gezet. Majoor Maltzan meende, dat hij voor een „rondom verdediging” te weinig troepen en middelen had. Het geluk was wederom met hem, want nadat

de Engelse patrouilles van St. Anthonis uit wat schoten hadden gewisselend met de Duitsers Zuid van Oploo, bleven de Engelsen voorlopig op de plaats rust. Er volgde geen aanval of een poging tot verdere opmars. Ondertussen waren van Venlo uit meer Duitse eenheden aangekomen en wel drie parachutisten bataljons onder bevel van de Majors Kerutt, Hoffmann en Paul, alsmede een S.S. bataljon. Deze eenheden bezetten de lijn Noordrand van het grote bos Noord van Overloon met Stevensbeek en Lactaria—Mullem en Vortum (zie De Militaire Spectator Nr 3, 1952, schets Nr 2).

Vierlingsbeek en kasteel Hattert werden ook door de aangekomen rest van de gevechtsgroep Walther ter verdediging ingericht.

De 26e September verliep rustig. De 27e kenmerkte zich door patrouille activiteit. De Geallieerde luchtstrijdkrachten werden op deze dag zeer actief, waarvan de Duitsers veel last hadden. Op 29 September mengde zich Engelse artillerie in het spel. De Duitsers hadden toen nog maar één afdeling artillerie, die dan hier, dan daar stelling nam en vuur afgaf. Het was de enige manier om de grote zwakte aan artillerie te maskeren. Kolonel Walther betwijfelde ook of de methode succes had, gelet op het grote luchtoverwicht der geallieerden, die in steeds groter getale boven de Duitse opstellingen cirkelden. Maar er zat niets anders op. Een feit was het, dat de Duitse artillerie in die dagen — ondanks haar zeer grote activiteit — geen verliezen leed. Op 30 September gingen de geallieerden op verschillende plaatsen met tanks — Amerikaanse tanks — tot de aanval over. Op verschillende punten drongen de geallieerden door de Duitse opstellingen heen (zie De Militaire Spectator No. 3, 1952, blz. 182), maar op het oostelijk frontgedeelte bij Vierlingsbeek wisten de parachutisten zich tenslotte te handhaven, terwijl bij Overloon de tanks van de pantserbrigade — waarvan er ondertussen weer 8 gevechtsklaar waren gemaakt, zodat nu over 18 tanks werd beschikt, — tot de tegenaanval overgingen. Dit geschiedde op het moment, dat de Amerikaanse tanks tot op 100 m van de driesprong van kunstwegen in Overloon waren genaderd en de leidende Amerikaanse tank door een voltreffer uit een pantserfaust buiten gevecht werd gesteld. De Amerikanen werden met zware verliezen teruggeworpen, nadat zij in klare taal reeds het bericht via de radio de wereld in hadden gestuurd, dat Overloon was genomen. In de eerste week van October beperkte zich de vijandelijke activiteit tot het uitvoeren van kleinere aanvallen, die uiteindelijk tot resultaat hadden, dat het grote boscomplex Noord van Overloon verloren ging en Overloon in de frontlijn kwam te liggen.

De 107e Pantserbrigade werd nu uit de frontlinie genomen en vervangen door andere onderdelen, voornamelijk Hitlerjugend en S.S.-eenheden. Generaal Obst wenste de Brigade als offensieve reserve in de hand te houden, wat inderdaad een zeer juist besluit was. De Brigade stelde zich op in het bedekte terrein N.O. van Venraay, halverwege Venraay—Smakt.

Daar werd de Brigade ook weer enigszins — wat personeel betreft — op sterkte gebracht, want de verliezen waren zeer zwaar geweest. Het gehalte der nieuwe troepen was echter veel minder dan dat van de oude kern. Niettemin bewees zelfs ook deze combinatie nog geducht van zich af te kunnen bijten. Toen na de val van Overloon op 12 October, de

geallieerden hun opmars verder naar het Zuiden — in de richting van Venraay voortzetten, werd de Brigade herhaalde malen ingezet om over de Molenbeek doorgedrongen geallieerde eenheden terug te slaan en dit geschiedde inderdaad met groot succes. Hoe fel daar werd gestreden om de overgangen van de Molenbeek, die door zijn diepe insnijding en de regens der laatste dagen tot een formidabele tankhindernis was uitgegroeid, bleek wel uit het feit, dat na de driedaagse slag om de Molenbeek van het gehele pantsergrenadierbataljon van de 107e Pantserbrigade nog 7 man over waren. Van de tanks waren er op 18 October, de dag waarop de geallieerden Venraay namen, nog slechts 5 gevechtsklaar. Van de 107e Pantserbrigade was niet veel meer over. De commandant Majoor von Maltzan, was bij Molenbeek gesneuveld. Zijn plaats werd ingenomen door de Majoor Volker. Na de val van Venraay werden de restanten van de 107e Pantserbrigade uit de strijd genomen en naar Kaldenkirchen gevoerd. Daar kwamen personeel- en materiaalaanvullingen de gedunde gelederen versterken en werd de Brigade begin November op het front in Lotharingen ingezet.

Het leger een kostbaar renpaard.

Het gebruik en de inzet van de 107e Pantserbrigade toont wel duidelijk aan, dat — als het „heilige moeten” en de „heilige wil” er achter zitten, ontzagwekkende prestaties door mensen kunnen worden geleverd. In dit verband verdient het aanbeveling — nu wij de gebeurtenissen rondom Overloon zowel van geallieerde- als van Duitse zijde kunnen belichten — om de uitspraak van de grote Britse Veldmaarschalk Wavell te vermelden. Deze veldheer vergeleek het leger met een zeer kostbaar renpaard. Het moet op alle mogelijke wijzen de beste verzorging hebben, maar op de baan moet men er ook alles uithalen, wat er in zit. Een zeer juiste beeldspraak, die Wavell in de praktijk op voortreffelijke wijze wist toe te passen. De beginselen van de oorlogvoering zijn internationaal gemeengoed en met de inzet van de 107e Duitse Pantserbrigade in Nederland werd bewezen, dat men aan Duitse zijde, die beginselen ook wist toe te passen. Het gaat er daarbij maar om wie de berijder van het dure renpaard is. Dat moet niet alleen een man zijn, die het renpaard weet aan te vuren en weet voort te drijven, maar ook een man die kansen weet te scheppen en te grijpen. Want daar gaat het in de oorlog om. Kansen scheppen en kansen die zich voordoen grijpen. Maar dat is ook het buitengewoon moeilijke. Daar komt de „fog of war” bij, die — als men de zaak achteraf beziet — de eenvoudigste kansen doet missen. Zoals wij reeds betoogden is er maar één middel om dat nevelgordijn te splijten. De strijd in Brabant en Limburg in de herfst 1944 toont ons dat duidelijk aan. Dat tovermiddel kan het best geformuleerd worden met de toverformule, ontsproten aan het geniale strategische brein van Napoleon „Activité et Vitesse”.

Literatuur.

Der totale Krieg: Mars.

Das grosze Weltgeschehen: Moos.

Oorlogsdagboek — 107 Pantserbrigade.

ONZE OPLEIDINGEN SCHIETEN TEKORT IN HARDING

door H. E. GRAMBERG, *Eerste Luitenant der Infanterie.*

In de lesroosters van de opleidingscentra wordt aan de vorming van een geharde vechtsoldaat veelal weinig aandacht besteed. Vakken, als veldlopen, hindernisbanen, stormbanen, silent killing, boksen, geforceerde marsen, autospringen enz. enz. hebben meestal maar een bescheiden plaats op deze roosters, of ontbreken geheel. In de moderne oorlog komt het op de hardheid van de doorsnee soldaat aan. De toegenomen vuurkracht, het gebruik van tanks en vliegtuigen enz. stellen hoge eisen aan het moreel en doorzettingsvermogen van de enkele man. Het is daarom van groot belang, de pas opgekomen recruten **HARD** aan te pakken, om van deze burgers staalharde kerels te maken.

Niet alleen de manschappen moeten zo getraind worden, maar ook de officieren en de onderofficieren. Bij veldloop, hindernisbaan en stormbaan, moet het kader voorop gaan en... vooraan blijven. Als deze gedachte in ons leger overal wordt doorgevoerd, zal een andere geest ontstaan.

Ook de burgerbevolking zal meer vertrouwen in zijn weermacht krijgen en elke gedomobiliseerde soldaat zal vol trots kunnen vertellen over zijn harde en zware dienstitijd, waarbij hij zich echter volkomen fit heeft gevoeld. Thans kan men veelal het tegengestelde constateren. De soldaten klagen over gebrek aan lichaamsbeweging en wanneer een bijzondere krachtsinspanning wordt verlangd, lopen velen met onbetekende wondjes en blaren naar het ziekenrapport. Gevallen, dat kader en manschappen zich zelfs aan gewone afstandsmarsen onttrekken, zijn er legio.

De Nederlander is een goed soldaat, mits hij op de juiste wijze wordt aangepakt. Bij de opleidingen in Engeland, Amerika en ook bij de opleiding der Commandotroepen te Roozendaal, werden en worden nog steeds met groot succes, door onze recruten deze hardheidsproeven afgelegd. Een leger kan niet in zijn geheel het niveau van commando- en paradijnen bereiken. Toch moet getracht worden om dit zoveel mogelijk te benaderen. Bij iedere opleiding kunnen veldlopen en geforceerde marsen worden ingelast. Ook boksen, mesvechten en ongewapende zelfverdediging moeten aangemoedigd worden en tenminste tweemaal op een weekprogramma voorkomen.

Voornoemde vakken moeten door alle jonge officieren gegeven kunnen worden, die daarbij in staat moeten zijn, zelf alles voor te doen.

„A platoon commander MUST be the best man in his platoon”.

Over het vuren met scherpe patronen op de stormbaan heeft men een verkeerde voorstelling (Thans helaas nog verboden). Als dit voorbereid is en goed ingeschoten wapens worden gebruikt, kan dit zonder gevaar geschieden. Een eventueel verlies aan doden en gewonden weegt niet op tegen het grote voordeel, dat een troep zal hebben, wanneer zij in geval van oorlog werkelijk onder vuur komt.

Dan zullen de verliezen niet zo groot zijn, als die van een onderdeel, dat onervaren en niet gehard is in vreedstijd.

De verliezen op de stormbaan zijn meestal nihil, en slechts een troep, die de vuurdoop goed heeft ondergaan, kan men als volwaardige soldaten beschouwen. Het voordeel, dat onze Indonesië-veteranen in dit opzicht hebben gehad, zullen de jongere lichten missen. Dit betekent dat de gevechtswaarde van deze nog onervaren troepen bij de vuurdoop wordt bepaald. Is een eenheid hier moreel niet tegen bestand, dan is slechts met veel moeite nog enig resultaat op het gevechtsveld te bereiken.

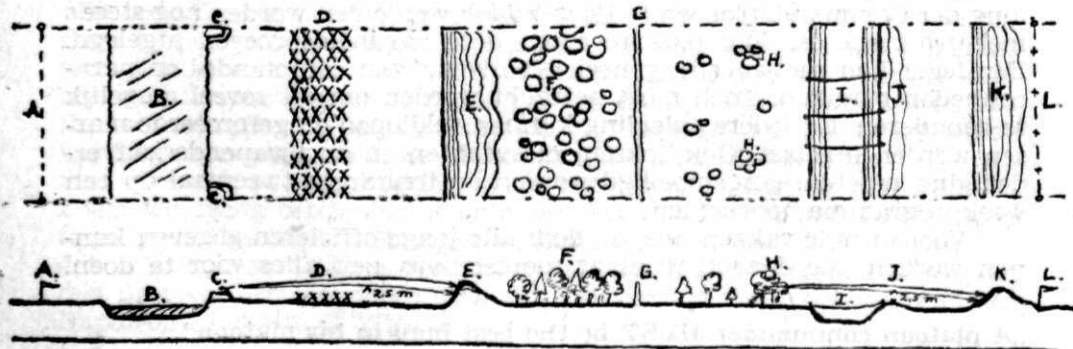
Bij alle inspanning die ons volk zich thans getroost, mag daarom niet gedraald worden, onze opleidingen veel HARDER en REALISTISCHER te maken. KOREA heeft bewezen, dat een GEHARDE NEDERLANDSE SOLDAAT met moderne wapens een zeer gevaarlijke en gevreesde tegenstander is.

Om aan te tonen, dat een stormbaan waarop met scherp geschoten mag worden, toch voldoende veilig kan zijn diene het volgende voorbeeld (zie schets).

Een peloton (compagnie) staat in volle oorlogsuitrusting in linie opgesteld aan de startlijn. Bij elke groep is een hulpinstructeur ingedeeld, die meeloopt, terwijl een speciale veiligheidsofficier de oefening leidt. De wapens worden geladen en op veilig gesteld (per geweer 10, per LM. 25 patronen). Op bevel gaat het geheel voorwaarts, en doorschrijft de rivier. Zodra de troep de punten C gepasseerd is, worden door de aldaar opgestelde instructeurs met de bren enkele vuurstoten afgegeven. Het peloton verdubbelt zijn snelheid en kruipt door de prikkeldraadversperring voorwaarts.

De hulpinstructeurs jagen de mensen op en schreeuwen telkens voorwaarts.... voorwaarts, terwijl ze hier en daar donderslagen tussen

Stormbaan van 5 km.

- A.: Startlijn.
- B.: Doorwaadbare rivier.
- C.: Brenopst. Instructeurs
- D.: Prikkelraadversperring onder Brenvuur.
- E.: Kogelvanger met schijven.
- F.: Bos met rookpotten en plasticladingen.
- G.: Hoge muur.

- H.: Sniperopstellingen Instructeurs.
- I.: Diepe kloof met touwen overspannen (plastic ladingen en snipervuur).
- J.: Van hier moet K onder vuur genomen worden (schijven).
- K.: Kogelvanger met schijven en stropoppen.
- L.: Eindpunt. Wapens controleren!..... Beginpunt van een 15 km speedmars.

de troep gooien. Intussen is het vuur vanuit de punten C heviger geworden. Zodra de eerste mensen aan de andere zijde van de versperring zijn aangekomen, zwijgen de mitrailleurs in C. Het peloton opent nu zelf het vuur op de schijven aan de voet van E. Vervolgens gaat men voorwaarts (de wapens zijn op veilig gesteld). Bij het doortrekken van het bos F worden overal ladingen en rookpotten tot ontbranding gebracht (nabootsing van mortiervuur). De hulpinstructeurs jagen wederom de troep op, en werpen hier en daar een donderslag.

Daarna wordt de muur G beklommen en komt het peloton in een met hoog gras begroeid terrein, met hier en daar een bosje. In dit terrein H klinken zo nu en dan enkele schoten van sluipschutters. De troep gaat dan door middel van touwen over een diepe kloof, terwijl het sniper-vuur heviger wordt. Tevens worden in de kloof zelf enkele zwaardere ladingen tot ontploffing gebracht, zodat water en modder de aan de touwen bengelende mensen om de oren zullen spatten (Nabootsing Art. vuur). Zodra de eerste mensen aan de overkant in J zijn aangekomen, laden zij hun wapens en openen het vuur op de schijven bij K. De snipers houden op met vuren en nadat het hele peloton heeft gevuurd, worden de bajonetten opgezet, en wordt K — waar stropoppen zijn opgesteld — bestormd. In L vindt tenslotte de consolidatie plaats. Hier worden de wapens gecontroleerd en gaat de troep in mars-colonne een speedmars van 15 kilometer afleggen. Bij terugkeer in het kamp zullen de manschappen met tevredenheid terugzien op een vermoeiende, maar waardevolle oefening.

De grote voordelen van zo'n stormbaan zijn:

1. Er ontstaat een goede *korpsgeest*, doordat officieren en manschappen gezamenlijk deze baan afleggen.
2. De troep raakt gewend aan *kogelgefluit en knallen* en heeft althans enigermate de vuurdoop ondergaan.
3. Men vormt een lichamelijk goed getrainde eenheid.
4. Het instinct tot zelfbehoud wordt aangekweekt en de kans neemt toe dat deze eenheid zich uit moeilijke situaties zal weten te redden.

MILITAIR EN MAATSCHAPPIJ (V, slot)

door H. J. NEUMAN, Res. Eerste Luitenant van Algemene Dienst.

De wereld, waarin wij leven, is aan grote veranderingen onderhevig. Op het gebied, waartoe wij onze opmerkingen beperken, zien wij, dat de oorlog in zijn eerste stadium een zaak moet zijn geweest, die een iegelijk zonder uitzondering aanging. In de ontwikkeling van vele eeuwen werd de wapenhandel daarna een vermaak dat in beperkte kring werd beoefend, en de oorlog was een „koninklijke sport”. En thans zijn we er getuige van, hoe de oorlog opnieuw totalitair is geworden, maar nu in een betekenis, die veel gruwzamer en doordringender is, dan men zich tot voor kort kon voorstellen. De uitvinding van nieuwe wapens heeft ertoe bijgedragen dat de strijd steeds meer een massaal, een bovenpersoonlijk karakter ging dragen. En ofschoon het verkeerd is — zeker voor een militair — om de concrete oorlogsmotieven uit het oog te ver-

liezen, toch is het accent enigszins verschoven naar ideële drijfveren. Weinigen onder ons zullen zich verzoend hebben, met de nieuwe verhoudingen, die zijn ontstaan tussen militair en maatschappij. Maar we zijn er terdege mee op de hoogte en ons handelen en denken is er op ingericht. Aan de discussie over atoomvrije schuilplaatsen zal niemand met vreugde deelnemen, slechts een enkel zal haar echter als fantastisch afwijzen. Daar is de zaak te ernstig voor. En nu komen we tot een belangrijke conclusie: in onze tijd heeft het landsbelang een veel scherpere formulering verkregen en inbreuk op dat belang wordt spoediger onderkend en gestraft. In de Tachtigjarige Oorlog dreven Amsterdamse kooplieden aanzienlijke handel met de Spanjaarden, maar pas in onze eeuw ontstond de disqualificerende betekenis van het woord „collaborateur”.

In ons vorig artikel citeerden wij een uitspraak van de Schotse filosoof Adam Smith, waarin hij de raad gaf om de legers voortaan onder het commando te stellen van figuren, die afkomstig waren uit de kringen der politieke leiders. Aldus zou per definitie een hoge mate van overeenstemming ontstaan tussen de belangen der politieke en militaire leiders. Door de opkomst van de democratie, het parlementaire stelsel en de dienstplicht is dat doel eveneens nagenoeg bereikt. Bij sommige gelegenheden hoort men het verwijt, dat bij dit of dat deel van de strijdkrachten nog een reactionnaire geest heerst. In de eerste plaats dient men dan te bedenken, dat volledige democratisering van wat naar diepste wezen een hiërarchische bevelsgroep moet zijn ipso facto onmogelijk is. De termen van het Reglement op de Krijgstucht mogen de jonge recruit wellicht wat archaisch in de oren klinken, de geest die er uit spreekt, is zeer practisch gebleven. Vervolgens moet er nadrukkelijk de aandacht op worden gevestigd, dat het leger meer dan vroeger verbonden is met de maatschappij. Het militair isolement brokkelt af. Er steekt niets onvriendelijks in, wanneer we vaststellen dat de „kazernedagen” daarvan een symptoom, doch geenszins de oorzaak zijn. De oorzaken liggen dieper. Wij noemden de opkomst van de democratie en het parlementaire stelsel. Zo zou men bovendien kunnen wijzen op de verzakelijking van onze samenleving, op het functieverlies der standen en op het wegvallen der slagbomen van tijd en ruimte. Tenslotte moeten wij erkennen, dat er in de hiërarchie van het leger ongetwijfeld ruimte is voor sociale anachronismen, maar dat gevaar dreigt bij elke andere bevelsverhouding in overeenkomstige mate.

In deze laatste regels mogen wij er wellicht op wijzen, dat er in de internationale militaire wereld meer anachronismen schuil gaan, dan men op het eerste gezicht zou zeggen. Iedere militair zal zich op zijn tijd moeten verzetten tegen vooroordelen, die hun grond uitsluitend in het verleden kunnen vinden. Nog altijd leeft het beeld van de „typische militair”, en typisch is datgene, wat onze vooroordelen bevestigt. En wanneer we een poging zouden wagen om het verschil van opvatting te verklaren, dat er tussen de West-Europese en Amerikaanse autoriteiten bestaat met betrekking tot de oorlog, dan moesten we waarschijnlijk concluderen, dat de Europeanen op een merkwaardige wijze gevangen zijn gebleven in de feodale opvattingen van de oorlog als een koninklijke sport, terwijl de Amerikanen er uitsluitend een bloedige noodzaak in zien, die zij liever met productiecijfers en mathematische kansberekening oplossen dan met de inzet van mensenlevens.

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

Genietroepen bij de terugtocht der V.N. in Korea eind 1950.

I. In December 1950 trok het Amerikaanse X Corps in O. richting naar de haven van Hungnam terug. De taak van de Genietroepen bestond enerzijds in het intact houden en verbeteren van deze terugtochtsweg, anderzijds moest door het aanbrengen van hindernissen het naderen van de vij worden vertraagd. De weg werd over een zeer groot deel van de lengte van een tweede rij-strook voorzien, hetgeen alleen mogelijk geweest moet zijn door een enorme inzet van mechanisch gereedschap. Daar in die tijd van het jaar alle rivieren droog waren, konden naast de bruggen en viaducten aansluitingen worden gemaakt op doorwaadbare plaatsen, zodat men zich desnoods onafhankelijk van de bruggen kon maken. Ook dit moet een zeer groot grondverzet hebben meegebracht. Verschillende vij raids tegen de bruggen werden uitgevoerd. De vij miste de kans van zijn leven door na te laten op de doorwaadbare overgangsplaatsen op ruime wijze landmijnen te strooien. De andere opdracht: het vertragen van de opmars van de vij werd minder voortreffelijk uitgevoerd.

Vanwege de belangrijkheid citeren wij: An important lesson was learned; it takes considerable time to co-ordinate the planning for proper demolitions and to prepare the charges.

Slechts een deel der mogelijke vernielingen kwam tot stand. Daar de vij niet snel oprong, heeft zich deze omstandigheid niet gewroken. Bij de voorbereiding van het landingshoofd Hungnam en het daarop volgende ontruimen, hadden de genietroepen de volgende opdrachten: leggen van AT en AP mijnevelden, uitvoeren van vernielingen, opruimen van schootsvelden, bouwen van geschutsopstellingen, verbetering van het wegenet in het landingshoofd en aanleggen van 2 landingsterreinen voor transportvliegtuigen (type C 47). Een dier landingsterreinen, welke een grondverzet van 35.000 m³ vereiste, kwam met behulp van zeer veel mechanisch gereedschap, in 3 dagen tot stand door 24 h per dag te werken. Het landingsterrein bleef 6 dagen in bedrijf; daarna werd het, bij de ontruiming, vernield. Ook hier heeft men voor de moeilijkheid gestaan om een niet

ter vernieling voorbereid vliegveld onbruikbaar te maken. Men heeft zich moeten beperken tot het aanleggen van wat mijnevelden, uitvoeren van mijn-trechters en aanbrengen van boobytraps op het terrein en in de bijbehorende gebouwen. Wij krijgen niet de indruk, dat hier dit vernielingsvraagstuk werd opgelost. De vermoedelijk licht geconstrueerde kademuur werd vernield door brandslangen te vullen met springstof en achter de bekledingsmuren aan te brengen.

Belangrijk is te vermelden de grote waarde, welke gehecht werd aan landingsterreinen voor transportvliegtuigen. Bij het X Corps is het in Korea een „standard practice” geworden om „C 47 (d.i. de Dakota) air craft fields at „division command post locations” te bouwen.

Lieut Col Rowny,

Engineers in the Hungnam Evacuation.
MILITARY ENGINEER, 1951 Sept./Oct.

II. De overige troepen (waaronder 2 Amerikaanse L Kn) trokken in Z. richting terug, in totaal over een afstand van 480 km. Beschreven worden de geniewerkzaamheden in een der LK-vakken. De opdrachten waren identiek aan die, welke onder I vermeld zijn. Per LK-vak moest tenminste één terugtochtsweg intact worden gehouden, hetgeen voor een sterk gemotoriseerd leger, geen luxe lijkt. Over elk van de 7 grote rivieren die moesten worden overschreden, moesten twee bruggen, elk geschikt voor de zwaarste lasten, beschikbaar zijn.

Door Lr genietroepen werden hiertoe o.a. 2 spoorwegbruggen ingericht voor gewoon verkeer. Voorts werden 3 houten schraagbruggen gebouwd, dit ter overweging van hen, wier brugslagvisie bij Bailey en Treadway ophoudt. Bij de kleinere rivieren werden parallel aan de bruggen afritten gemaakt naar doorwaadbare plaatsen. Het zwaartepunt der werkzaamheden viel hier, in tegenstelling met I, op vernielingen. Het valt op, dat alleen vernielingen, welke uit militair oogpunt van direct belang zijn, worden gelast. Van een „verschroeiide aarde” — politiek is geen sprake. Centrales en drinkwaterbedrijven, welke in de eerste plaats voor de civiele bevolking dienden, werden niet vernield. Bij vernielingen is het primair, zich voor ogen te stellen: wat wil ik met de vernielingen bereiken?

Volgens het artikel was de bedoeling: zodanig vernielen, dat de vij de voorkeur geeft aan het bouwen van een nieuwe brug boven het herstellen van de vernielde. Het wekt enigszins verwondering te lezen, dat dit, o.i. geheel juiste, uitgangspunt volgens schr meestal leidde tot het vernielen van alle overspanningen, pijlers en landhoofden. Zonder de lengte der bruggen, der overspanningen en de hoogte van de pijlers te kennen, is het moeilijk hierover een definitieve indruk te krijgen.

Van juk- en schraagbruggen wordt vernieling geëist over tenminste 45 m lengte en wel zo dicht mogelijk bij de rivierbodem; voor de overige ondersteuning ter hoogte van de waterspiegel. Het verbranden van houten bruggen levert onvoldoende resultaat op. Als vernielingsmiddel werd in sommige gevallen napalm gebruikt; overigens als regel trotyl en in enkele gevallen plastische springstof. Op ruime schaal werden ook grote en kleine schepen vernield, om deze vij het gebruik daarvan als overgangsmiddel te ontzeggen.

Men krijgt niet de indruk, dat het bepalen van het tijdstip van vernieling tot moeilijkheden aanleiding heeft gegeven. O.i. moet een slecht gemotoriseerde vij het bij het achtervolgen van een ruim over transportmiddelen beschikkende tegenstander altijd afleggen. Voor het verstoren van deze terugtocht met lucht-aanvallen kregen de communistische troepen geen kans. Bij een terugtocht wordt op het moreel van een troep altijd een zware wissel getrokken. Duidelijk blijkt, dat bij deze operatie het moreel zeer goed bleef. Het wegblijven van sneeuw, regen en strenge vorst, waardoor de wegen, drijvende bruggen (op één uitzondering na) en de pijlers van geïmproviseerde bruggen intact bleven, droeg er mede toe bij om deze terugtochtsoperatie zeer goed te doen slagen.

Col E. C. Itschmer,
Engineers in Operatic Brug-Out.
MILITARY ENGINEER, 1951 Juli/Aug.

De W.

Brugslag over de Rapido, Mei 1944.

De overgang over de Rapido vormde een deel van de operatie, welke de omvatting van de Monte Casino als doel had. De Rapido is niet meer dan 20—25 m breed, maar diep en snel stromend. Reeds in Jan. 1944 hadden Amerikaanse troepen twee overgangspogingen gedaan. Zij waren echter met vrij zware verliezen teruggeslagen (zie *Military Review* Febr. 1950; Dallen).

De Britse divisie valt met 2 voorbrigaden aan; bij elke voorbrigade is een divisiegeniecompagnie ingedeeld, die ieder een klasse 40 Baileybrug moesten slaan en 2 veren bedienen. De derde geniecompagnie van de divisie moest ong. midden in het divisievak een klasse 9 Baileybrug bouwen voor teruggaand verkeer. Met deze laatste brug houdt dit gedeelte van het artikel zich in hoofdzaak bezig. Van een geniereserve blijkt niets.

Het programma lijkt nogal gortig, vooral als men er rekening mee houdt, dat de Amerikanen in Januari tev. per voorbrigade een bataljon genietroepen hadden ingedeeld. De indeling lijkt niet voldoende om, tegenover een hardnekige vij, tegenslagen op te vangen. Van vij zijde kan, vooral van de Monte Casino af, het gehele terrein zeer goed worden ingezien.

De gehele operatie is vijf weken tevooren geprojecteerd. Er blijft dus ruim tijd beschikbaar voor verkenningen; de juiste breedte ter plaatse van de brugslag wordt bepaald door overzwellen met een lijn. Behalve wat hulppersoneel voor het ontladen van de transportauto's, wordt een middelzware bulldozer D7 ingedeeld. Het gehele team oefent gedurende 20 dagen de Baileybrugslag intensief. De overgang moet 's nachts worden uitgevoerd na inleidende beschieting gedurende drie kwartier. De vij maakt hiervan gebruik om opstellingen in te nemen vlak aan de rivier. De nacht was mistig, hetgeen door de vij nog werd verergerd door het leggen van een rookgordijn. Van hun nieuwe opstelling uit geven de Duitsers stormvuur af, waardoor elke overgang onmogelijk wordt. Het blijkt niet mogelijk om aan de vij oever bruggenhoofden te vormen. Inmiddels ontstond een opeenhoping van auto's met brugmaterieel, waarvan het afroepen kennelijk ernstig had gefaald. Een Duits artvu dat hierop werd gelegd maakte de situatie zo hopeloos, dat de operatie ook om deze reden moest worden afgelast.

In plaats daarvan werd opdracht gegeven de volgende avond alle 3 compagnieën bij opvolging in te zetten op een der andere, reeds geprojecteerde, brugslagplaatsen. Aldaar moest een 24 m lange Baileybrug, klasse 40, worden gebouwd. Om 17.00 u. begint de eerste compagnie. Het aantrekken van de auto's met brugslagmaterieel blijft nu volkomen in de hand. De brugslagauto's rijden op tot vlak aan de rivier en worden daar ontladen. Het in brand schieten

van in de nabijheid gelegen hoischelven, en vooral de omstandigheid, dat de vij oever nog in genen dele van vijanden is gezuiverd, vertragen de uitvoering. Daar onvoldoende personeel beschikbaar is om de brug te lanceren, wordt hulp ingeropen van een lichte bulldozer, en als deze door vij vuur buiten gevecht wordt gesteld, neemt een tank de taak over. Twaalf uur na het begin van de bouw passeerde de eerste tank de brug, drie uur later dan aanvankelijk was gedacht. Geen gegevens worden vermeld betreffende de daaraan voorafgegane moeizame overgang met aanvalsbotten.

Men mag aannemen dat, vanwege het volkomen inzien van het terrein door de vij, het noodzakelijk was om vóór het aanbreken van de dag de brug gereed te hebben en het overschrijden door tanks mogelijk te maken. Dit zal gedwongen hebben tot een zó vroegtijdig begin van de brugslag, dat daarvoor nog de gehele nacht zou beschikbaar zijn. Duidelijk blijkt, hoe moeilijk de schatting van de voor de brugslag benodigde tijd wordt, als dit werk moet worden uitgevoerd, zonder dat aan de vij oever over een bruggenhoofd van enige omvang wordt beschikt.

Lieut Col Daniell,
The Battle for Casino, May 1944.
R.E.J. 1951, September.

De W.

Moderniseer de Veld-artillerie.

Waarom hebben wetenschap en industrie in de Verenigde Staten er niet toe bijgedragen de Veldartillerie „up to date” te maken? De Amerikaanse Kolonel T.O. Tee meent dat de O.R.O. (Operations Research Office) hiertoe het uitgangspunt behoort te zijn. De Amerikanen achten, in vele opzichten terecht, hun Veldartillerie de beste ter wereld. Tactiek en doelstelling laten niets te wensen over. De kanonnen en houwitsers zijn veelal beter dan die van andere landen. Voertuigen en munitie worden door andere legers hoog aangeslagen en geen land heeft vuurleidingsinstrumenten en verbindingsmiddelen zo goed als de onze. De Veldartillerie is echter overal in de eeuw der machine achtergebleven, om over de atoom-eeuw nog maar niet te spreken. „Kan de grootste wetenschappelijke en industriële macht ter wereld niet meer tot stand brengen dan een ietwat verbeterde artillerie met paardentractie?”

Het is niet voldoende dat de Amerikaanse artillerie sneller en meer handelbaar is dan die van de vijand wanneer —

zoals nu het geval is — zijn infanterie, artillerie en pantser ons kunnen onderdrukken, wegens hun veel grotere aantallen. Daarom moet meer vuurkracht per artillerist ontwikkeld worden.

Schrijver brengt hulde aan de Amerikaanse artilleristen op Korea, die „so often saved the day for our forces in that sorry land”, maar meer vuurkracht zou zoveel te beter zijn geweest. Schr. wil geen wijziging in de algemeen aanvaarde verhouding van artillerie tot infanterie al zou elke strijder meer artillerie toejuichen. Hebben wij betere defensieve wapenen wanneer een oorlog in West-Europa uitbreekt? Het gebruik van luchtdoelkanonnen, tanks en infanteriegeschut als aanvullend veldgeschut is zeker van belang maar is het genoeg?

Zeer sterke tactische luchtsrijdkrachten zijn in West-Europa niet beschikbaar en daarom is er nooit genoeg artillerie. Zelfs wanneer de geleide projectielen spoedig hun intrede doen, zullen er nog vele jaren verlopen alvorens de conventionele artillerie is vervangen. De geleide projectielen zullen de directe steun der lichte en middelbare artillerie niet verdringen; de oorlogsrealiteit in de overzienbare toekomst vraagt nu de ontwikkeling van meer vuurkracht.

We hebben de vroegere Franse en Duitse kanonnen en houwitsers verbeterd doch niets nieuws van bijzondere betekenis geproduceerd, met uitzondering dan van de V.T. proximity fuse (nabijheidsbuis) en deze vinding wordt aan de Marine toegeschreven. Kolonel Tee constateert zelfs terughoudendheid om mogelijkheden te bestuderen. Zo zijn artillerieraketten een economisch en gemakkelijk middel om de vuurkracht te vergroten, niettegenstaande hun betrekkelijke onnauwkeurigheid. „We hebben voorzichtig over de waarde van raketten-artillerie gedebatteerd, ofschoon de z.g. ten achter zijnde Russen reeds talrijke rakettenafdelingen bezitten.”

De numerieke meerderheid, die we zullen hebben te bestrijden maakt het noodzakelijk te beschikken over artillerie, die niet slechts ietwat superieur is in academische zin, doch die de artillerie van de vijand verre overtreft in vernietigend vermogen. Spr. meent, dat alle (materiële) bestanddelen van de veldartillerie, zoals de vervoermiddelen, de verbindingsmiddelen en alle hulpmiddelen voor het schieten zelf de hulp van de wetenschap en de industrie behoeven. Men kan niet zonder meer de industrie opdragen de artillerie te moderniseren.

De oplossing zal tot stand moeten komen door de O.R.O. in samenwerking met de tactische en technische legerspecialisten. Begonnen moet worden met na te gaan, welke doelen door de artillerie bestreden moeten worden. De volgende vraag betreft hetgeen nodig is voor een maximale vernieling van deze doelen en welke projectielen, instrumenten, enz. enz. nodig zullen zijn om de opdracht uit te voeren.

Het bestaande vuurregelingsstelsel vraagt maandenlange oefening van artillerie-waarnemers, het personeel op het vuurregelingscentrum en de bedieningsmanschappen bij de stukken, waarbij altijd rekening moet worden gehouden met het insluipen van de menselijke fouten.

De kust- en de luchtdoelartillerie en de Marine bezitten reeds jaren mechanische en elektrische instrumenten die bewegende doelen waarnemen, hun koers bepalen en de kanonnen doen afvuren. Waarom heeft de Veldartillerie dan niet iets dergelijks? Waar wachten we op?

Het zeer belangrijke vraagstuk van het vermeerderen van de vuurkracht der veldartillerie door modernisering zal zeer zeker de belangstelling hebben van onze artilleristen en speciaal van onze technisch georiënteerde artilleristen en mogelijk reden zijn om zich in deze materie te verdiepen.

Kol. T. O. Tee.

U.S.A. COMBAT FORCES, Nov. 1951.

P. S.

Tanks in Korea.

Het is in Korea wenselijk en doeltreffend gebleken, zelfs onder ongunstige omstandigheden tanks te gebruiken, om snelheid en stootkracht achter de gevechtshandelingen te leggen en om het moreel van de vijand te beïnvloeden. De grootste eenheid, die hiervoor kon worden gebruikt was doorgaans de compagnie.

Gevechtservaringen hebben geleerd, dat de hedendaagse theorieën omtrent de samenwerking van tanks en infanterie volkomen houdbaar zijn. Hoewel de terreinsomstandigheden kleine modificaties nodig maakten, waren alle methoden te gebruiken. Bij stellingname van de vijand op een van de eigen troepen gekeerde helling (reverse slope) verdient de methode van gescheiden oprukken de voorkeur. De doeltreffendheid van het optreden bij nacht, van de eigen tanks, won sterk aan waarde door het voortdurend bij nacht ageren van de vijand. Voor het ontdekken van vijandelijke weerstanden in front van een eigen oprukkende pantsercolonne werd met goed gevolg gebruik

gemaakt van lichte vliegtuigen. Verkeerd evenwel was het optreden van een bataljonscommandant, die vanuit een dergelijk vliegtuig zijn bataljon commandeerde. Hij had dit aan een waarnemer moeten overlaten, aangezien hij zelf uit de lucht nooit een volkomen controle kon hebben over zijn bataljon, en zich van bataljonscommandant verlaagde tot luchtwaarnemer.

In het algemeen kunnen voorlopig de volgende lessen worden getrokken.

Bij de aanval:

Indien infanterie deel uitmaakt van een gepantserde gevechtsgroep, die diep in de vijandelijke stellingen moet doordringen, moet deze infanterie worden vervoerd in gepantserde terreincarriers. Infanterie, vervoerd op tanks, kan deze taak niet overnemen.

Afzonderlijk optredende tankeenheden moeten geen gevechtsdoelen aanvallen, indien deze niet kunnen worden gehouden tot infanterie voor aflossing aanwezig is. Indien niet over gepantserde infanterie wordt beschikt is de afstand tot het gevechtsdoel dus afhankelijk van het tempo, dat de normale infanterie kan ontwikkelen.

De communisten maken een ruim gebruik van antitankploegen, die de tanks op korte afstand, met alle mogelijke organieke en geïmproviseerde middelen aanvallen. Toch oefent het schokvermogen van de tanks een grote invloed uit op het moreel van de tegenstander.

Goed werken van verbindingen en een goede doelaanduiding zijn zeer belangrijk voor samenwerking van infanterie en tanks. Zij moeten door een ieder worden begrepen.

Elke gepantserde colonne ter sterkte van een compagnie tanks of meer, moet worden vergezeld van een gepantserd bergingsvoertuig.

Bij de verdediging:

Indien het terrein dit toelaat verdient het aanbeveling tanks bij de voorposten in te delen.

Bij aanvallen van antitankploegen werkende op korte afstand, worden bij rijden met open luiken minder tanks verloren dan bij rijden met gesloten luiken.

Het is van groter belang, dat een tankcommandant leiding geeft aan zijn bemanning, dan dat hij vuurt met de in de toren opgestelde zware mitrailleur.

Tankcommandanten behoren hun bevelen te geven over het radionet, en niet steeds voor dit doel uit te stijgen.

Voor de uitvoering van alle gevechtshandelingen is een goede onderlinge ver-

standhouding tussen tankbemanning en infanterie onontbeerlijk.

Opstelling van tanks in de frontlijn is zeer doeltreffend tegen in het open terrein optredende vijand.

Inzet van bazooka's tegen een goed gesteunde tankaanval over open terrein is betrekkelijk inefficiënt. Indien voldoende gesteund door infanterie is het wapen echter zeer waardevol in bedekt terrein en in bossen of oorden.

De Noordelijken vallen doorgaans bij duisternis aan. Het verdient aanbeveling tegenaanvallen bij daglicht te lanceren, aangezien de tegenstander dan doorgaans zijn troepen in verzamelpplaatsen heeft geconcentreerd en nog niet de juiste formatie heeft aangenomen.

Luitenant G. B. Pickett.

Tanks in Korea: 1950-1951.

ARMOR, November/December 1951.

v. H.

Het luchtdoelkanon van 90 mm als veldartillerie

In Korea is de luchtdoelartillerie heel veel tegen gronddoelen ingezet. Zijn dracht, nauwkeurigheid en beweeglijkheid en grote vuursnelheid maakten de 90 mm vuurmond daartoe zeer geschikt, in het bijzonder — door de grote dracht — bij de middelbare artillerie. Bij het vuur op gronddoelen is de vuursnelheid geringer dan het vuur op luchtdoelen. Een zwak punt bij dergelijk vuren is het gering aantal radiotoestellen, waarover de afdeling Lua beschikt. Schrijver bepleit zeer zeker niet, dat de afd. Lua ook een zodanige uitrusting moet hebben, dat deze te allen tijde ook als veldartillerie kan worden ingezet, want hij staat zeer terecht op het standpunt, dat dit *neventaak* is. Dat deze *neventaak* (tot nu toe) in Korea min of meer de hoofdzaak is geworden, zit hem alleen in het feit, dat er van vijandelijke luchtactie boven Zuid-Korea niet veel te bespeuren is.

Men weet niet, of en wanneer, de tegenpartij ook tot luchtacties zal overgaan. De toenemende activiteit van Migs 15 boven Noord Korea wijst in de richting van grotere luchtactiviteit. Men kan het dus in Zuid-Korea niet zonder luchtdoelartillerie stellen. Maar het vuur op luchtdoelen blijft hoofdzaak. Wordt deze artillerie tegen gronddoelen ingezet, dan zullen onderdelen van de gewone veldartillerie moeten bijspringen, om de grondtaak zo goed mogelijk te doen uitvoeren.

Majoer Wright

COMBAT FORCES, December 1951.

B. K.

De burgerlijke controle op de militaire leiding.

Kolonel Harriot zet de verhouding tussen de militaire leiding en de burgerregering in tijden van oorlog uiteen. Na een overzicht te hebben gegeven van de ervaringen in de Amerikaanse burgeroorlog komt schrijver op de tweede wereldoorlog en op de figuur van Henry Stimson, die van 1911-1913 en van 1940-1945 minister van oorlog is geweest. Een man van uitzonderlijke verdiensten, die op het standpunt stond, dat de minister van oorlog zijn generaals moet steunen en verdedigen. Als generaals succes hebben is dat niet nodig. Alleen als generaals falen wordt het anders. Dan komt de critiek. Maar als de minister er van overtuigd is, dat zijn generaals goed zijn, dan moet hij ze in bescherming nemen. Hij moet evenwel zorgen steeds boven de generaals te staan, daarbij kan hij prijzen en loven in het openbaar en kan binnenskamers zo nodig reprimandes uitdelen. Hij stelt zich dus op het eeuwenoude en juiste standpunt van het vertrouwen. Heeft de minister de generaals waar hij vertrouwen in stelt, dan is het zijn plicht om ze in bescherming te nemen. (Een zelfde standpunt nam de toenmalige minister van Oorlog Bosboom tijdens de eerste wereldoorlog in. Zijn ervaringen zijn neergelegd in het interessante boek „In moeilijke omstandigheden”. B. K.) Het vertrouwen is doorslaggevend. Wanneer het volk geen vertrouwen heeft in zijn militaire leiders, dan is het leger verloren. Stimson had generaals en admiralaars waar hij een onbeperkt vertrouwen in kon stellen, n.l. Pershing, Marshall, Mac Arthur, Nimitz, King, Eisenhower en vele anderen. Zij waren militaire leiders in de ware zin des woords. Schrijver onderscheidt twee soorten van leiderschap en wel het leiderschap door middel van het bevel, en dat door middel van de overtuiging. Slechts het laatste brengt de mensen tot een effectieve en harmonieuze samenwerking. Het militaire leiderschap schept vele verplichtingen. In de huidige omstandigheden moeten de burgerlijke en militaire leiders streven naar nationale veiligheid zonder militarisatie, internationale samenwerking, zonder zwakte en naar een wereldwetgeving, die door een daartoe in staat zijnde wereldorganisatie kan worden gehandhaafd, steunende op de publieke opinie.

Kolonel D. B. Harriot.

MILITARY REVIEW, Dec. 1951.

B. K.

Mao-Tse-Toung.

In 1941 gaf Mao-Tse-Toung in Yenan een boekje uit van slechts 50 bladzijden, getiteld: Strategische problemen van de revolutionaire oorlogen in China. Buiten zijn land zullen hoogstens een handjevol mensen dit boekje het lezen hebben waard geacht. Maar op 31 Maart 1949 maakten de Communisten zich meester van Peking, op 27 Mei van Shanghai en op 14 October van Canton. In November 1950 dreven zij het leger van niemand minder dan Mac Arthur 350 km terug, van de grens van Mandsjoerije tot over de 38e breedtegraad. Van waar kwam die geweldige kracht. De oplossing had men in het boekje van Mao-Tse-Toung kunnen lezen. Mao zegt daarin onder meer:

Wanneer de vijand aanvalt trekken wij terug.

Wanneer de vijand terugtrekt, bestoken wij hem.

Wanneer de vijand standhoudt, gaan wij rondom hem zitten.

Wanneer de vijand doodmoe is, vallen wij hem aan.

Volgens deze eenvoudige beginselen heeft Mao consequent gehandeld. Hij is zeer goed strateeg en tacticus en een geboren volksleider. Hij is zeer sterk in het gebruik van zodanige slagzinnen, dat ze onmiddellijk door de massa worden aanvaard, slagzinnen, die de massa kracht en vertrouwen geven. Zo heeft hij zijn troepen doordrongen met de slagzin: „In de strategie één tegen tien, in de tactiek tien tegen één”. De eerste streelt de Chinese eigenliefde.

Het is China (wel is waar met de hele macht van de Sovjet-Unie er achter, maar dat zegt hij niet, B.K.) dat het tegen alle landen die in Korea vechten opneemt, het machtige Amerika inbegrepen. Eén tegen tien. En hij houdt het. Maar in de tactiek moeten zijn mannen nooit aanvallen alvorens zij een formidabele, liefst tienmaal zo grote meerderheid hebben. Tsjang-Kai-Sjek noemt hij zijn „sergeant-fourier”, de man die hem op ongekende wijze in het Amerikaanse materieel heeft gezet.

Mao-Tse-Toung heeft een geweldige persoonlijke invloed. Van 1927 af heeft hij temidden van zijn strijders onder de meest harde omstandigheden geleefd. Hij heeft niet minder dan elf vernietigingscampagnes van Tsjang-Kai-Tsjek moeten afslaan en doorstaan. Zijn leven is voortdurend in gevaar geweest. Maar zijn energie was onuitputtelijk. Schrijver besluit met te zeggen, dat wanneer het Westen meer bekend was geweest met de gedachten en strijdmethoden van Mao-Tse-Toung, deze wellicht niet zoveel en

zo dikwijls gezegevierd zou hebben. (Maar het Westen glimlacht als men het over Chinezen heeft en neemt ze niet au serieux. Men vertelt, dat Napoleon, toen hij eens een wereldbol spelenderwijze voor zich liet ronddraaien zei, dat China een reus was die sluimerde. Laat hem slapen zei de grote keizer, want als hij ontwaakt, dan zal hij de wereld doen beven. Historisch staat deze uitspraak niet vast, maar zij is toch typerend voor het heden. B. K.)

Turenne.

TIJDSCHRIFT VOOR MILITAIRE DOCUMENTATIE, December 1951.

B. K.

Raadgevingen voor sprekers

Er zijn maar weinig waarlijk goede sprekers. Het lijkt zo gemakkelijk en toch staan velen — als zij in het openbaar, dus ook bij theorieën voor een klas moeten spreken — vaak met een mond vol tanden. Volkomen beheersing van het onderwerp is voor hen, die deze moeilijkheden hebben, een eerste vereiste. Lees nooit voor, dat is dodelijk. Gebruik aantekeningen in de volgorde waarin u ze nodig heeft. Wees nooit eentonig met uw stem. Er is geen beter slaapmiddel dan een eentonig geluid. Betrek uw gehoor in uw betoog. Velen weten met hun houding geen raad. Gebruik zo nodig een lesenaar. Daar kunt gij u aan vasthouden of op slaan. Het geeft u vele mogelijkheden. Gebruik geen stopwoorden. In minder dan geen tijd zit uw gehoor deze te tellen en gaat uw betoog volmaakt verloren. Sta niet als een zoutpilaar, maar ren ook niet heen en weer en praat vooral niet met uw rug naar uw gehoor. Voer niet herhaaldelijk dezelfde bewegingen uit. Dat is nog belachelijker dan het gebruik der stopwoorden. Gun uw gehoor en uzelf rust, laat het besprokene af en toe bezinken en ga welbewust naar een climax en houdt uw gehoor tot dat punt in spanning. Leer hetgeen gij hebt te zeggen uit uw hoofd en repeteer het alvorens gij moet optreden. Kijk uw gehoor niet aan, maar zie er overheen, zoiets boven het midden van de achterste toehoorders. Dan lijkt het net of u hen allemaal aankijkt. Laat u niet beïnvloeden, maar leg uw wil op aan uw gehoor. Daar staat u voor.

(Elke militaire meerdere moet kunnen spreken. Van de stem gaat een geweldige macht uit. Het is met spreken zo, dat, naarmate men het meer doet, het steeds gemakkelijker wordt. Bovenstaande punten kunnen ons daarbij goed helpen. B. K.)

Majoor Bennet

COMBAT FORCES, December 1951.

B. K.

Nieuw materieel voor de R.A.F.

De R.A.F. komt geleidelijk aan beter in zijn modern materiaal te zitten. Het heeft wel betrekkelijk lang geduurd, maar nu heeft men ook inderdaad iets zeer goeds. Het beste materieel is — bij gelijke piloten — in de lucht doorslaggevend. Sinds begin 1951 zijn de jagers van het „Fighter Command” Gloster Meteor 8, een verbeterde uitgave van de Gloster Meteor 4. De Jet jager bommenwerpers, waarvan nu nog de Vampire wordt gebruikt, worden spoedig met Venoms uitgerust; de Venom belooft een van de meest formidabele vliegtuigen voor tactische luchtsteun te worden. De Nachtjagers — waarvoor tot voor kort Mosquito's werden gebruikt — worden nu Meteors NF 11 en Vampire NF 10 ingezet. Als lichte bommenwerper doet de uitstekende jet bommenwerper Canberra B2. Het „Coastal Command” heeft de Shackleton in plaats van de Lancaster A SR 3. Als transportvliegtuig hebben de Hastings — die voor het eerst werden ingezet tijdens de de luchtbrug naar Berlijn — en Vikings de Yorks en Dakota's vervangen. Uit de aard der zaak staat men hierbij niet stil. Men blijft waakzaam en schrijver besluit zijn artikel met zijn vertrouwen uit te spreken in de Britse wetenschapsmensen, die in de strijd om de heerschappij in de lucht niet te kort zullen schieten.

*THE ROYAL AIR FORCE QUARTERLY
besproken in MILITARY REVIEW, December 1951.*

B. K.

Tanks

De oorlog in Korea heeft al heel wat over het gebruik van tanks te horen gegeven. Maar het is nu toch wel zo, dat men de volgende punten als vaststaand kan aannemen:

a. er zijn maar heel weinig terreinen, die voor tanks onbegaanbaar zijn;

b. bazooka's en andere anti-tank wapens zijn alleen niet in staat een krachtige en fel doorgezette tankaanval tegen te houden;

c. een mobiele verdediging met inzet van tanks is het beste en geeft ook de beste mogelijkheden om weer tot het offensief over te gaan;

d. vuurkracht alleen kan het nooit winnen van vuurkracht met bewegelijkheid;

e. tanks kunnen het niet zonder beschermende vuren stellen. Zij moeten altijd als „team” optreden, met andere tanks, infanterie, artillerie, vliegtuigen.

In deze combinatie kan men elke zuiver defensieve macht breken.

De Sovjet Unie heeft een zeer grote mankracht, veel groter dan de Westerse mogendheden. Bovendien is het gebruik van de mens in het Oosten of in het Westen geheel anders. Het Westen heeft echter het voordeel van een geweldig productie-apparaat. Het Amerikaanse leger moet zijn infanteristen zoveel tanks geven, dat daarmee het overwicht aan mensenmateriaal wordt opgeheven. Hoewel men de infanterie zeer zeker de nodige tankbestrijdingsmiddelen niet moet onthouden, moet men het echter onder geen voorwaarde *alleen* in die middelen zoeken. Die opvatting is zuiver defensief en voert onherroepelijk naar de nederlaag. Men moet tanks hebben en deze moeten tezamen met infanterie, artillerie en vliegtuigen *het* team vormen, dat in staat is door zijn vuurkracht en bewegelijkheid een bewegelijke verdediging te voeren en tot het offensief over te gaan.

Colonel Wright,

COMBAT FORCES, December 1951.

B. K.

Vlammenwerpers helpen de Infanterie

Mensen en dieren hebben een instinctmatige vrees voor vuur. Die vrees kan zelfs zo groot zijn, dat men er door wordt verlamd of door paniek gegrepen wordt. De ervaring uit de tweede wereldoorlog was, dat zelfs de beste troepen het opgaven, als zij met vlammenwerpers werden bewerkt. Canadezen hebben in de tweede wereldoorlog het meest van vlammenwerpers gebruik gemaakt. Men onderscheidt de draagbare vlammenwerpers en de gemechaniseerde. De draagbare is echter nog zeer zwaar en — hoewel veel uitwerking hebbend — is de dracht slechts klein en kan zij maar betrekkelijk kort werken. De gemechaniseerde vlammenwerpers hebben deze nadelen niet, maar zij vormen door hun grootte een doel voor vijandelijk vuur. Het beste kan men ze in massa gebruiken. Ze hebben dan een volkomen vernietigende uitwerking. Zowel bij aanval als verdediging kan de vlammenwerper op zeer goede wijze worden gebruikt. De Napalm bommen zijn ook een uitvloeisel van de vernietigende macht van het vuur. Deze soort bommen wordt door de Chinezen en Noord-Koreanen het meest gevreesd. Schrijver is van mening, gelet op de enorme uitwerking, dat vlammenwerpers organiek bij een regiment infanterie moeten worden ingedeeld. Per regiment een compagnie van 5 officieren en 82 minderen met twee pelotons draagbare- en twee pelotons gemechaniseerde vlammenwerpers.

Luit.-Kolonel Miller,

COMBAT FORCES, December 1951.

B. K.

Waarom moeten wij meer luchtstrijdkrachten hebben?

Generaal Bradley — de voorzitter van de Amerikaanse Verenigde Chefs van Staven — sprekend op een bijeenkomst in Chicago op 8 November 1951, is van mening, dat er vier mogelijkheden in de internationale ontwikkeling zijn en wel:

a. De Sovjet Unie gaat een andere politiek volgen. Dat land zal dan niet alleen met wóórden, maar ook met dáden bewijzen, dat het inderdaad vredelievend is, het zal het IJzeren Gordijn dan opheffen, de satelliet staten van hun boeien ontslaan en een eerlijke en oprecht gemeende vriendschapspolitiek met de vrije wereld onderhouden.

b. De Sovjet Unie zal toestemmen in een wapenstilstand in Korea en Indo China, maar zal de koude oorlog op alle mogelijke manieren voortzetten, teneinde door economische ondermijning, sociale onrust te verwekken, waardoor 5de colonnes de kans zullen krijgen om hun slag te slaan, zoals dat b.v. in Tsjecho Slowakije het geval is geweest.

c. De Sovjet Unie zal doorgaan met de huidige methoden van agressie, d.w.z. het blijven ontketenen van oorlogen als in Korea, Indo China, Malakka en zoals Griekenland dat heeft meegemaakt, waarbij de satellietlanden het vuile werk mogen opknappen.

d. De Sovjet Unie neemt het risico en gaat tot een daadwerkelijke derde wereldoorlog over.

Binnen het raam van deze vier mogelijkheden, moeten de Verenigde Staten hun defensie opbouwen. Hoofdvoorwaarde is daarbij, dat de drie grote onderdelen der strijdkrachten voor hun taak berekend moeten zijn. De noodzakelijkheid van grondstrijdkrachten behoeft niet te worden aangetoond. Hetzelfde geldt voor de vloot. De verbindingslijnen — die over de oceanen lopen — moeten beveiligd zijn. Maar generaal Bradley en de Verenigde Chefs van Staven hebben zich nadrukkelijk uitgesproken voor een aanzienlijke versterking van de luchtstrijdkrachten. In de eerste plaats moet — tezamen met Canada — een machtige vloot van jachtvliegtuigen het eigen land beveiligen tegen aanvallen van vijandelijke vliegtuigen met atoombommen. Dit moet omdat anders dodelijke catastrophes het volk zouden kunnen treffen. Tegelijkertijd moet echter een beroep op de luchtstrijdkrachten worden gedaan om de oorlog te winnen. De vijandelijke luchtmacht is sterk en dagelijks zal — zowel strategisch als tactisch — in een eventueel conflict — met het optreden daarvan reke-

ning moeten worden gehouden. De mannen van de luchtmacht weten echter, dat de enige manier om de overwinning in de strijd om de luchtheerschappij te behalen, niet alleen de vernietiging van de vijand in de lucht zelve is, maar óók van zijn grondbases. De vijand moet uit de lucht verdreven worden, zijn verdediging in de lucht doorbroken en zijn industrie en zijn vitale hulpbronnen worden vernietigd. Alleen op deze wijze kan de opmars van de grondtroepen en de nederlaag van de vijand worden verzekerd. Daartoe moet de luchtmacht in staat zijn door zijn kwantitatieve sterkte, het meest moderne materieel en een zo groot mogelijke geoefendheid van het personeel. Sinds 1945 heeft het atoomwapen zich gevoegd in de rij der moderne strijdmiddelen. Sinds dat ogenblik hebben — naast de eerste proefexplosie en de beide bommen op Hiroshima en Nagasaki nog 18 proefexplosies plaats gevonden. Voorts worden de proefnemingen met andere atomische wapens en met atoomenergie krachtig voortgezet. In September 1949 bracht de Sovjet Unie haar eerste atoombom tot explosie. Daarna vonden nog twee proefexplosies plaats. Het leiderschap op atomisch gebied is nog onbetwistbaar bij de Verenigde Staten. De chefs van staven hebben zich unaniem uitgesproken voor een zo krachtig mogelijke ontwikkeling der atoomwapens.

Zonder enige twijfel zullen de atoomwapens een geweldige invloed hebben, maar men moet niet denken, dat deze middelen het nu wel alleen klaar zullen spelen. Wanneer een vijand zijn strijdkrachten zodanig verspreidt, dat er slechts één soldaat op elke 100 m loopt, dan is er geen atoombom, die een dergelijke opmars tegenhoudt. Dat zal dan met andere middelen moeten geschieden. Maar wanneer een vijand zijn krachten concentreert hebben wij de middelen om hem te vernietigen. Men moet goed bedenken, dat oorlogsmachines nooit de mensen zullen kunnen vervangen. Zij zullen mensen sparen, maar volledig vervangen nooit. Als men op die basis de strijdkrachten zou willen opbouwen, dan zou men zelf meewerken aan een volkomen mislukking.

COMBAT FORCES, December 1951.

B. K.

Lessen in leiderschap

Onrechtvaardigheid brandt diep. Het maakt de mens of dood of dol. Onrechtvaardigheid is het zekerste middel om een onderdeel naar de ondergang te voeren. Men behoeft bij onrechtvaardigheid niet direct aan een onjuiste straf te den-

ken. Er zijn talloze gevallen van onrechtvaardigheid, waarbij zelfs geen rapport door een commandant is gemaakt of ingediend bij de tot straffen bevoegde meerdere. De onrechtvaardigheid bij straf komt wel voor maar is in vergelijking met de andere gevallen toch uitzondering. De wet geeft iedereen voldoende bescherming tegen onrechtvaardigheid.

Maar men kan een man op talloos vele wijzen op zijn hart treffen en dat is het ergste wat er is. En juist in deze tijden, waar de koude oorlog de sentimenten op zo uiterst geraffineerde wijze in beroering brengt, is dit van het grootste belang. Zij die daarmee geen rekening houden spelen de tegenpartij op geduchte wijze in de kaart. Als voorbeelden noemt schrijver, wanneer men een soldaat in een fuctie handhaaft, die hem niet ligt, terwijl hij om verandering heeft gevraagd, men iemand ergens plaatst en hem verder vergeet, wanneer men altijd eist en nooit iets teruggeeft. Dat behoeft niet materieel te zijn, maar vooral juist geestelijk, vooral altijd kritisch, maar nooit een waardering is dodelijk. Dan krijgt men mensen, die geen vertrouwen in hun aanvoerders hebben — en dat is levensgevaarlijk — of mannen die het niets, maar dan ook helemaal niets meer kan schelen, en dat is eveneens levensgevaarlijk. Scheer nooit uw personeel over één kam (Montgomery weer er reeds op, dat dit de beste manier is om de eigen ondergang te verzekeren. B. K.) Heb als chef altijd belangstelling voor uw personeel. Wees er bij. Wees één met hen. Zorg dat zij u altijd vertrouwen. Dan hebt gij het gewonnen en kunt gij alles van uw mannen vragen. (Een buitengewoon goed artikel, dat ons uit het hart gegrepen is. B. K.)

*Colonel „Clearvian”,
COMBAT FORCES, December 1951.*

B. K.

Misleiding van de vijand

Misleiding, krijgslisten zijn altijd van de grootste betekenis geweest. Toch wordt er nog te weinig aandacht aan besteed, alhoewel men er in de tweede wereldoorlog zeer grote successen mee heeft behaald. Zo onder andere Montgomery in de slag bij el Alamein, die door gebruik van dummytanks op grote schaal, de Duits-Italiaanse pantsersrijdkrachten in het Zuiden van el Alamein wist vast te houden, terwijl in het Noorden de grote klap kwam, zo de inderdaad grootse misleidingsmanoeuvre in Zuid-Oost Engeland, voor en tijdens de invasie van Juni 1944 die als resultaat had, dat het 15e Duitse leger in de omgeving van Calais bleef staan, terwijl de geallieerden in Norman-

dië hun slag sloegen. Wetenschappelijk uitgedachte misleidingsmanoeuvres acht schrijver van zeer veel belang tegen de Russen, omdat deze manoeuvres aanleiding kunnen zijn tot een verspreiding der krachten, waardoor tegenover de Russische mensenmassa's beter kan worden opgetreden.

De radio geeft op dit gebied zeer grote mogelijkheden. Tijdens de oorlog wierp de R.A.F. op een der Duitse vliegvelden, fel gekleurde voetballen gevuld met helium gas. Dit was een goedkope manier om tal van Duitse wetenschapsmensen een tijdlang van hun werk af te houden, daar men eerst wilde weten, wat die ballen nu wel voor bedoeling zouden kunnen hebben. Het hoorngeschal waarmee de Noord-Koreanen en Chinezen hun aanvallen plegen in te zetten, kan ook gebruikt worden voor misleiding. Bij luchtlandingen moet in de toekomst op zeer grote schaal met misleiding worden gewerkt, kunstmatige rookwolken moeten boven gebieden, die wellicht voor luchtlandingen in aanmerking komen worden gemaakt. Instrumenten, die het vuur van mitrailleurs nabootsen, alvorens zichzelf met een heftige knal te vernietigen, moeten daarbij worden uitgeworpen. Het moet wel een buitengewoon slim en dapper man zijn, die dan besluit, om — als hem van vele plaatsen landingen of vermeende landingen worden gemeld — toch al zijn beschikbare krachten tegen één landingsplaats in te zetten. Hoe zou b.v. een compagnie of bataljon reageren, als zij pamfletten hadden gelezen, of per radio hadden gehoord, dat hoewel niet alle rode „flares” radioactief waren er toch enkele onder zaten, als boven uw gebied dergelijke flares daalden? Hoe zou uw compagnie reageren, als zij op een bepaald ogenblik op een weg plotseling in een kleverige substantie trapt — die overigens volmaakt onschuldig kon zijn — met een onaangename lucht? Schrijver meent dat dit beslist het nodige tijdverlies zou geven. Om een goed gebruik te maken van deze misleidingen moet men de mentaliteit van de tegenpartij goed hebben doorgrond.

*Kapitein Hadley,
COMBAT FORCES, December 1951.*

B. K.

De opleiding maakt de soldaat

De moderne oorlog stelt zware eisen aan degenen die hem moeten voeren. Men kan in die strijd slechts succes hebben, als aan de volgende voorwaarden wordt voldaan en wel:

a. De man moet zijn wapens grondig kennen; b. Hij moet zijn wapens op de juiste wijze onder alle omstandigheden

weten te gebruiken; c. Hij moet onder een goede discipline zijn gesteld; d. Hij moet in een zo goed mogelijke lichamelijke conditie zijn; e. Hij moet vertrouwd worden gemaakt met de geluiden van het slagveld en hij moet weten waarom hij in het leger is en waarom het voor hem en zijn land van belang is, dat hij een zo goed mogelijk soldaat is.

Met deze basis als ondergrond zal hij zich door de moeilijkheden van de strijd kunnen heenslaan.

COMBAT FORCES, December 1951.

B. K.

De Patton-tank in Korea.

Bij de inzet van tanks in Korea is men doorgaans aangewezen op het gebruik van slechte verbindingen. In de laagvlakke worden de wegen als regel aan weerszijden begrensd door natte rijstvelden zonder vaste ondergrond; in geaccidenteerde terrein daarentegen worden de wegen geflankeerd door ravijnen of steile hellingen, die het verlaten van de weg beletten. Daar ook het spoorwegnet zeer armelijk is, wordt door e.e.a. de aanvoer zeer bemoeilijkt.

De Patton-tank werd bij Britse, Australische en zelfs Z. Koreaanse eenheden ingedeeld en zowel tegen N. Koreaanse troepen als tegen Chinese vrijwilligerskorpsen ingezet.

Daarbij zou niet alleen gebleken zijn, dat de pantsering bestand was tegen treffers van allerlei soort kaliber en zelfs tegen mijnwerking, maar dat voorts het voertuig zelve zeer manoeuvreerbaar was, met het gevolg dat de Patton zich in korten tijd tot „Meester” van het Koreaanse slagveld wist op te werken.

De Russen hebben tot op het ogenblik van het verschijnen van de Patton-tank in hun T-34 een superieur wapen bezeten; de Patton echter heeft door zijn grotere snelheid, zijn belangrijk betere wendbaarheid, zijn klimvermogen en tot slot ook zijn effectievere bewapening en betere pantsering aan deze superioriteit van de tegenstander snel een einde gemaakt.

Tot de bijzondere voordelen van deze tank behoren in de eerste plaats de luchtgekoelde motor en de automatische gangwissel. Vooral laatstgenoemde heeft een nog nimmer tevoren bereikte graad van wendbaarheid en een kortere opleidings-tijd tot gevolg, terwijl ook bij het besturen veel minder krachtsinspanning wordt vereist van de vechtwagenbestuurder.

Verder is dank zij de toepassing van nieuwe rubbersamenstellingen, de levens-

duur van de rubberkettingen verdrievoudigd. De bewezen houdbaarheid van de nieuwe rubberkettingen heeft de vraag acuut doen worden, of het geen aanbeveling zou verdienen, ook op het gevechtveld de rubberketting te gebruiken in stede van de stalen ketting. Het gebruik van stalen kettingen in plaats van rubberkettingen zou thans nog slechts onbetekende voordelen bieden. Een belangrijk voordeel van de rubberketting zou zijn een geringer gewicht alsmede een betere „grip” op sneeuw en ijs. Tijdens de opleiding hebben rubberkettingen het geweldige voordeel, dat zij de straatwegen niet of nauwelijks beschadigen.

Beweerd wordt, dat noch de vering van de carrosserie, noch de lagers van loop- en aandrijf-raderen aanleiding hebben gegeven tot grotere reparaties aan, of uitvallen van het voertuig. Ook heeft de goed opgezette constructie van de stuurinrichting geen aanleiding gegeven tot moeilijkheden. De olie-leidingen, die vroeger vaak scheurden of afknaptten en steeds neiging tot lekken vertoonden, zijn bij de Patton-tank zeer zorgvuldig aangelegd en hebben zich in de practijk goed gehouden.

De in Korea opgedane ervaringen geven aanleiding tot critische beschouwingen m.b.t. de toekomstige ontwikkeling. Zo moet de constructie zo licht mogelijk worden gehouden, zonder e.e.a. echter ten koste te doen gaan van de pantsering of de bewapening. Men zou echter slechts datgene mogen aanbrengen of inbouwen, dat bepaald noodzakelijk is en moeten afzien van alle overbodige ballast. Verder moeten z.v.m. onderdelen uit lichte metaallegeringen worden vervaardigen. Meer aandacht moet worden gewijd aan het cuvel van het breken van de kettingen. Het schijnt dat in Korea, als gevolg hiervan, de Patton-tank niet zelden onklaar geraakte. Een belangrijk probleem schijnt ook de bedrijfsstoffen-aanvoer in wegen-arm, bergachtig terrein te vormen. De altijd nog 48-ton zware Pattons waren „dorstige” vechters en bij de constructie van de motor moet meer aandacht worden besteed aan het verkrijgen van een groter rendement. Ook de elektrische installatie, in het bijzonder de batterij, schijnt een zorgenkind geweest te zijn. De bedrijfszekerheid van de tank bij winterweer liet te wensen over. Vaak moest de bemanning met gebruikmaking van primitieve middelen hun tank op gang brengen, hetzij dat met soldeerlampen of met nog gevaarlijker hulpmiddelen gewerkt werd om de motoren „op te warmen”. De terreingesteldheid in Ko-

rea maakte het wegslepen van beschadigde tanks tot een lastig karwei, omdat dit niet alleen als gevolg van de tank-constructie onmogelijk was, maar ook omdat de kracht-reserve en het trekvermogen onvoldoende waren. Elke tank zou geschikt gemaakt moeten worden, om als versleppingsvoertuig te kunnen dienen.

Bij toekomstige tank-constructies moet vooral rekening worden gehouden met de uitwerking van de Napalm-bom. Napalm, een zeer brandbaar mengsel van benzine en oliëpalmproducten, maakt het gebruik van vuurvaste materialen bij de samenstelling van alle onderdelen van het „loopwerk” noodzakelijk en vereist zelfs z.m. een afzonderlijke beschutting van motor en brandstofreservoir. (En het voorgestane gebruik van de rubberketting dan? Vert.).

Tot besluit wordt de opvatting gehuldigd, dat in de tank-cabine een zekere mate van persoonlijk comfort gewenst is. Zo zouden maatregelen moeten worden getroffen, opdat door de bemanning reservekleding kan worden medegevoerd en hun gelegenheid wordt verschaft omzooals dit bij de Britten het geval is — wat thee te zetten.

Een stekker voor het aanzetten van een electrisch kookplaatje, waterkoker a.a. of een kastje voor het opbergen van persoonlijke benodigdheden is beslist goedkoper, dan wanneer men voor het drogen van kledingstukken of het koken van water uitgerekend een 800-PK motor aan laat staan, teneinde met behulp van de door de uitlaatpijp verspreide hitte hetzelfde doel te bereiken!

*Major W. O. Miller, U.S. Army.
SCHWEIZ. GES. D. OFFIZIERE MOTOR. TRUPPEN. NO. 12, 1951.*

K.

Britse Genietroepen in Korea.

Behandeld worden de ervaringen van een Britse Compagnie Genietroepen in April 1951. Besproken wordt het bouwen van een gevechtsvonder en van een 12-tons brug.

Het benodigde brugmateriaal is, overigens in een onvoldoende hoeveelheid, aanwezig in een park op 100 km afstand en moet langs Koreaanse wegen worden opgehaald; dit ter instructie van hen, die menen, dat strijdende met het best uitgeruste leger ter wereld, men slechts aan de boom behoefte te schudden om in onbeperkte hoeveelheden het benodigde te verkrijgen. Gebruikt werd de Amerikaanse gevechtsvonder, materieel dat deze troepen nimmer tevoren hadden gezien.

Eerst werd in den droge met het materieel geoefend. De ervaringen met dit materieel waren teleurstellend, zeker als men bijv. in het Amerikaanse voorschrift leest, dat de vonder bruikbaar is tot in stroomsnelheden van ruim 2,1 m/sec, terwijl als stroomsnelheid van de te overbruggen rivier slechts wordt vermeld 1,5 m/sec. Het systeem van verankering gaf aanleiding tot de moeilijkheden.

Bovendien werd een klasse 12 aanvalbrug gebruikt, eveneens van Amerikaans maaksel. Hiermede wordt blijkbaar bedoeld de assault-boat bridge. De pers, die deze brug bij zijn Britse gebruikers verwierf, was slecht (constructief onvoldoende). In de Amerikaanse voorschriften wordt deze brug overigens slechts als een „expedient” aangemerkt.

Daarnaast was de compagnie dikwijls over grote afstanden verspreid voor het uitvoeren van wegverbeteringen en voor wegonderhoud. Deze werkzaamheden zijn niet in trek, maar, vooral in Korea, absoluut noodzakelijk en zulks temeer, omdat het VN-leger, zoals schr. uitdrukt, een „slaaf van de wegen” is. De geniesoldaat moet veel meer worden bijgebracht, dat wegherstelling even belangrijk is als brugslag.

Enige weken later werd de Brigade, waarbij de Cie was ingedeeld, en waartoe ook een Belgisch Bataljon behoorde, door zeer sterke Chinese troepen aangevallen. Het is merkwaardig, dat — ondanks het volmaakte luchtoverwicht aan VN-zijde — deze aanval onvoldoende was gesignaleerd. Het pleit anderzijds voor de — reeds dikwijls geroemde — camouflagekunst der Chinezen en voor de mogelijkheden, die de toepassing daarvan biedt.

In de hoogst critieke situaties, welke ontstonden en gedeeltelijk met een terugnemen der stellingen eindigden, bleek hoe noodzakelijk het is, dat de genietroepen de dienst te velde beheersen.

In het handgranaatwerpen waren velen onkundig. Zij moeten ook meer gewend worden gemaakt aan het leven te velde.

In het bewerken van hout is de Britse geniesoldaat onvoldoende bedreven; hij is teveel ingesteld op het steeds beschikbaar zijn van voldoende hoeveelheden Bailey-materieel. De noodzakelijkheid wordt betoogd, dat de cp gedurende 24 h verbinding heeft naar achteren.

In het springmiddelenvak zou de Britse geniesoldaat beter geoefend zijn dan zijn Amerikaanse collega. Dit was wel te verwachten, aangezien men aan Amerikaanse zijde voor het gebruik van springmiddelen per cie een aantal „demolition specialists” opleidt.

Het oordeel over de geschiktheid van de carrier voor het vervoer van een groep geniesoldaten, is vernietigend; daarentegen wordt de kipauto zeer geroemd, al wordt aangedrongen op een steviger constructie (vermoedelijk van de bak), vooral als de auto wordt gevuld met mechanische hulpmiddelen. Motorrijwielen zijn van de Koreaanse wegen verbannen.

Eén jeep per peloton wordt te weinig geacht. Bijna elk voertuig sleept een, meestal overbelaste, aanhangwagen achter zich aan (in de Amerikaanse organisatie is dat nog in sterkere mate het geval). Daar de trekvoertuigen dikwijls buiten bedrijf zijn, vormen deze aanhangwagens een voortdurende zorg voor de CC. De hulp en kameraadschap, ontvangen van de Amerikaanse genie, worden in de hoogste mate geroemd.

Major Younger, Episodes from Korea.
ROYAL ENGINEER JOURNAL,
December 1951.

De W.

Kan het Midden-Oosten verdedigd worden?

De bekende strateeg-publicist Liddle Hart geeft een overzicht van de militaire kracht van het Midden-Oosten. Iran heeft 10 divisies en wat losse kleinere onderdelen, maar hoogstens twee divisies zijn van modern materieel voorzien. Bij een Russische aanval acht Liddle Hart het waarschijnlijk, dat Iran binnen een week geheel bezet zal zijn. Irak heeft twee — niet volledige — divisies. Irak heeft geen tanks. Syrië heeft 10.000 man en slechts weinig goed materieel. Libanon heeft slechts 5.000 man. Het zijn echter goede guerillastrijders. Jordanië heeft het Britse legioen. Het is ongeveer 5.000 man maar uitstekend geoefend en uitgerust. Het legioen wordt binnenkort verdubbeld. Saoedi-Arabië heeft een gemechaniseerde macht van 10.000, die in de enorme woestijnen van veel betekenis is. Egypte heeft 80.000 man. Het leger wordt uitgebreid tot 100.000 man. Er worden ook twee tankdivisies aan toegevoegd. Sinds het slechte resultaat van de strijd tegen Israël, wordt de organisatie herzien en wordt ook een heel ander trainingssysteem toegepast. Liddle Hart heeft desondanks niet veel vertrouwen in het Egyptische leger. Het leger van Israël is momenteel 80.000 man maar het kan in korte tijd worden uitgebreid tot 120.000 man en bij volledige mobilisatie tot 240.000. De voortdurende wrijving tussen Israël en de landen van de Arabische liga, maken het, voorlopig althans, heel moeilijk om gezamenlijk tegen een Sovjet-invasie van het Midden-Oosten op te

treden. De enige hoeksteen waarop men kan bouwen is Turkije, dat een staand leger van 300.000 man heeft maar dat bij volledige mobilisatie 2.000.000 man onder de wapenen kan roepen. De Turken zijn goede soldaten, zoals zij nu ook weer op Korea hebben bewezen. Turkije ligt gevaarlijk. In het N.O. grenst het aan de Sovjet-Unie, in het N.W. aan Bulgarije en heeft een lange kustlijn aan de Zwarte Zee. Het zwakke punt is Iran en bovendien het gevaarlijkste. Een bezetting van Iran brengt Rusland aan de Indische Oceaan, op de flank van Pakistan, vergroot de grens met Turkije en bedreigt direct Irak en het gehele Midden-Oosten, het Suez-kanaal inbegrepen. Voor de Westerse mogendheden is het Midden-Oosten niet alleen van groot belang door de olie, maar ook omdat tegenover het Midden-Oosten de grote en kwetsbare Russische oliebronnen en industrieën liggen. Een aanval uit het Midden-Oosten op de Sovjet Unie is voor dat land veel gevaarlijker, dan een aanval uit West Europa. Tenslotte vraagt schrijver zich af wat gedaan moet worden om de verdediging van het Midden-Oosten sterker te maken. Voorlopig zal de luchtmacht heel veel moeten doen en daarnaast, eveneens voorlopig, lichte gemechaniseerde eenheden, die in hun geheel per vliegtuig kunnen worden vervoerd. In elk geval moeten kustgebieden worden vastgehouden, zodat de Sovjet-agressie in de woestijnen doodloopt.

Captain B. H. Liddle Hart,
MILITARY REVIEW, Dec. 1951.

B. K.

Underwater Demolition Team.

De Verenigde Staten beschikken over een merkwaardig corps, de U.D.T., de Underwater Demolition Teams. De Frogman — de kikvorsman vult zijn rijen. Het corps werd in Mei 1943 opgericht. De taak van de kikvorsmannen was om op die punten, waar landingen zouden worden uitgevoerd, het „voorterrein” te verkennen, de plaats van onderwaterhindernissen vast te stellen en deze te vernielen, dan wel de voorbereidingen te treffen, dat deze op het juiste ogenblik werden vernield. De rampspoed, ondervonden bij het eiland Tarawa — waar de Amerikanen hun eerste grote aanval voor het Pacificoffensief lanceerden, was de reden van het in het leven roepen der U.D.T.'s. Tarawa werd zo gebombardeerd, dat admiraal Hill op een gegeven ogenblik zeide: „het is niet de bedoeling dat wij het eiland vernietigen, wij willen het bezetten”. Ondanks dit bombardement

bleken er toch nog Japanse bunkers intact te zijn. De bezetting daarvan deed de landing bijna mislukken, omdat de landingsboten ten dele vastliepen op een onderwater rif en op kunstmatige onderwater hindernissen. De Amerikanen leden daardoor zeer zware verliezen. Bij de daarop volgende grote aanval op de Marshalleilanden op 31 Januari 1944 maakten de U.D.T.'s voor de aanval voor het eerst verkenningen. Zij ontdekten geen hindernissen, welke de aanval zouden kunnen hinderen. Bij Saipan was hun volgend optreden, waar zij een doorgang in een rif ontdekten, aangaven en verwijdden. Ook bij de grote landing in Normandië speelden zij een rol evenals bij de herovering van Tarakan in Mei 1945. Alle U.D.T.'s zijn vrijwilligers. Hun training is buitengewoon zwaar. Maar alvorens zij tot de U.D.T. worden toegelaten worden zij getest gedurende 6 dagen, die de „Helweek" wordt genoemd. Lange marsen door alle soorten terrein worden gemaakt, welke marsen besloten worden met een hardloop van 1,5 tot 5 km. De gehele dag ontploffen er explosieven zonder waarschuwing in hun omgeving. Elke morgen wordt gezwommen over steeds grotere afstanden, in de Oceaanbranding. De zenuwen en het lichamelijke uithoudingsvermogen worden tot het uiterste beproefd. In de „helweek" valt 40% der vrijwilligers af. Dit korps heeft zeer veel tot de overwinning bijgedragen.

Luitenant-kolonel J. E. Robb,
MILITARY REVIEW, Dec. 1951.

B. K.

Militaire notities rondom de wereld.

Korea.

75 % van de gewonden der troepen van

BRONVERMELDING

Aan H.H. medewerkers van de rubriek „Uit de buitenlandse Vakpers" wordt verzocht onder het referaat te vermelden:

1. naam en rang van de schrijver van het gerefereerde artikel,
2. de oorspronkelijke titel van het artikel in de vreemde taal,
3. naam, datum, nummer en bladzijde van het blad, waarin het artikel is verschenen.

Na ontvangst van een referaat geven wij daarvan kennis aan de andere medewerkers aan deze rubriek, ter voorkoming van dubbel werk.
Directie.

de Verenigde Naties doen weer dienst aan het front. 2,5% van de gewonden sterft zulks in tegenstelling tot de tweede wereldoorlog toen dit percentage 4,5 bedroeg.

Er wordt onder de troepen der V.N. op Korea een intensieve actie gevoerd om de manschappen te wijzen op de maatregelen, die zij tegen de koude moeten nemen. „Koude is Uw vijand, maar hij kan overwonnen worden" is de leuze waaronder deze actie plaats vindt. Men neemt aan dat deze actie veel succes zal hebben en het aantal slachtoffers der koude zeer zal beperken.

De Amerikaanse luchtmacht beschikt over een „container" voor water, benzine en andere vloeibare stoffen, die zonder parachute kan worden afgeworpen. De inhoud is 22½ liter. Leeg weegt de container 2½ kg. Uitvoerige proeven hebben aangetoond, dat de container meerdere malen zonder enige schade kan worden gebruikt.

De verbindingdienst is bezig met proefnemingen met een mobiel televisie systeem, waarmede acties te velde onmiddellijk naar militaire inrichtingen voor onderwijs kunnen worden overgebracht.

Grote hoeveelheden quartz van uitstekende kwaliteit zijn gevonden in het Noorden van de staat Utah in de V.S. Tot nu toe kwam deze belangrijke strategische grondstof uit Brazilië.

De Amerikaanse marine beschikt nu ook over vliegtuigen — de North American A.J.-1 — die van vliegdekschepen af kunnen starten met een atoombomb.

De Amerikanen beschikken nu over een waterzuiveringsinstallatie, die verre superieur is aan alle tot nu toe gebruikte installaties. De capaciteit is zodanig, dat 4 van deze installaties een volledige divisie in zijn behoeften aan water kunnen voorzien. De installaties zijn mobiel.

Spanje.

Spaanse officieren zullen een aantal cursussen in de Verenigde Staten volgen.

Nederland.

Een beschrijving wordt gegeven van de nieuwe artillerietrekker welke in Nederland zal worden gemaakt. (Midden December is door de Nederlandse regering productie opdracht aan Van Doorne autofabriek te Eindhoven gegeven). Mil. Review laat zich zeer vleiend uit over deze trekker.

Military Review, December 1951. B K.